JEFFREY

ARCHER

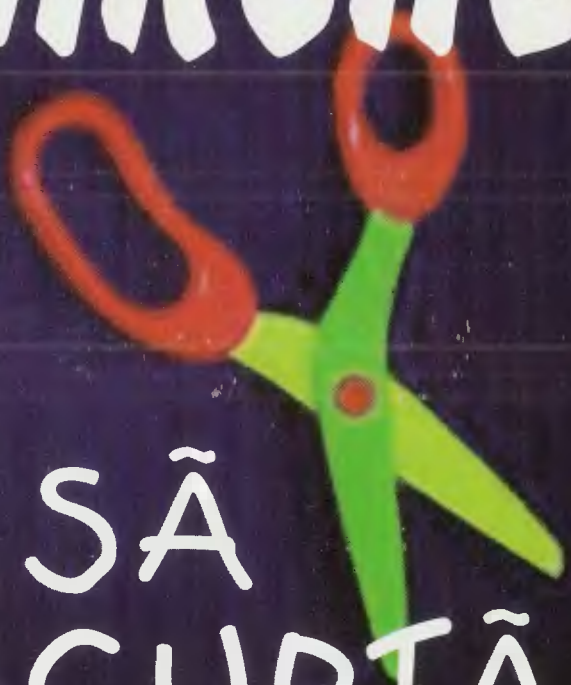

SĂ SCURTĂM POVESTEA

EDITURA VIVALDI

JEFFREY ARCHER

Să scurtăm povestea

Ilustrația copertei: Theodor PETROȘANU

TO CUT A LONG STORY SHORT
by Jeffrey Archer
Copyright © Jeffrey Archer 2000

Toate drepturile asupra versiunii în limba română
aparțin Editurii VIVALDI

JEFFREY ARCHER

Să scurtăm povestea

În românește de
Ioana Ruxandra
FRUNTELATĂ IVAN

Editura VIVALDI
București 2001

Pentru Stephan, Alison și David

Cuprins

Prefață	*9*
Moartea vorbește	*11*
**Un martor expert*	*15*
Jocul final	*33*
Scrisoarea	*95*
**Un delict profitabil*	*103*
Cretă și brânză	*129*
**Capriciul*	*149*
**Prea multe coincidențe*	*163*
**Dragoste la prima vedere*	*203*
**Extremele împotriva centrului*	*209*
**Un weekend memorabil*	*225*
**Când primești ceva și nu dai nimic*	*245*
Strădaniile unor păguboși	*257*
**Femeie odihnindu-se*	*285*
Capra vecinului...	*295*

**Bazate pe fapte reale*

Prefață

Înainte de a începe să citiți acest volum compus din paisprezece povestiri, aș dori să vă aduc la cunoștință că mai multe dintre ele sunt bazate pe fapte reale, așa cum se întâmplă și în alte cărți ale mele. În cuprins, veți găsi un asterisc în dreptul acestora (*).

Călătorind în toată lumea, mereu în căutarea unor instantanee ce ar putea avea o viață proprie, am dat peste „Moartea vorbește" și am fost atât de mișcat, încât am așezat această povestire chiar la începutul cărții.

Inițial provine din arabă și deși am făcut cercetări amănunțite, autorul ei rămâne anonim; povestirea apare însă în piesa *Shepey* a lui Somerset Maugham și ulterior, ca prefață a cărții *Întâlnire la Samarra* de John O'Hara.

Rareori mi-a fost dat să găsesc un exemplu mai bun de artă pură a povestirii. Un dar lipsit într-adevăr de orice prejudecăți, acordat oamenilor indiferent de originea, educația sau starea lor materială. Nu e greu de dovedit afirmația: e suficient să ne gândim la diferența dintre mediile în care au crescut Joseph Conrad, Walter Scott, John Buchan, O. Henry, H.H. Munro sau Hans Christian Andersen.

În volumul acesta, cea de-a patra culegere a mea de povestiri, am încercat să ilustrez aceeași artă prin două exemple foarte scurte: „Scrisoarea" și „Dragoste la prima vedere".

Dar mai întâi, „Moartea vorbește":

Moartea vorbește

Odată, un negustor din Bagdad și-a trimis servitorul la piață să cumpere de-ale gurii și după puțin timp, acesta s-a întors alb ca varul și tremurând și i-a zis: Stăpâne, chiar adineauri la piață am fost înghiontit de o femeie din mulțime și când m-am întors, am văzut că mă înghiontise moartea. M-a privit și a făcut un gest amenințător; acum, fii bun și împrumută-mi calul dumitale, căci vreau să fug din oraș și să-mi ocolesc astfel soarta. Voi merge la Samarra și moartea n-o să mă găsească acolo. Negustorul îi împrumută calul lui, servitorul încălecă și înfigând pintenii în coastele animalului, se îndepărtă în galop. După ce omul lui de încredere dispăru din vedere, negustorul se duse la piață și mă văzu în mulțime. Veni la mine și zise: De ce l-ai amenințat pe servitorul meu când l-ai întâlnit de dimineață? N-a fost un gest de amenințare, i-am spus, doar o tresărire de surpriză. Am fost uluită să-l văd la Bagdad când știam că în seara asta am întâlnire cu el în Samarra.

Un martor expert

— Ce conducere bună! zise Toby, urmărind traiectoria mingii adversarului prin aer. Sigur s-a dus 230, dacă nu chiar 250 de yarzi, adăugă, ducându-și mâna pavăză la frunte ca să-și ferească ochii de soarele puternic și să poată privi mingea săltând pe la mijlocul terenului.

— Mulțumesc, răspunse Harry.

— Ce-ai mâncat azi dimineață, Harry? întrebă Toby când mingea se opri în sfârșit.

— O papară de la nevastă-mea, sosi replica promptă. Voia să merg cu ea la cumpărături în dimineața asta.

— Aș fi tentat să mă însor și eu dacă aș vedea că lucrul ăsta-mi îmbunătățește așa de mult jocul de golf, continuă Toby, lansându-și mingea. La naiba! adăugă puțin mai târziu, când constată că eforturile lui plăpânde nu împinseseră mingea la mai mult de o sută de yarzi de locul unde se aflau.

Jocul lui Toby nu se dovedi mai bun nici pe traseul de întoarcere și când se îndreptară către club, cu puțin înaintea prânzului, el își avertiză adversarul.

— Va trebui să-mi iau revanșa la bară, săptămâna viitoare.

— Sper să nu fie așa, râse Harry.

— Și de ce, mă rog? întrebă Toby, în timp ce intrau la club.

— Pentru că apar ca martor expert de partea ta, explică Harry când se așezau la masă.

— Ciudat, zise Toby. Aș fi putut să jur că erai martorul lor.

Iar Toby și profesorul Harry Bamford nu se aflau întotdeauna de aceeași parte a baricadei când participau la procese.

— Toate persoanele care au de-a face cu cazul adus înaintea domniilor-lor, judecătorii reginei, să se apropie și să participe.

Curtea Coroanei din Leeds se declară constituită o dată cu rostirea formulei introductive. Prezida domnul judecător Fenton.

Sir Toby îi aruncă o privire magistratului bătrâior. Un om cuviincios și drept, cu toate că rezumatele lui finale puteau să pară cam întortocheate. Domnul judecător Fenton făcu un semn din cap.

Sir Toby se ridică pentru a deschide expunerea apărării:

— Mult stimați membri ai juriului, sunt pe deplin conștient de marea responsabilitate ce apasă pe umerii mei. Nu poate fi ușor să aperi un om acuzat de omucidere. Cazul devine și mai dificil atunci când victima este soția lui, cu care acuzatorul a trăit fericit timp de douăzeci de ani. Este un fapt pe care Coroana l-a acceptat și chiar l-a recunoscut oficial.

Sarcina mea nu este mai ușoară, domnilor, continuă Sir Toby, după ce învățatul meu prieten, domnul Rodgers, în pledoaria introductivă de ieri, a expus cu atâta abilitate dovezile circumstanțiale care îl fac pe acuzat să pară vinovat în ochii dumneavoastră. Cu toate acestea, se avântă Sir Toby, apucându-și reverele robei negre și în-

torcându-se spre juriu, intenționez să chem aici un martor a cărui reputație se află dincolo de orice reproș. Sunt încrezător că după audierea lui, stimații membri ai juriului nu vor putea face altceva decât să dea verdictul „nevinovat". Îl chem pe profesorul Harold Bamford ca martor.

Un bărbat bine îmbrăcat, cu un costum albastru la două rânduri, cămașă albă și cravata clubului de cricket din Yorkshire, intră în sala tribunalului și-și luă locul în boxa martorilor. I se aduse un exemplar din Noul Testament, după care rosti jurământul cu o siguranță care îi convinse neîndoielnic pe membrii juriului că aceasta nu era prima lui prezență într-un proces de omucidere.

Sir Toby își ajustă roba, privindu-l din capătul sălii pe partenerul lui de golf:

— Profesore Bamford, începu el, ca și cum nu l-ar mai fi văzut niciodată pe omul acela, pentru a vă stabili capacitatea de expertiză, este necesar să vă pun câteva întrebări preliminare care s-ar putea să vă stânjenească. Totuși, este de o importanță covârșitoare să pot arăta juriului relevanța calificării dumneavoastră, care afectează în mod deosebit acest caz.

Harry încuviință cu un gest server.

— Profesore Bamford, ați studiat la Școala de Gramatică din Leeds, se lansă Sir Toby, cu ochii mai mult către juriul compus din localnici, și ați obținut o bursă de drept la colegiul Magdalena din Oxford.

Harry dădu din cap:

— Corect.

Între timp, Toby aruncă o privire inutilă asupra noti-

țelor din fața lui – inutilă, deoarece și el și Harry cunoșteau foarte bine rutina.

— Dar nu ați acceptat oferta, preferând să vă petreceți studențiа în Leeds, continuă Sir Toby. Corect?

— Da, răspunse Harry.

De data aceasta, juriul încuviință o dată cu el. Nu există mândrie și loialitate locală mai mare decât a cetățeanului din Yorkshire, când vine vorba despre ținutul lui, se gândi cu satisfacție Sir Toby.

— La absolvirea universității din Leeds, puteți confirma că vi s-a acordat diploma de onoare clasa întâi?

— Confirm.

— Și apoi vi s-a oferit un loc la Universitatea Harvard pentru o diplomă de master și pentru doctorat?

Harry se înclină ușor. Ar fi vrut să spună: „Dă-i bătaie, Toby", dar știa că vechiul lui partener de golf avea de gând să extragă tot folosul posibil din prezentarea aceea.

— V-ați ales ca subiect al tezei de doctorat revolverele în relație cu cazurile de omucidere?

— Corect, Sir Toby.

— Este adevărat, continuă distinsul avocat, că atunci când ați prezentat teza comisiei de examinare, aceasta a stârnit un asemenea interes încât a fost publicată imediat de editura Universității Harvard și inclusă în bibliografia de referință pentru orice criminalist?

— Sunteți amabil, acceptă Harry, oferindu-i lui Toby coada pentru următoarea replică.

— Dar nu spun eu asta, se ridică el în picioare, privind fix juriul. Acestea sunt cuvintele rostite de nimeni altul decât judecătorul Daniel Webster, membru al

Curții Supreme a Statelor Unite. Dar dați-mi voie să merg mai departe. După ce ați plecat de la Harvard și v-ați întors în Anglia, este conform realității să afirmăm că Universitatea Oxford v-a tentat din nou, oferindu-vă postul de profesor de criminalistică, iar dumneavoastră i-ați refuzat din nou, preferând să vă întoarceți la alma mater a dumneavoastră, ca lector și mai târziu profesor? Am dreptate, profesore Bramford?

— Aveți, Sir Toby, întări Harry.

— Dețineți această poziție de unsprezece ani, în ciuda faptului că mai multe universități din lume v-au făcut oferte lucrative dacă vă părăseați iubitul Yorkshire pentru a vă alătura lor. Este adevărat?

În momentul acela, domnul judecător Fenton, care mai auzise și el toate acele lucruri, își îngustă privirea, aplecându-se spre el:

— Sir Toby, cred că se poate spune că ați stabilit faptul că martorul dumneavoastră este un expert eminent în domeniu. Oare nu s-ar putea să trecem mai departe și să ne referim la cazul în speță?

— Sunt foarte bucuros s-o fac, domnule judecător, mai ales după ce ați rostit cuvinte atât de generoase. Nu este necesar să mai adăugăm și alte trese pe umerii domnului profesor.

Lui Sir Toby i-ar fi plăcut de fapt să-i spună judecătorului că tocmai încheiase partea preliminară a discursului lui, cu câteva momente înainte de a fi fost întrerupt.

— Prin urmare, cu permisiunea dumneavoastră, domnilor, voi trece la cazul de față, după ce v-ați convins că am stabilit acreditările acestui martor deosebit.

Și se întoarse cu fața spre profesor, schimbând cu el o clipire complice, apoi continuă:

— Mai devreme, învățatul meu prieten, domnul Rodgers, a expus în amănunt cazul acuzării, arătând fără putință de îndoială că se sprijină pe o singură dovadă: cu alte cuvinte, cheia este pistolul fumegând fără să ia foc.

Era o expresie pe care Harry o auzise de multe ori în trecut din gura prietenului lui și era sigur că o va mai auzi și în viitor:

— Mă refer la pistolul acoperit de amprentele acuzatului și descoperit lângă trupul nefericitei lui soții, doamna Valerie Richards. Acuzarea a pretins că după ce și-a ucis soția, acuzatul a intrat în panică și a fugit afară din casă, lăsând arma în mijlocul camerei.

Spunând acestea, Sir Toby se răsuci cu fața spre juriu:

— Pe baza acestei dovezi inconsistente – și vă voi dovedi că este inconsistentă – dumneavoastră, jurații, sunteți solicitați să condamnați un om pentru o crimă și să-l trimiteți în spatele gratiilor pentru tot restul vieții.

Și făcu o pauză, pentru ca membrii juriului să aibă timp să se pătrundă de semnificația cuvintelor lui.

— Așa că acum, profesore Bamford, mă întorc spre dumneavoastră și vă cer – ca expert eminent în domeniu – pentru a utiliza cuvintele domnului judecător – să răspundeți la câteva întrebări.

Harry înțelese că preambulul se sfârșise și că acum urma să se prezinte la înălțimea așteptărilor create de reputația lui.

— Voi începe prin a vă întreba dacă, din experiența dumneavoastră, ați putea afirma că este probabil ca un

asasin să lase arma crimei lângă victimă după ce a împușcat-o.

— Nu, Sir Toby, este un fapt foarte neobișnuit, replică Harry. În nouă din zece cazuri care implică prezența unui revolver, arma nu mai este recuperată, pentru că asasinul se străduiește să elimine orice dovadă incriminatorie.

— Așa este, reluă Sir Toby. Iar în cazurile rare când arma este găsită, este un fapt comun să fie acoperită de amprente?

— Nu se întâlnesc aproape deloc asemenea cazuri, spuse Harry, cu excepția unora când criminalul este un prost sau este prins asupra faptului.

— Acuzatul poate avea multe defecte, zise Sir Toby, dar cu siguranță nu este un prost. Ca și dumneavoastră, a fost educat la Școala de Gramatică din Leeds și nu a fost arestat la locul faptei ci în casa unei prietene, din celălalt capăt al orașului.

Sir Toby omise să adauge faptul, subliniat în numeroase rânduri de procuror în discursul lui introductiv, că acuzatul fusese găsit în pat cu amanta lui, care fusese singura persoană dornică să-i ofere un alibi.

— Acum aș dori să mă refer chiar la armă, domnule profesor. Un pistol Smith and Wesson cu seria K4217B.

— De fapt, K4127 B, își corectă Harry vechiul prieten.

— Mă înclin în fața superiorității dumneavoastră, reveni Sir Toby, încântat de efectul produs de mica greșeală asupra juriului. Și acum, să ne întoarcem la armă. Laboratorul Ministerului de Interne a găsit amprentele victimei pe suprafața ei?

— Da, Sir Toby.

— Pe baza acestui fapt, puteți formula anumite concluzii?

— Da, într-adevăr. Amprentele doamnei Richards erau mai pronunțate pe trăgaci și pe patul armei, lucru care mă îndreptățește să cred că ea a fost ultima persoană care a mânuit arma. Dovezile existente sugerează că ea e cea care a apăsat pe trăgaci.

— Înțeleg, spuse Sir Toby. Dar n-ar fi putut ucigașul să așeze arma în mâna doamnei Richards pentru a deruta poliția?

— M-aș putea alătura susținătorilor acestei teorii dacă n-am fi găsit și amprentele domnului Richards pe trăgaci.

— Nu sunt sigur că înțeleg complet la ce vă referiți, domnule profesor, spuse Sir Toby, înțelegând perfect în realitate.

— În aproape toate cazurile în care am fost implicat, prima grijă a asasinului e să șteargă toate amprentele de pe arma crimei înainte de a o așeza în mâna victimei.

— Acum pricep. Dar vă rog să mă corectați dacă greșesc, continuă Sir Toby. Pistolul nu a fost găsit în mâna victimei, ci la nouă picioare depărtare de corpul ei, acolo unde acuzarea pretinde că l-a scăpat asasinul, fugind în panică din căminul conjugal. Dați-mi voie să vă întreb, profesore Bamford: dacă o persoană se sinucide ținându-și arma la tâmplă și apăsând pe trăgaci, unde vă așteptați să se găsească arma în final?

— Oriunde pe o rază de la șase la zece picioare depărtare de corp, răspunse Harry. Este o greșeală comună – făcută adesea în filmele prost documentate și în pro-

gramele de televiziune – ca victimele să fie arătate ținând strâns în mână pistolul, după ce s-au împușcat. În realitate, în cazul sinuciderii, forța de recul a pistolului îl smulge din strânsoarea victimei, proiectându-l la o distanță destul de mare față de corp. În treizeci de ani de când mă ocup de sinucideri cu arme de foc, n-am văzut nici măcar o armă care să rămână în mâna victimei.

— Așadar, în opinia dumneavoastră autorizată, domnule profesor, amprentele doamnei Richards și poziția armei ar susține mai degrabă ideea sinuciderii decât crima?

— Este corect, Sir Toby.

— Încă o întrebare, domnule profesor, urmă avocatul, netezindu-și reverele. Când ați depus mărturie pentru apărare în cazuri ca acesta, în trecut, ce procent din numărul juriilor a înaintat un verdict de nevinovăție?

— Nu am fost niciodată prea bun la matematică, Sir Toby, dar douăzeci și unu de cazuri din douăzeci și patru au avut ca rezultat achitarea.

Sir Toby se întoarse lent cu fața spre juriu:

— Douăzeci și unu de cazuri din douăzeci și patru s-au sfârșit cu achitarea după ce ați fost chemat ca martor expert. Cred că asta înseamnă un procentaj de 85 la sută, domnule judecător. Nu mai am întrebări.

Toby îl ajunse pe Harry pe treptele tribunalului și-și bătu pe spate prietenul:

— I-ai prins în plasă, Harry. Nu mă mir că acuzarea a cedat după ce ți-ai prezentat dovezile, nu te-am văzut niciodată într-o formă mai bună. Mă grăbesc, am mâine un caz la Londra, așa că ne vedem la primul punct de golf, sâmbătă la ora zece. Asta dacă o să te lase soția ta.

— O să ne vedem cu mult mai devreme, murmură profesorul pe când Sir Toby sărea într-un taxi.

Sir Toby aruncă o privire pe notițe în timp ce aștepta intrarea primului martor. Cazul începuse prost. Acuzarea adusese împotriva clientei ei un pachet de dovezi pe care nu le putea respinge. Nu era nerăbdător să audă un șir de martori care urma, desigur, să întărească soliditatea probelor respective.

Judecătorul Justice Fairborough dădu din cap spre procuror:

— Chemați-vă primul martor, domnule Lennox.

Domnul Desmond Lennox se ridică încet de pe scaun:

— Vă mulțumesc, domnule judecător. Îl chem pe profesorul Harold Bamford.

Un Sir Toby surprins își ridică ochii din notițe pentru a-și vedea prietenul îndreptându-se încrezător spre boxa martorilor. Jurații din Londra îl priveau nedumeriți pe bărbatul din Leeds.

Sir Toby fu nevoit să admită că domnul Lennox stabili destul de bine calitatea de expert a martorului său – fără să se refere la Leeds nici măcar o singură dată. Apoi procurorul îi adresă lui Harry o serie de întrebări care o făcură pe clienta lui să pară încrucișare reușită între Jack Spintecătorul și doctorul Groază.

— Nu mai am întrebări, domnule judecător, conchise domnul Lennox, așezându-se cu o expresie plină de sine.

Judecătorul Fairborough se aplecă spre Sir Toby și întrebă:

— Aveți vreo întrebare pentru martorul acesta?

— Fără îndoială, domnule judecător, spuse Toby, ridicându-se. Profesore Bamford, începu el, ca și când l-ar fi văzut prima dată, înainte de a mă referi la cazul de față, cred că pot să afirm că învățatul meu prieten, domnul Lennox, a mizat mult pe stabilirea calificării dumneavoastră de expert. Vă rog să mă iertați dacă reiau subiectul pentru a lămuri unul sau două detalii care m-au nedumerit.

— Desigur, Sir Toby, încuviință Harry.

— Prima diplomă pe care ați obținut-o de la... da, Universitatea din Leeds. Ce anume ați studiat?

— Geografia, răspunse Harry.

— Ce interesant! N-aș fi spus că aceasta e pregătirea evidentă a unei persoane care se va specializa în revolvere. Totuși, permiteți-mi să mă refer la doctoratul dumneavoastră, acordat de o universitate americană. Pot să vă întreb dacă această diplomă este recunoscută de universitățile engleze?

— Nu, sir Toby, dar...

— Vă rog să vă rezumați doar să răspundeți la întrebări, profesore Bamford. De exemplu, universitățile Oxford sau Cambridge vă recunosc doctoratul?

— Nu, sir Toby.

— Înțeleg, continuă acesta. Și așa cum domnul procuror Lennox s-a străduit cu mari eforturi să dovedească, este posibil ca întregul caz să depindă de autoritatea dumneavoastră de expert.

Judecătorul Fairborough se uită încruntat spre avocatul apărării:

— Juriul este cel care urmează să ia decizia, sir Toby, pe baza faptelor prezentate.

— Sunt de acord, domnule judecător, zise sir Toby. Doream doar să stabilesc câtă încredere pot avea jurații în capacitatea de expertiză a martorului acuzării.

Judecătorul se încruntă din nou.

— Dar dacă veți considera că am realizat acest lucru, voi trece mai departe, continuă sir Toby, întorcându-se spre vechiul lui prieten:

— Domnule profesor, ați declarat Curții, în calitate de expert, că în această situație, victima nu se putea sinucide, pentru că a fost găsită cu arma în mână.

— Așa este, sir Toby. Este o greșeală frecventă – care se face de obicei în programe de televiziune și filme prost documentate – să se prezinte victimele ținând încă arma în mână după ce s-au împușcat.

— Da, da, profesore Bamford, urmă avocatul. Deja am avut parte de divertisment, aflând întinsele dumneavoastră cunoștințe din domeniul soap-urilor de televiziune, când ați fost chestionat de învățatul meu coleg. Cel puțin am găsit un domeniu în care sunteți expert. Aș dori să revenim la lumea reală. Dar mai întâi, să mă exprim clar, domnule profesor: sper că nu sugerați, prin spusele dumneavoastră, că acuzata a așezat pistolul în mâna soțului ei. Dacă ați face asta, ar însemna să vă erijați în clarvăzător, domnule profesor, nu-i așa?

— Nu am făcut o asemenea presupunere, sir Toby, confirmă Harry Bramford.

— Vă mulțumesc pentru sprijinul acordat în sensul acesta. Dar spuneți-mi, profesore Bamford: ați întâlnit vreodată în experiența dumneavoastră un caz în care asasinul a așezat pistolul în mâna victimei, încercând să dea astfel aparența unei sinucideri?

Harry ezită un moment.

— Nu vă grăbiți, domnule profesor, îl îndemnă sir Toby. De răspunsul dumneavoastră poate depinde tot restul vieții unei femei.

— Am întâlnit asemenea cazuri, în trecut, și Harry ezită din nou, în trei ocazii.

— În trei ocazii? repetă sir Toby, încercând să arate surprins, deși fusese implicat în toate cazurile respective.

— Da, sir Toby, confirmă Harry.

— Și în cele trei cazuri, verdictul juriului a fost „nevinovat"?

— Nu, răspunse Harry încet.

— Nu? reluă sir Toby, cu fața la juriu. În câte din aceste cazuri acuzatul a fost declarat nevinovat?

— În două dintre ele, recunoscu Harry.

— Și în cel de-al treilea?

— A fost acuzat pentru crimă, spuse Harry.

— Și condamnat la...?

— Închisoare pe viață, spuse încet Bamford.

— Aș dori să știu puțin mai multe date despre cazul acesta, insistă sir Toby.

— Unde vreți să ajungeți, sir Toby? îl țintui cu privirea judecătorul Fairborough.

— Bănuiesc că vom afla curând, domnilor, se întoarse avocatul cu fața spre juriu, ai cărui membri îl priveau acum pe martorul expert. Profesore Bamford, dezvăluiți Curții detaliile acestui caz deosebit.

— Procesul între Regină și Reynolds, începu Harry, a dus la condamnarea pe viață a acuzatului. După ce domnul Reynolds a ispășit o perioadă de unsprezece ani sen-

tința, au apărut noi dovezi care arătau că nu putuse el comite crima. Mai târziu a fost grațiat.

— Sper că-mi veți ierta următoarea întrebare, profesore Bamford, dar libertatea și viața unei femei sunt în joc în acest caz.

Făcu o pauză, își privi grav vechiul partener și continuă:

— Ați apărut ca martor al acuzării în procesul acela?

— Da, sir Toby.

— Ca expert al procuraturii?

— Da, sir Toby, repetă Harry, încuviințând din cap.

— Și un om nevinovat a fost condamnat pentru o crimă pe care nu o comisese și a sfârșit prin a sta unsprezece ani în închisoare?

Harry dădu din nou din cap:

— Da, sir Toby.

— Fără nici un „dar" de data aceasta? se miră sir Toby.

Așteptă o replică, dar Harry nu spuse nimic. Știa că acum nu mai avea nici o credibilitate ca martor expert pentru cazul respectiv.

— O ultimă întrebare, domnule profesor: în celelalte două cazuri, puteți afirma cu onestitate că verdictul a fost în acord cu interpretarea dumneavoastră?

— Așa a fost, sir Toby.

— Dacă vă amintiți, profesore Bamford, acuzarea a accentuat faptul că în trecut, mărturia dumneavoastră s-a dovedit crucială în cazuri ca cel de față sau chiar – pentru a-l cita literal pe domnul Lennox – a fost „factorul decisiv în demonstrația acuzării". Totuși, acum aflăm că în cele trei cazuri în care în mâna victimei a fost găsit pistolul, aveți o nereușită ca martor expert în procent de 33 la sută.

Harry nu comentă și sir Toby știa că nu o va face.

— Drept rezultat, un om nevinovat a petrecut unsprezece ani în închisoare.

Apoi sir Toby își mută atenția asupra juriului și spuse calm:

— Profesore Bamford, haideți să sperăm că o femeie nevinovată nu va rămâne în temniță pentru tot restul vieții din cauza opiniei unui „martor expert" care reușește să se înșele în 33 la sută din cazuri.

Domnul Lennox se ridică să protesteze împotriva tratamentului la care era supus martorul lui și judecătorul Fairborough îl amenință cu degetul pe avocat:

— A fost un comentariu nepotrivit, sir Toby.

Dar ochii lui sir Toby erau ațintiți asupra membrilor juriului, care nu se mai agățau acum de fiecare cuvânt al martorului expert, șușotind în schimb între ei.

El se așeză liniștit:

— Nu mai am întrebări, onorată Curte.

— A naibii de bună lovitură, exclamă Toby, când mingea lui Harry dispăru în gaura cu numărul optsprezece de pe traseul de golf. Mi-e teamă că fac din nou cinste la masă. Nu te-am mai bătut de câteva săptămâni, Harry.

— Știu și eu, Toby? interveni partenerul lui pe când se îndreptau spre clădirea clubului. Cum ai putea descrie ceea ce mi-ai făcut la procesul de joi?

— Da, trebuie să-mi cer scuze pentru asta, bătrâne, zise Toby. Nu e nimic personal, așa cum știi prea bine. Însă a fost o mare prostie din partea lui Lennox să te aleagă pe tine ca martor expert.

— Așa e, fu de acord Harry. I-am avertizat că tu mă cunoști mai bine decât oricine, dar pe Lennox nu-l interesa ce se întâmplă în zona de nord-est.

— Nu mi-ar fi păsat prea mult, continuă Toby, așezându-se la masă, dar în cazurile astea...

— În cazurile astea...? repetă Harry.

— Da, și în cel din Leeds și în cel de la Bailey, orice juriu ar fi trebuit să fie în stare să vadă că cei doi clienți ai mei erau vinovați ca păcatul.

Jocul final

Cornelius Barrington ezită înainte de a-și face următoarea mutare. Zăbovi pentru a studia tabla cu un interes crescut. Jocul dura de peste două ore și Cornelius era sigur că mai avea doar șapte mișcări până la șah mat.

Ridică privirea și-i zâmbi lui Frank Vintcent, care era nu numai cel mai vechi prieten al lui, dar se dovedise, de-a lungul anilor când acționase ca avocat al familiei, și sfătuitorul lui cel mai înțelept. Cei doi aveau multe în comun: vârsta, poate șaizeci de ani; proveniența, din familii de funcționari din clasa mijlocie; educația, la aceleași școli și universitate. Dar similitudinile se opreau aici, pentru că, prin natura lui, Cornelius era un întreprinzător, își asuma riscuri și-și făcuse averea din exploatarea minelor din Africa de Sud și Brazilia. Frank era avocat profesionist, prudent, lent în decizii și fascinat de detalii.

Cornelius și Frank nu semănau nici în privința datelor fizice. Cornelius era înalt, masiv, cu o coamă argintie pe care i-ar fi invidiat-o și bărbați mult mai tineri decât el. Frank era puțintel, de statură mijlocie și aproape chel, cu excepția câtorva smocuri cenușii.

Cornelius era văduv după o căsătorie fericită de patruzeci de ani. Frank era un burlac convins.

Printre lucrurile care le cimentaseră prietenia fusese și statornica lor pasiune pentru șah. În fiecare joi seara, Frank venea la conacul Sălciile, reședința lui Cornelius, pentru o partidă de șah. Rezultatul era indecis, de obicei se încheia cu o remiză.

Seara începea întotdeauna cu o cină ușoară, dar se turna un singur pahar de vin – cei doi prieteni luau șahul în serios – iar după încheierea jocului, se întorceau în sufragerie să se bucure de un pahar de coniac și un trabuc. De data aceasta, Cornelius avea de gând să întrerupă rutina.

— Felicitări, zise Frank, ridicând privirea. Cred că de data asta m-ai bătut. Sunt cam sigur că nu-i nici o scăpare.

Zâmbi, culcă regele negru pe tablă, se ridică și-i strânse mâna prietenului lui cel mai bun.

— Hai să trecem în sufragerie la un pahar de coniac și-un trabuc, sugeră Cornelius, ca și când ar fi fost prima dată când o făceau.

— Mulțumesc, spuse Frank și părăsiră biroul, îndreptându-se spre sufragerie.

Trecând pe lângă portretul fiului lui, Daniel, lui Cornelius îi zvâcni inima – un lucru neschimbat de douăzeci și trei de ani. Dacă i-ar fi trăit singurul fiul, n-ar fi vândut compania niciodată.

Intrând în sufrageria spațioasă, cei doi fură întâmpinați de căldura primitoare a focului din cămin, aprins de menajera lui Cornelius, Pauline, la câteva clipe după ce terminase de strâns resturile cinei. Și Pauline credea în virtuțile obișnuinței, dar și viața ei era pe cale de a fi zguduită.

— Ar fi trebuit să te încolțesc mai devreme, spuse Cornelius, dar am fost luat prin surprindere când mi-ai capturat calul. Ar fi trebuit să prevăd asta, continuă el, mergând spre masa așezată pe o latură a camerei. Două coniacuri mari și două trabucuri Monte Cristo îi așteptau pe o tavă de argint. Cornelius îi pasă cuțitul priete-

nului lui, apoi îi aprinse trabucul și-l privi pâlpâind. Apoi execută și el aceleași gesturi înainte de a se așeza pe fotoliul lui preferat de lângă foc.

Frank ridică paharul:

— Bine jucat, Cornelius, rosti el cu o ușoară plecăciune, deși gazda lui era prima persoană care ar fi recunoscut că, de-a lungul anilor, musafirul îl întrecuse ușor cu punctele obținute din partide.

Îi mai dădu voie lui Frank să pufăie de câteva ori înainte de a-i ruina seara. De ce să se grăbească? La urma urmei, se pregătea de câteva săptămâni pentru momentul ăsta și nu dorea să-i împărtășească secretul bunului lui prieten decât atunci când totul avea să fie stabilit.

Rămaseră tăcuți o vreme, simțindu-se bine alături. În cele din urma, Cornelius își puse paharul pe o măsuță, rupând liniștea:

— Suntem prieteni de mai bine de cincizeci de ani, Frank. Și lucrul cel mai important, te-ai dovedit a fi și un avocat abil. De fapt, de când a murit Millicent, nu mai am pe altcineva pe care să mă bazez așa ca pe tine.

Frank pufăi mai departe din trabuc, fără să-și întrerupă prietenul. După expresia feței acestuia, își dădea seama că introducerea aceea nu era altceva decât un gambit de deschidere. Bănuia că avea destul de așteptat înainte de a asista la următoarea mișcare a lui Cornelius.

— Când am înființat compania acum treizeci de ani, tu ai fost cel care a întocmit actele originale. Și cred că din ziua aceea, nu am semnat nici un document oficial care să nu fi trecut prin biroul tău – iar lucrul acesta a constituit un factor major al succesului meu.

— Ești generos spunând asta, zise Frank, pregătindu-se să mai ia o înghițitură de coniac, dar adevărul este că originalitatea și spiritul tău întreprinzător au făcut compania din ce în ce mai puternică. Mie zeii nu mi-au dăruit asemenea aptitudini, așa că nu mi-a rămas decât să fiu un simplu funcționar.

— Ți-ai subestimat întotdeauna contribuția la succesul companiei, Frank, dar eu nu am nici o îndoială în privința rolului pe care l-ai jucat de-a lungul timpului.

— Unde duce toată introducerea asta? zâmbi Frank.

— Răbdare, prietene, îl domoli Cornelius. Mai am de făcut câteva mutări înainte de a-ți dezvălui stratagema la care mă gândesc.

Se lăsă pe spate și trase adânc din trabuc, apoi continuă:

— După cum știi, acum patru ani când am vândut compania, intenția mea a fost să iau lucrurile mai încet, prima dată după mulți ani. Promisesem s-o iau pe Millie într-o vacanță lungă în India și Extremul Orient... dar n-a mai fost să fie.

Frank dădu din cap înțelegător.

— Moartea ei mi-a amintit că nu sunt nemuritor și că poate nu mai am nici eu mult de trăit.

— Nu, nu, prietene, protestă Frank. Mai ai mulți ani buni înainte.

— Poate că ai dreptate, zise Cornelius, dar, curios, tu m-ai făcut să mă gândesc serios la viitor.

— Eu? întrebă Frank, nedumerit.

— Da. Nu-ți aduci aminte că acum câteva săptămâni stăteai acolo și m-ai sfătuit să mă apuc să-mi rescriu testamentul?

— Ba da, încuviință Frank, dar asta numai pentru că în testamentul tău actual îi lași practic totul lui Millie.

— Îmi dau seama de asta, zise Cornelius, dar sfatul tău m-a ajutat să mă concentrez. Vezi, încă mă mai trezesc la șase dimineața, dar pentru că nu mai am un birou unde să merg, petrec multe ore după bunul meu plac, chibzuind cum să-mi împart averea acum, când Millie nu mai este.

Cornelius mai trase o dată din trabuc, apoi continuă:

— În ultima lună, i-am cântărit pe cei din jurul meu – rude, prieteni, cunoștințe și angajați – și am început să mă gândesc la modul cum m-au tratat și m-am întrebat care dintre ei mi-ar arăta în aceeași măsură devotament, atenție și loialitate dacă nu aș valora milioane ci aș fi un bătrân sărac lipit.

— Am senzația că sunt ținut în șah, râse Frank.

— Nu, nu, dragă prietene, se grăbi Cornelius să-l asigure, tu ești absolvit de asemenea suspiciuni. Altfel nu ți-aș face această mărturisire.

— Dar nu sunt gândurile astea puțin nedrepte față de familia ta, ca să nu mai vorbim...

— Poate că ai dreptate, dar nu vreau să las asta la voia întâmplării. Prin urmare, m-am hotărât să aflu singur adevărul, deoarece consider că simplele speculații nu sunt satisfăcătoare.

Și Cornelius mai trase un fum de trabuc.

— Așa că dă-mi voie să-ți împărtășesc ce am în minte, urmă el, pentru că-ți mărturisesc că mi-ar fi imposibil să-mi duc la bun sfârșit micul subterfugiu fără ajutorul tău. Dar mai întâi, să-ți umplu paharul.

Și Cornelius se ridică, luă pocalul prietenului lui și se îndreptă spre masa de alături.

— După cum spuneam, îi întinse el paharul lui Frank, m-am întrebat adesea cum s-ar comporta cei din jurul meu dacă aș fi sărac lipit și am ajuns la concluzia că există un singur mod de a afla.

Frank luă o înghițitură mare de coniac și se interesă:

— La ce te-ai gândit? O sinucidere simulată?

— Nu e ceva atât de dramatic, replică prietenul lui. Dar aproape, pentru că... intenționez să mă declar falit.

Și încercă să observe reacția prietenului lui prin norul de fum de trabuc ce plutea între ei. Dar ca și de atâtea alte ori în trecut, bătrânul avocat era impenetrabil, mai ales pentru că știa că deși se făcuse o mutare îndrăzneață, jocul era încă departe de final. Totuși, împinse prudent un pion înainte.

— Și cum te-ai gândit să procedezi?

— Mâine dimineață, răspunse Cornelius, vreau să le scrii celor cinci persoane care au cele mai mari pretenții la averea mea: fratele meu, Hugh, soția lui, Elizabeth, fiul lor, Timothy, sora mea, Margaret și menajera mea, Pauline.

— Și care să fie conținutul scrisorii? întrebă Frank, încercând să-și mascheze tonul neîncrezător.

— Le vei explica tuturor că, datorită unei investiții necugetate făcute la scurt timp de la moartea soției mele, am ajuns îndatorat. De fapt, fără ajutorul lor, mă voi confrunta cu falimentul.

— Dar..., protestă Frank.

Cornelius ridică mâna:

— Ascultă-mă, pledă el. Rolul tău în jocul acesta de-a

viața reală ar putea fi crucial. Odată ce-i vei convinge că nu mai au nimic de așteptat de la mine, intenționez să-mi pun în aplicare cea de-a doua fază a planului, care va dovedi clar dacă le pasă într-adevăr de mine sau doar de averea mea.

— Abia aștept să aflu la ce te-ai gândit, îl îndemnă Frank.

Cornelius își clătină băutura în pahar, adunându-și gândurile:

— După cum știi prea bine, fiecare dintre cele cinci persoane pe care le-am numit mi-a cerut la un moment dat un împrumut. N-am cerut niciodată un act în scris, pentru că am considerat întotdeauna că returnarea acestor datorii este o chestiune de încredere. Împrumuturile se situează între 100 000 de lire date lui Hugh, fratele meu, pentru concesionarea magazinului lui – care aud că merge destul de bine – și 500 de lire pe care i le-am dat lui Pauline ca să-și ia o mașină la mâna a doua. Chiar și tânărul Timothy a avut nevoie de 1000 de lire ca să-și plătească taxa la universitate și cum pare să progreseze în meseria pe care și-a ales-o, n-ar trebui să-i fie greu să-și plătească datoria, ca toți ceilalți.

— Și cel de-al doilea test? vru să afle Frank.

— De la moartea lui Millie, fiecare dintre ei îmi face câte un mic serviciu și toți spun că o fac din plăcere și nu e corvoadă. Sunt pe cale să aflu dacă sunt gata să se poarte la fel și cu un bătrân sărac.

— Dar cum vei ști..., începu Frank.

— Cred că totul va deveni evident odată cu trecerea săptămânilor. Și în orice caz, mai e și un al treilea test care va contribui la clarificarea problemei.

Frank își privi în ochi prietenul:

— Are vreun rost să te conving să renunți la ideea asta nebunească? întrebă el.

— Nu, răspunse Cornelius fără șovăire. Sunt hotărât în această privință, deși accept faptul că nu pot face nici o mișcare și cu atât mai mult nu pot ajunge la concluzii dacă nu mă ajuți.

— Dacă vrei într-adevăr să fac asta, Cornelius, îți voi urma instrucțiunile pas cu pas, așa cum am făcut întotdeauna în trecut. Dar cu ocazia asta, trebuie să stabilim o prevedere suplimentară.

— Și care ar fi aceasta? întrebă Cornelius.

— Nu voi percepe nici un tarif pentru însărcinarea asta, ca să pot dovedi oricui ar putea întreba că nu am beneficiat de matrapazlâcurile tale.

— Dar...

— Fără „dar", bătrâne. Am scos un profit frumos din vânzarea acțiunilor mele, după ce ai vândut compania. Poți considera serviciul acesta o mică încercare de a-ți mulțumi.

Cornelius zâmbi:

— Eu sunt cel care trebuie să-ți fiu recunoscător pentru sfaturile valoroase pe care mi le-ai dat de-a lungul anilor. Ești cu adevărat un prieten bun și jur că ți-aș lăsa ție toată averea mea dacă n-ai fi burlac și dacă n-aș ști că asta nu ți-ar schimba nici cu o iotă felul de viață.

— Nu, mulțumesc, chicoti Frank. Dacă ai face asta, aș fi supus și eu la același test, într-o formă diferită.

Și după o pauză adăugă:

— Deci care e prima mutare?

Cornelius se ridică de pe fotoliu.

— Mâine vei trimite cinci scrisori, informându-i că ni s-a prezentat o notă de faliment și că rog să mi se înapoieze integral orice împrumuturi consistente, cât mai repede posibil.

Frank începuse deja să ia notițe pe un carnet pe care-l avea mereu la el. După douăzeci de minute termină de scris instrucțiunile lui Cornelius, își goli paharul și-și strivi trabucul. Prietenul lui îl însoți la ușă iar pe drum, Frank îl întrebă:

— Dar care va fi cel de-al treilea test, despre care ești convins că va fi atât de relevant?

Atunci Cornelius îi dezvălui bătrânului avocat o idee atât de ingenioasă, încât acesta plecă de acolo cu ideea că victimele complotului vor fi determinate fără doar și poate să-și arate adevăratul caracter.

Prima persoană care-i telefonă lui Cornelius sâmbătă dimineața fu fratele lui, Hugh. Probabil că tocmai terminase de citit scrisoarea de la Frank. Cornelius avu sentimentul constant că la convorbire mai exista și altcineva.

— Tocmai am primit o scrisoare de la avocatul tău, spuse Hugh și pur și simplu nu pot să cred. Te rog, spune-mi că e doar o greșeală teribilă.

— Mi-e teamă că nu e nici o greșeală, răspunse Cornelius. La câteva săptămâni după moartea lui Millie, am fost convins să investesc o sumă mare într-o companie specializată în furnizarea de echipament și utilaj minier în Rusia. Toți am citit despre rezervele inepuizabile de petrol de acolo pe care trebuie doar să le atingi și am fost

sigur că investiția mea va aduce un profit frumos. Vinerea trecută am fost informat de secretara companiei că au căzut sub incidența legii falimentului și nu mai sunt solvabili.

— Doar n-ai investit tot ce aveai într-o singură companie, nu-i așa? vru să afle Hugh, părând și mai neîncrezător.

— La început nu, bineînțeles, explică fratele lui, dar mi-e teamă că m-am lăsat muls ori de câte ori aveau nevoie de încă o injecție de capital. Pe urmă a trebuit să investesc mai mult pentru că asta părea singura cale de a-mi recupera investiția inițială.

— Dar bunurile companiei nu se pot valorifica? Echipamentele și utilajul petrolier și celelalte?

— Ruginesc toate undeva în Rusia centrală și până acum n-am scos nici măcar un degetar de petrol.

— De ce nu te-ai retras când pierderile erau încă suportabile? întrebă Hugh.

— Din mândrie, presupun. N-am vrut să recunosc că pariasem pe un cal greșit, am crezut tot timpul că investiția se va dovedi sigură pe termen lung.

— Dar trebuie să ofere niște compensații, spuse Hugh disperat.

— Nici un bănuț, zise Cornelius. Nici măcar nu-mi pot permite un zbor până în Rusia, ca să văd care e situația reală.

— Cât timp ți-au dat?

— Mi s-a dat deja nota de faliment, așa că totul depinde de câți bani pot să strâng repede.

După o pauză, Cornelius reluă:

— Îmi pare rău că trebuie să-ți amintesc de asta, Hugh,

dar știi că ți-am împrumutat mai demult o sută de mii de lire. Așa că speram...

— Dar știi că toți banii au intrat în magazin și cu reducerile de pe High Street și ieftinirile astea, nu cred că pot să strâng pe moment mai mult de câteva mii.

Lui Cornelius i se păru că aude pe cineva în fundal, șoptind: „Nu mai mult."

— Da, înțeleg în ce situație ești, zise el. Totuși, ți-aș mulțumi pentru orice ajutor. După ce decizi suma... și desigur, trebuie să discuți cu Elizabeth despre cât vă puteți permite să dați – poate ar fi posibil să trimiți cecul direct la biroul lui Frank Vintcent. El se ocupă de toată încurcătura asta.

— Se pare că avocații se aleg întotdeauna cu ceva, fie că pierzi, fie că învingi.

— Să-ți spun drept, interveni Cornelius, Frank a renunțat la onorariu în cazul acesta. Și fiindcă tot am vorbit, Hugh, oamenii pe care-i trimiți să-mi aranjeze bucătăria trebuia să înceapă spre sfârșitul săptămânii. Acum e mai important decât oricând să termine cât mai repede, pentru că scot casa la vânzare și o bucătărie nouă o să mă ajute să iau un preț mai bun. Sunt sigur că mă înțelegi.

— Voi vedea cum pot să te ajut, zise Hugh, dar s-ar putea să trimit echipa aceea în altă parte. Avem câteva restanțe pe moment.

— Așa? Credeam că stați mai prost cu vânzările în perioada asta, își înăbuși Cornelius un chicotit.

— E adevărat, ripostă Hugh puțin cam repede. Voiam să spun că trebuie să lucrăm și peste program ca să ne menținem la suprafață.

— Înțeleg, încheie Cornelius. Sunt sigur că vei face tot posibilul ca să mă ajuți, mai ales că acum știi exact care e situația mea.

Puse receptorul în furcă și zâmbi.

Următoarea victimă nu se obosi să-i telefoneze, dar sună la ușa din față câteva minute mai târziu și nu-și luă degetul de pe sonerie până când nu i se deschise.

— Unde-i Pauline? fu prima întrebare a lui Margaret după ce fratele ei îi deschise ușa. Cornelius își privi sora care se machiase prea mult în dimineața aceea.

— Mi-e teamă că a trebuit să plece, se aplecă el s-o sărute pe obraz. Reclamantul falimentului nu-i privește cu ochi buni pe cei care n-au bani să-și plătească creditorii, dar își păstrează totuși personalul menajer. Foarte frumos din partea ta că ai venit atât de repede la nevoie, Margaret, dar mi-e teamă că dacă dorești să bei un ceai, trebuie să ți-l faci singură.

— N-am venit pentru o ceașcă de ceai și bănuiesc că știi prea bine asta, Cornelius. Vreau să știu cum ai reușit să-ți scapi printre degete toată averea.

Și înainte ca fratele ei să poată rosti câteva fraze din scenariul bine repetat, ea adăugă:

— Desigur, va trebui să vinzi casa. Întotdeauna am spus că de la moartea lui Millie e mult prea mare pentru tine. Ai putea să-ți iei un apartament de celibatar în orășel.

— Astfel de decizii nu-mi mai aparțin, încercă în felul lui Cornelius să pară neajutorat.

— Ce vrei să spui? întrebă Margaret, răsucindu-se spre el.

— Doar că locuința și tot ce e în ea au fost deja luate

de reclamanții falimentului. Dacă vreau să evit declararea situației, trebuie să sper că prețul conacului va fi mult mai mare decât estimează acum agenții imobiliari.

— Vrei să spui că nu ți-a mai rămas absolut nimic?

— Mai puțin decât nimic ar fi formularea exactă, suspină Cornelius. Și odată evacuat de la Sălciile, nu voi avea încotro să mă îndrept, continuă el pe un ton plângăreț. Așa că speram să-ți reînnoiești propunerea amabilă pe care mi-ai făcut-o la înmormântarea lui Millie și să mă iei să stau la tine.

Sora lui întoarse capul, așa că nu-i putu citi expresia de pe chip:

— N-ar fi convenabil în prezent, spuse ea, fără să ofere nici un motiv. Și oricum, Hugh și Elizabeth au mai multe camere libere decât mine.

— Așa e, fu Cornelius cuprins de un acces de tuse. Și micul împrumut de anul trecut, Margaret... îmi pare rău că aduc vorba, dar...

— Puținii mei bani sunt investiți cu grijă și agenții îmi spun că nu e momentul să vând...

— Dar alocația pe care ți-o plătesc de douăzeci de ani? N-ai nimic pus deoparte?

— Mi-e teamă că nu, replică Margaret. Trebuie să înțelegi că fiind sora ta, se așteaptă de la mine un anumit standard de viață și acum, fără alocația lunară, va trebui să fiu și mai grijulie cu venitul meu modest.

— Sigur, draga mea, aprobă Cornelius. Dar o contribuție cât de mică m-ar ajuta, dacă ai putea...

— Trebuie să plec, se uită Margaret la ceas. Deja m-ai făcut să întârzii la coafor.

— O mică rugăminte înainte de a pleca, draga mea, zise Cornelius. În trecut ai fost mereu drăguță să mă duci cu mașina în oraș, de câte ori...

— Totdeauna ți-am spus că trebuia să înveți să conduci cu mulți ani în urmă. Dacă o făceai, n-ai mai aștepta tot timpul ca lumea să treacă să te ia. Voi vedea ce pot face, adăugă ea, în timp ce el îi deschidea ușa.

— Caraghios, nu-mi amintesc să-mi fi spus vreodată asta. Dar probabil că mă lasă și memoria, spuse el, în drum spre alee. Ai mașină nouă, Margaret? o întrebă inocent.

— Da, replică ea acid, și lui Cornelius, care-i ținea portiera, i se păru că o vede înroșindu-se ușor.

Mașina plecă și el se amuză de unul singur. Învăța foarte repede lucruri noi despre familia lui.

Cornelius se întoarse în casă și intră în birou. Închise ușa și formă numărul de telefon de la biroul lui Frank.

— Vintcent, Ellwood și Halfon, răspunse o voce plăcută.

— Aș dori să vorbesc cu domnul Vintcent.

— Cine-l caută?

— Cornelius Barrington.

— Să văd dacă e liber, domnule Barrington.

Foarte bine, își spuse Cornelius. Probabil că Frank își convinsese și secretara de adevărul zvonurilor, pentru că înainte îi răspundea întotdeauna: „Vă fac legătura, domnule".

— Bună dimineața, Cornelius, spuse Frank. Tocmai am vorbit cu fratele tău, Hugh. E a doua oară când sună în dimineața asta.

— Ce voia? întrebă Cornelius.

— Să i se explice toate implicațiile falimentului și obligațiile lui față de tine.

— Bun. Asta înseamnă că voi primi un cec de 100 000 de lire în viitorul apropiat?

— Mă îndoiesc, spuse Frank. După cum vorbea, nu cred că se gândea la asta, dar îți dau de știre dacă mai iau legătura cu el.

— Aștept, Frank.

— Cred că te distrezi de minune, Cornelius.

— Să știi că da. Îmi pare rău că nu e și Millie aici ca să ne amuzăm împreună.

— Știi ce ți-ar fi spus, nu-i așa?

— Nu, dar am senzația că voi afla de la tine.

— Ești un bătrân vicios.

— Și ar fi avut dreptate, ca totdeauna, râse Cornelius. La revedere, Frank.

Puse jos receptorul tocmai când se auzea o bătaie la ușă.

— Intră, spuse Cornelius, uimit că mai avea încă o vizită.

Menajera lui își făcu apariția cu o tavă pe care se aflau o ceașcă de ceai și o farfurie cu biscuiți dietetici. Era curată și îngrijită ca totdeauna, fără nici un fir de păr în dezordine și nu părea deloc stânjenită. Nu se poate să fi primit scrisoarea de la Frank, se gândi Cornelius.

— Pauline, o întrebă în timp ce ea așeza tava pe birou, ai primit azi dimineață o scrisoare de la avocatul meu?

— Da, domnule, răspunse Pauline și desigur, voi vinde imediat mașina și vă voi înapoia cele 500 de lire.

Șovăi, apoi îl privi în ochi:

— Dar, domnule, mă întrebam...

— Da, Pauline?

— Ar fi posibil să muncesc în locul banilor? Vedeți, am nevoie de mașină ca să-mi iau fetele de la școală.

Cornelius se simți vinovat pentru prima dată de când începuse să-și aplice planul. Dar știa că dacă va fi de acord, cineva va afla și totul se va duce de râpă:

— Îmi pare foarte rău, Pauline, dar nu am de ales.

— Exact asta explica și avocatul în scrisoare, zise Pauline, frământând o hârtie în buzunarul șorțului. Dar eu nu dau mare lucru pe avocați de când mă știu.

Cornelius se simți și mai vinovat pentru că nu cunoștea o persoană mai demnă de încredere decât Frank Vintcent.

— Acum plec, domnule, dar mai trec diseară să fac puțină ordine. Ați putea să...?

— Ce anume? o încurajă Cornelius.

— Să-mi dați o recomandare. Vedeți, nu e prea ușor să-mi găsesc o altă slujbă la vârsta mea.

— O să-ți dau o recomandare cu care o să obții un post la palatul Buckingham, spuse Cornelius.

Se așeză imediat la birou și scrise o apologie a serviciilor oferite de Pauline Croft de peste două decenii. O citi, apoi i-o întinse:

— Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru Daniel, Millie și mai ales pentru mine de-a lungul anilor, Pauline.

— A fost o plăcere, domnule, răspunse ea.

După ce închise ușa, Cornelius începu să se întrebe dacă apa nu era câteodată mai groasă decât sângele.

Se așeză din nou la birou și începu să aștearnă pe hârtie niște note, ca să-și amintească întâmplările din dimineața aceea. Când termină, se duse la bucătărie, unde descoperi că i se pregătise o salată.

După masă, Cornelius se duse în oraș cu autobuzul – o experiență nouă pentru el. Dură destul de mult până

găsi stația, apoi descoperi că șoferul nu avea să-i dea restul la o bancnotă de douăzeci de lire. Când ajunse în oraș, trecu prima dată pe la agenția imobiliară locală și cei de acolo nu părură surprinși văzându-l. Cornelius fu încântat să vadă cât de repede se răspândise zvonul despre ruina lui financiară.

— Voi trimite pe cineva la Sălciile mâine dimineață, domnule Barrington, spuse tânărul agent ridicându-se de la birou, ca să putem să măsurăm și să facem câteva fotografii. Avem permisiunea să punem și un afiș în grădină?

— Vă rog, răspunse Cornelius fără șovăire și fu pe punctul de a adăuga: cu cât mai mare, cu atât mai bine.

După ce ieși de la agenție, coborî pe aceeași stradă până la o firmă de mutări de mobilier. Acolo îl întrebă pe un alt agent tânăr dacă îi puteau face o programare pentru a-i ridica toate obiectele din casă.

— Unde vor fi duse, domnule?

— La depozitul Botts de pe High Steet, îl informă Cornelius.

— Nici o problemă, domnule, zise tânărul, luând un carnețel de pe birou.

Cornelius completă formularul în trei exemplare.

— Semnați aici, domnule, îi arătă agentul. Avem nevoie de un avans de 100 de lire, spuse el apoi, puțin nervos.

— Bineînțeles, spuse Cornelius, scoțându-și carnetul de cecuri.

— Mi-e teamă că avansul trebuie să fie plătit cu bani gheață, domnule, interveni tânărul pe un ton confidențial.

Cornelius zâmbi. Timp de peste treizeci de ani, nimeni nu refuzase vreun cec de-al lui.

— Mai trec mâine, promise.

În drumul către stația de autobuz, aruncă o privire prin vitrină în magazinul fratelui lui și nu i se păru că personalul ar fi prea ocupat. Ajuns la Sălciile, se duse în birou și-și notă tot ce se întâmplase în după amiaza aceea.

Urcând la etaj, unde avea dormitorul, se gândi că aceea era prima după amiază de foarte mulți ani în care nimeni nu-i dăduse telefon să-l întrebe ce mai face. Dormi tun toată noaptea.

Coborând scările a doua zi dimineața, Cornelius își luă corespondența de pe covorașul de la ușă și se duse la bucătărie. În timp ce mânca un castron de lapte cu fulgi de porumb, se uită pe scrisori. I se spusese odată că dacă se zvonea că ești falimentar, trebuia să te aștepți la o avalanșă de plicuri cafenii cu facturi neachitate când deschideau ușa de la intrare, pentru că toți micii negustori și afaceriști încercau să-și recupereze sumele datorate înaintea altor creditori.

Totuși, printre scrisorile lui nu era nici un plic cafeniu, pentru că se îngrijise să-și plătească toate datoriile înainte de a se lansa în acest joc.

În afară de pliante publicitare, era un singur plic alb cu ștampilă de Londra pe timbru. Îl deschise și găsi o scrisoare de la Timothy. Era scrisă de mână și nepotul lui își exprima părerea de rău la aflarea problemelor unchiului, promițând că, deși în ultima vreme nu mai ajungea prea des în provincie, va face tot posibilul să vină în Shropshire în weekend și să treacă pe la el.

Deși erau doar câteva rânduri, Cornelius își notă în

minte că Timothy era primul membru al familiei care-i arăta un pic de compasiune pentru necazul lui.

Auzi soneria și lăsă scrisoarea pe masa de la bucătărie, ieșind în hol. Deschise ușa de la intrare și fu salutat de Elizabeth, soția fratelui lui. Era albă la față, pierită și ridată și Cornelius se îndoia că dormise prea mult noaptea trecută.

De cum păși în casă, Elizabeth începu să umble prin camere, controlând dacă lucrurile erau la locul lor, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă în cele citite în scrisoarea de la avocat.

Probabil că îndoielile i se spulberaseră abia când, câteva minute mai târziu, apăru agentul imobiliar cu ruleta de măsurat, însoțit de un fotograf.

— M-ar ajuta foarte mult dacă Hugh ar putea să-mi înapoieze măcar o parte din suta de mii de lire pe care i-am împrumutat-o, spuse Cornelius, mergând prin casă după cumnata lui.

Ea nu răspunse imediat, deși avusese timp de gândire toată noaptea:

— Nu e chiar așa simplu, rosti în cele din urmă. Vezi, împrumutul a fost făcut companiei și acțiunile sunt împărțite între mai multe persoane.

Cornelius știa care sunt cele trei persoane:

— Atunci poate că tu și Hugh vă veți vinde câteva din acțiunile voastre.

— Și să-l lăsăm pe un străin să ne ia firma, după ce am muncit atâția ani pentru ea? Nu, nu ne putem permite să lăsăm să se întâmple așa ceva. În orice caz, Hugh l-a întrebat pe domnul Vintcent care este situația din

punct de vedere legal și dânsul ne-a asigurat că nu suntem obligați să ne vindem vreo acțiune.

— Nu v-ați gândit că poate aveți o obligație morală? se răsuci Cornelius cu fața spre cumnata lui.

— Cornelius, vorbi ea, ocolindu-i privirea, iresponsabilitatea ta te-a dus la prăbușire, nu e vina noastră. Doar nu te aștepți ca fratele tău să-și sacrifice toată munca de atâția ani ca să plaseze familia noastră în aceeași poziție precară în care te afli acum tu.

Cornelius își dădu seama de ce nu dormise Elizabeth în noaptea precedentă. Nu numai că acționa ca purtător de cuvânt al lui Hugh, dar era evident că tot ea lua și deciziile. Cornelius considerase întotdeauna că ea avea voința cea mai puternică dintre cei doi soți și se îndoia că va da ochii cu fratele lui înainte de a cădea la învoială cu ea.

— Dar dacă te-am putea ajuta altfel..., se oferi Elizabeth pe un ton mai blând, odihnindu-și mâna pe ornamentul din frunze aurite al unei mese din sufragerie.

— Dacă tot ai pomenit, peste două săptămâni scot casa la vânzare și sunt în căutare...

— Așa curând? îl întrerupse Elizabeth. Și ce-o să se întâmple cu toată mobila?

— Va trebui vândută ca să mai acopere din datorii. Dar, cum spuneam...

— Lui Hugh i-a plăcut întotdeauna masa asta.

— E stil Ludovic al XIV-lea, spuse Cornelius pe un ton banal.

— Mă întreb cât valorează, visă Elizabeth, vrând să pară prea puțin interesată.

— Nu am idee, zise cumnatul ei. Dacă țin bine minte,

am dat în jur de 60 000 de lire pe ea, dar asta a fost acum zece ani.

— Și jocul de șah? întrebă ea, luând în mână o piesă.

— E o copie fără valoare, răspunse Cornelius. Poți să iei unul la fel din orice bazar arăbesc pentru vreo două sute de lire.

— A, eu am crezut că... și Elizabeth puse șovăind piesa la loc, într-o poziție incorectă. Ei, trebuie să plec, spuse apoi, de parcă și-ar fi îndeplinit datoria. Să nu uităm că am o afacere de condus.

Cornelius o însoți în timp ce ea se îndrepta cu pași mari spre ușa de la intrare. Trecu repede pe lângă portretul lui Daniel. În trecut se oprea întotdeauna să-l privească și să remarce cât de mult îi lipsea nepotul ei.

— Nu cumva..., începu Cornelius când ajunseră în hol.

— Da?

— Păi, trebuie să mă mut în două săptămâni și speram că aș putea să mă luați la voi. Bineînțeles, până găsesc o locuință convenabilă.

— Dacă ar fi fost acum o săptămână! replică Elizabeth imediat. Dar din nefericire, tocmai ne-am gândit s-o aducem pe mama și cealaltă cameră liberă e a lui Timothy, iar el vine acasă în cele mai multe weekenduri.

— Chiar așa? se miră Cornelius.

— Și ceasul bunicului? Întrebă Elizabeth, de parcă ar fi fost la cumpărături.

— E victorian; l-am cumpărat de la moșia contelui de Bute.

— Nu, eu mă întrebam cât valorează.

— Cât dorește cumpărătorul, deschise Cornelius ușa de la intrare.

— Să nu uiți să-mi dai de știre cu ce te pot ajuta, Cornelius.

— Ce drăguț din partea ta, Elizabeth, zise el, pe când în grădină agentul imobiliar înfigea panoul cu: DE VÂNZARE. Zâmbi, pentru că fu singurul lucru care o făcu pe Elizabeth să stea pe loc în dimineața aceea.

Frank Vintcent sosi joi seara, cu o sticlă de coniac și două pizza:

— Dacă mi-aș fi dat seama că planul ăsta va duce la plecarea lui Pauline, n-aș fi fost de acord de la început, zise el mai târziu, în timp ce ciugulea pizza încălzită în cuptorul cu microunde. Cum te descurci fără ea?

— Destul de prost, recunoscu gazda, deși mai trece o oră-două în fiecare seară. Altfel locul ăsta ar arăta ca o cocină. Fiindcă veni vorba, cum te descurci tu?

— Ca burlac, înveți arta supraviețuirii de la vârstă fragedă, răspunse Frank. Dar gata cu fleacurile, să ne vedem de joc.

— Ce joc? chicoti Cornelius.

— Șahul. De jocul celălalt am avut parte destul săptămâna asta.

— Atunci să mergem în birou.

Mutările de început ale lui Cornelius îl surprinseră pe Frank, pentru că nu știuse că prietenul lui poate fi atât de îndrăzneț. Nici unul dintre ei nu mai vorbi în următoarea oră, în care Frank încercă din răsputeri să-și apere regina.

— Poate că e ultimul joc pe care-l jucăm cu piesele astea, spuse cu regret Cornelius.

— Nu-ți face griji pentru asta, zise Frank. Ți se permite întotdeauna să păstrezi câteva obiecte personale.

— Nu și atunci când valorează un sfert de milion de lire sterline, replică prietenul lui.

— Habar n-aveam de asta, ridică Frank privirea.

— Pentru că nu ești genul de om interesat de bunuri lumești. E o capodoperă persană din secolul al șaisprezecelea și probabil că va suscita mult interes la licitație.

— Dar cred că până acum ai aflat tot ce voiai să știi. De ce vrei să continui experimentul, când poți pierde atâtea lucruri dragi?

— Pentru că încă n-am descoperit adevărul.

Frank oftă, își coborî privirea spre tablă și mută calul reginei:

— Șah mat, zise el. Așa-ți trebuie dacă nu te concentrezi.

Cea mai mare parte a dimineții de vineri fu petrecută de Cornelius în compania directorului administrativ al firmei Botts & Co., care se ocupa cu licitarea mobilei și a obiectelor de artă pe plan local.

Domnul Botts fusese deja de acord ca vânzarea să aibă loc peste două săptămâni. Repetase de mai multe ori că ar fi avut nevoie de o perioadă mai lungă pentru a pregăti catalogul și a expedia corespondența impusă de o colecție atât de frumoasă, dar în final se dovedi înțelegător față de poziția delicată a domnului Barrington.

Vom avea nevoie de toate lucrurile, trebuie aduse în depozitul nostru cât mai repede, spuse domnul Botts, ca să avem timp să pregătim un catalog și să le permitem clienților să vizioneze obiectele timp de trei zile înainte de vânzare.

Cornelius dădu din cap.

Vânzătorul mai recomandă să cumpere și o pagină publicitară în ziarul local de profil miercurea viitoare, cu detalii legate de obiecte, astfel încât să fie înștiințați și cei care nu putuseră fi contactați prin poștă.

Cornelius se despărți de domnul Botts înainte de prânz și, pe drum către stația de autobuz, trecu pe la agenția de mutări de mobilier și plăti cele o sută de lire în bancnote de cinci și zece, lăsând impresia că reușise cu greu să adune asemenea sumă.

În timp ce aștepta autobuzul, nu putu să nu observe cât de puține persoane se oboseau să-l salute sau să ia act de prezența lui. Și nimeni nu traversă strada ca să schimbe cu el două vorbe.

A doua zi, douăzeci de oameni încărcară de mai multe ori în trei camioane tot ce se afla la Sălciile, făcând apoi drumul către depozitul casei de licitații din High Street. Ultima bucățică de mobilă fu scoasă din casă abia la lăsarea serii.

Traversând camerele goale, Cornelius își dădu seama surprins că, în afară de unul sau două lucruri, nu avea să-i fie prea dor de bunurile lui lumești. Se retrase în dormitor – singura cameră încă mobilată – și continuă să citească romanul pe care i-l recomandase Elizabeth înainte de prăbușire.

A doua zi dimineața primi un singur telefon, de la nepotul lui. Timothy venise în oraș și-l întreba când are timp să-l primească.

— Timp am din belșug, zise Cornelius.

— Atunci ce-ar fi să vin după-amiază, pe la patru? propuse Timothy.

— Îmi pare rău că nu-ți pot oferi o ceașcă de ceai, zise unchiul, dar cum tocmai am terminat de împachetat de dimineață și probabil că săptămâna viitoare părăsesc și casa...

— Nu contează, spuse Timothy, care nu fu capabil să-și ascundă mâhnirea la vederea casei despuiate de obiectele lui Cornelius.

— Hai să urcăm în dormitor. E singura cameră care mai are ceva mobilă în ea, dar și asta o să se ducă săptămâna viitoare.

— Nu știam că au luat tot. Chiar și portretul lui Daniel, remarcă tânărul, pe când treceau pe lângă o porțiune a peretelui pe care se desena un dreptunghi de un crem mai deschis decât restul zugravelii.

— Și jocul meu de șah, oftă Cornelius. Dar nu mă pot plânge. Am avut o viață bună.

Și porni în sus pe scări, către dormitor. Se așeză pe singurul scaun, iar Timothy se aciuă pe marginea patului. Bătrânul își examină atent nepotul. Devenise un tânăr bărbat frumos. Avea un chip sincer, cu ochi limpezi, căprui, care dezvăluiau adevărul celor care nu știau dinainte că fusese adoptat. Trebuia să aibă vreo douăzeci și șapte – douăzeci și opt de ani, aceeași vârstă pe care ar fi avut-o și Daniel dacă nu ar fi murit. Cornelius avusese întotdeauna o slăbiciune pentru nepotul lui și-și imaginase că afecțiunea lor era reciprocă. Se întrebă dacă nu cumva avea să fie dezamăgit încă o dată.

Timothy părea nervos și-și foia neliniștit picioarele, pe marginea patului:

— Unchiule, începu el, cu capul ușor înclinat, după cum știi, am primit scrisoarea de la domnul Vintcent și am venit să-ți spun că pur și simplu nu am 1000 de lire pe numele meu și mi-e imposibil să-ți plătesc datoria acum.

Cornelius era dezamăgit. Sperase ca măcar unul din familie...

— Totuși, continuă tânărul, scoțând din buzunarul hainei un plic lung și subțire, când am împlinit douăzeci și unu de ani, tata mi-a dăruit acțiuni ale companiei în valoare de unu la sută și cred că valorează cel puțin 1000 de lire, așa că mă gândeam că poate ai dori să le accepți în schimbul datoriei până voi putea să le răscumpăr.

Cornelius se simți vinovat pentru că se îndoise de nepotul lui, chiar și o clipă. Ar fi vrut să-și ceară iertare, dar știa că nu poate, dacă voia să nu dărâme castelul de cărți de joc încă o perioadă. Luă plicul și-i mulțumi lui Timothy:

— Îmi dau seama ce sacrificiu e ăsta pentru tine, fiindcă îmi aduc aminte de câte ori mi-ai povestit în trecut de ambiția ta de a prelua compania când tatăl tău se va retrage și de visele tale de a te extinde în domenii pe care el a refuzat să le ia în considerare.

— Nu cred că se va retrage vreodată, oftă Timothy. Dar speram că, după toată experiența pe care am câștigat-o la Londra, m-ar putea considera un candidat serios la funcția de manager când domnul Leonard va ieși la pensie, spre sfârșitul anului.

— Mi-e teamă că șansele tale nu vor crește când

Hugh va afla că i-ai dat procentul tău din companie unchiului falimentar.

— Problemele mele nici nu pot fi comparate cu ale dumitale, unchiule. Îmi pare rău că nu-ți pot da banii chiar acum. Pot să te mai ajut cu ceva în afară de asta?

— Da, Timothy, spuse Cornelius, repetând scenariul. Mama ta mi-a recomandat un roman care-mi place, dar ochii mei bătrâni par să obosească tot mai repede și mă întrebam dacă ai fi atât de drăguț să-mi citești câteva pagini. Am pus un semn la pagina unde am rămas.

— Îmi amintesc cum îmi citeai dumneata când eram copil, spuse tânărul. Doar William și Vrăbii și amazoane, adăugă, luând cartea.

După vreo douăzeci de pagini, Timothy se opri:

— La pagina 450 e un bilet de autobuz; să-l las aici, unchiule?

— Da, te rog, zise Cornelius. L-am pus aici să-mi amintesc de ceva. Iartă-mă, adăugă după o mică pauză, mă simt cam obosit.

Timothy se ridică:

— Mai vin să-ți citesc și ultimele pagini.

— Nu te mai deranja, reușesc eu și singur.

— Ba mai vin, unchiule, altfel n-o să mai aflu niciodată care dintre ei ajunge prim ministru.

Al doilea rând de scrisori, trimis de Frank Vintcent vinerea următoare, provocă un nou iureș de telefoane.

— Nu cred că înțeleg bine ce înseamnă asta, zise Margaret, vorbind cu fratele ei prima dată după două săptămâni.

— Înseamnă exact ce scrie acolo, draga mea, spuse Cornelius calm. Toate bunurile mele vor fi scoase la licitație, dar le permit celor apropiați să aleagă un obiect pe care, din motive sentimentale sau personale, ar dori să-l păstreze în familie. Vor putea licita pentru aceste obiecte vinerea viitoare.

— Dar altcineva poate licita mai mult la toate, zise Margaret.

— Nu, draga mea, explică fratele ei exasperat. Licitația publică se va ține după amiază. Obiectele selectate vor fi licitate separat dimineața, în prezența familiei și a prietenilor apropiați. Totul apare foarte clar în scrisoare.

— Și vom putea vedea obiectele înainte de a începe licitația?

— Da, Margaret, apăsă Cornelius pe cuvinte, așa cum te adresezi unui copil retardat. Așa cum scria foarte limpede în scrisoarea avocatului, vizionarea are loc marți, miercuri și joi, între orele 10 dimineața și 4 după-masa, iar vânzarea are loc vineri la ora unsprezece.

— Dar nu putem să ne alegem decât un obiect?

— Da, repetă Cornelius, mai mult nu ne permite reclamantul falimentului. Dar cred că o să te bucuri să afli că portretul lui Daniel, pe care l-ai apreciat de atâtea ori, se va afla printre obiectele oferite familiei.

— Da, îmi place, zise Margaret, apoi, după o șovăire: Va fi și Turner-ul la licitație?

— Sigur, spuse Cornelius. Sunt forțat să vând tot.

— Ai idee ce vor să ia Hugh și Elizabeth?

— Nu, dar dacă vrei să știi, de ce nu-i întrebi? Replică răutăcios fratele ei, conștient că sora lui abia dacă schimba câteva vorbe pe an cu celelalte rude.

Abia pusese jos receptorul când telefonul sună din nou.

— În sfârșit, rosti o voce arțăgoasă, de parcă era vina lui Cornelius că mai voiau și alții să stea de vorbă cu el.

— Bună dimineața, Elizabeth, o salută Cornelius, recunoscând-o imediat. Mă bucur să te aud.

— Te sun pentru scrisoarea pe care am primit-o de dimineață.

— Da, mă gândeam eu.

— Știi, voiam să-mi confirmi valoarea mesei – piesa Ludovic al XIV-lea – și pentru că tot vorbim, și a ceasului bunicului, care a aparținut contelui de Bute.

— Elizabeth, dacă mergi până la casa de licitații, îți dau un catalog cu estimări inferioare și superioare pentru fiecare obiect.

— Înțeleg, spuse ea, apoi tăcu o vreme. Bănuiesc că nu știi dacă licitează și Margaret pentru unul din cele două obiecte.

— Habar n-am, răspunse Cornelius, iar Margaret ținea linia ocupată când încercai să mă suni și mi-a pus și ea o întrebare asemănătoare, așa că-ți sugerez să-i dai un telefon.

După o lungă tăcere, adăugă:

— Apropos, Elizabeth, îți dai seama că nu poți licita decât pentru un singur obiect?

— Da, scrie destul de clar în scrisoare, replică acid cumnata lui.

— Te întreb doar pentru că eu credeam că lui Hugh îi place jocul de șah.

— A, nu, nu cred, pară Elizabeth.

Cornelius nu avea nici o îndoială cu privire la cel care va licita vineri pentru familia lor:

— Vă doresc noroc, încheie el. Și nu uitați de comisionul de 15 la sută, adăugă, punând jos receptorul.

Timothy îi scrise a doua zi că spera să ajungă și el la licitație, pentru că vroia să-i rămână o mică amintire de la unchiul și mătușa lui și de la conacul Sălciile.

Totuși, în timp ce-i făcea curat în dormitor, Pauline îi spuse lui Cornelius că nu avea de gând să meargă la licitație.

— De ce nu? întrebă el.

— Pentru că o să mă fac de râs, o să licitez pentru un obiect pe care nu mi-l pot permite.

— Foarte înțelept, o încurajă Cornelius. Și eu am căzut în capcana asta de câteva ori. Dar n-ai pus ochii pe nimic în mod special?

— Da, dar economiile mele n-o să-mi ajungă pentru asta.

— A, la licitații nu poți fi sigur niciodată. Dacă nu mai licitează nimeni, poți da lovitura uneori.

— Ei, o să mă mai gândesc, mai ales acum, când am o slujbă nouă.

— Îmi pare foarte bine să aflu asta, spuse Cornelius, sincer dezamăgit la aflarea veștii.

Joi seara, nici Cornelius nici Frank nu fură în stare să se concentreze asupra șahului și după o jumătate de oră abandonară, declarând remiză.

— Trebuie să-ți mărturisesc că abia aștept ca lucrurile să revină la normal, zise Frank, în timp ce gazda îi turna un pahar de lichior.

— Ei, nu știu. Mie mi se pare că am și compensații din asta.

— De exemplu, care? întrebă Frank, încruntându-se după prima înghițitură.

— De exemplu, abia aștept licitația de mâine dimineață.

— Dar și asta ar putea merge foarte prost.

— Ce ar putea să meargă prost?

— Păi, te-ai gândit la..., dar Frank renunță, pentru că prietenul lui nu-l asculta.

Tocmai când agentul începu să urce treptele podiumului, ușa din spatele sălii se deschise, lăsând să se ițească doar capul lui Pauline. Corpul îi rămase în partea cealaltă a ușii până întâlni privirea lui Cornelius, care-i zâmbi încurajator. Femeia intră și închise ușa, dar nu păru interesată să ocupe vreun loc, retrăgându-se în schimb într-un colț.

Ceasul bătu ora unsprezece și agentul de licitație le surâse clienților adunați în sală:

— Doamnelor și domnilor, începu el, fac această meserie de peste treizeci de ani, dar acum este pentru prima dată când conduc o vânzare privată, deci și pentru mine aceasta e o licitație dintre cele mai neobișnuite. Vă voi prezenta acum regulile de bază, pentru a preîntâmpina orice dispute ar putea apărea mai târziu.

Dumneavoastră, toți cei prezenți, aveți o legătură specială, ca rude sau ca prieteni, cu domnul Cornelius Barrington, ale cărui bunuri personale sunt scoase la licitație. Fiecare dintre dumneavoastră a fost invitat să aleagă un obiect din inventar, pentru care vi se va permite să licitați. Dacă aveți succes, nu mai puteți licita și pentru alt obiect, dar dacă nu obțineți obiectul pe care l-ați dorit prima dată, puteți licita pentru oricare altul. Sper că e

clar, încheie agentul, în timp ce Timothy se năpustea pe ușă.

— Îmi pare foarte rău, gâfâi el, trenul meu a avut întârziere.

Și se așeză grăbit pe ultimul rând. Cornelius zâmbi; toți pionii lui erau acum aranjați.

— Pentru că numai cinci dintre dumneavoastră pot licita, reveni domnul Botts, fără să bage de seamă întreruperea, numai cinci obiecte vor fi scoase la vânzare. Legea prevede însă că dacă cineva a lăsat anterior la biroul nostru o ofertă scrisă, aceasta trebuie recunoscută ca parte a licitației. Voi face lucrurile cât mai clare pentru dumneavoastră spunând că am o ofertă la masă, ceea ce înseamnă că un membru din public a lăsat o ofertă pentru obiectul respectiv. Este corect să spun de la început, sublinie el, că am primit oferte din exterior pentru toate cele cinci obiecte.

Și acum, după ce v-am explicat regulile de bază, voi începe licitația, cu permisiunea dumneavoastră.

Și aruncă o privire către Cornelius, care dădu din cap aprobator.

— Primul lucru pe care pot să vi-l ofer este un ceas de perete, datând din 1892, achiziționat de domnul Barrington de pe domeniul răposatului conte de Bute.

Încep licitația de la 3000 de lire. Văd 3500? întrebă domnul Botts, ridicând o sprânceană.

Elizabeth părea puțin șocată, deoarece suma de 3000 de lire se situa doar cu o treaptă mai jos de cifra la care se gândiseră ea și Hugh.

— Este cineva interesat? întrebă domnul Botts,

privind-o pe Elizabeth, dar ea rămânea mai departe uluită. Voi mai întreba încă o dată dacă dorește cineva să liciteze 3500 de lire pentru acest magnific orologiu. V-am avertizat. Nu văd nici o ofertă, așa că va trebui să retrag obiectul și să-l plasez la vânzarea de după amiază.

Elizabeth părea a fi în continuare într-o stare de șoc. Se întoarse spre soțul ei și începu cu el o conversație în șoaptă. Domnul Botts păru puțin dezamăgit, dar trecu repede la cel de-al doilea obiect:

— Urmează o acuarelă fermecătoare a Tamisei de William Turner din Oxford. Pot deschide licitația la 2000 de lire?

Margaret își flutură violent catalogul.

— Mulțumesc, doamnă, zise agentul, zâmbindu-i larg. Am o ofertă exterioară de 3000 de lire. Îmi oferă cineva 4000?

— Da! strigă Margaret, de parcă sala ar fi fost plină de lume și ar fi avut nevoie să se facă auzită.

— Am la masă o ofertă de 5000 – licitați 6, doamnă?

— Da, spuse Margaret, cu aceeași fermitate.

— Mai sunt și alte oferte? întrebă agentul, cercetându-i cu privirea pe cei prezenți, semn sigur că nu mai avea oferte din exterior. Atunci tabloul este luat cu 6000 de lire sterline de doamna din primul rând.

— Șapte, se auzi o voce din spate.

Margaret întoarse capul și văzu că și cumnata ei participa la licitație.

— Opt mii! strigă Margaret.

— Nouă, spuse Elizabeth, fără ezitare.

— Zece mii! mugi Margaret.

Deodată, se instală tăcerea. Cornelius văzu cum un zâmbet de satisfacție apăru fugar pe chipul lui Elizabeth, când își văzu cumnata cu o factură de 10 000 de lire de achitat.

Ar fi vrut să izbucnească în râs. Licitația se dovedi mult mai distractivă decât sperase.

— Nemaifiind alte oferte, această încântătoare acuarelă este vândută d-rei Barrington pentru 10 000 de lire, spuse domnul Botts, lovind cu ciocanul.

Și-i zâmbi lui Margaret, ca și când tocmai ar fi făcut o investiție înțeleaptă.

— Următorul obiect este un portret intitulat simplu, Daniel, realizat de un artist puțin cunoscut. Este o lucrare bine executată și speram să pot începe licitația la 100 de lire. Am o ofertă de 100 de lire?

Spre dezamăgirea lui Cornelius, nimeni nu păru interesat.

— Pentru început, sunt dispus să iau în considerare o ofertă de 50 de lire, spuse domnul Botts, dar nu pot coborî mai jos. Oferă cineva 50 de lire?

Cornelius îi privi pe cei adunați acolo, încercând să ghicească, după expresia lor, cine selectase portretul și de ce nu mai dorea să liciteze, chiar la un preț atât de rezonabil.

— Atunci mi-e teamă că trebuie să retrag și acest obiect.

— Asta înseamnă că-i al meu? întrebă o voce din spate.

Toți își întoarseră capul.

— Dacă doriți să oferiți 50 de lire, doamnă, își potrivi domnul Botts ochelarii, tabloul e al dumneavoastră.

— Da, vă rog, spuse Pauline.

Domnul Botts îi zâmbi și lăsă jos ciocanul:

— Vândut doamnei din spate pentru 50 de lire, declară el. Și acum, trec la obiectul cu numărul patru, un joc de șah de proveniență necunoscută. Cât să cerem pentru acest obiect? Putem porni de la 100 de lire? Mulțumesc, domnule.

Cornelius se răsuci să vadă cine licita.

— Am două sute la masă. Văd trei sute?

Timothy dădu din cap.

— Am la masă o ofertă de trei sute cincizeci. Pot spune patru sute?

De data asta, Timothy păru dezamăgit și Cornelius presupuse că nu-și permitea să dea o asemenea sumă.

— Atunci trebuie să retrag și acest obiect și să-l plasez în vânzarea de după amiază.

Agentul se uită la Timothy, dar el nici măcar nu clipi.

— Obiectul se retrage. Și, în sfârșit, ajung la numărul cinci. O magnifică masă în stil Ludovic al XIV-lea, într-o stare aproape perfectă. I se cunoaște proprietarul inițial și se află în posesia domnului Barrington de unsprezece ani. Detaliile complete se află în cataloagele dumneavoastră. Trebuie să vă previn că această piesă a stârnit mult interes, așa că deschid licitația de la 50 000 de lire.

Elizabeth ridică imediat catalogul deasupra capului.

— Mulțumesc, doamnă. Am la masă o ofertă de șaizeci de mii. Văd șaptezeci? întrebă el, cu ochii ațintiți asupra lui Elizabeth.

Catalogul ei flutură din nou.

— Mulțumesc, doamnă. Am la masă o ofertă de optzeci de mii. Văd nouăzeci?

De data asta, Elizabeth păru să ezite înainte de a ridica încet catalogul.

— Am la masă o ofertă de o sută de mii. Văd o sută zece?

Toți cei din cameră o priveau acum pe Elizabeth, cu excepția lui Hugh, care stătea cu capul în pământ. Era evident că el nu putea influența licitația.

— Dacă nu mai sunt oferte, va trebui să retrag obiectul și să-l plasez în vânzarea de după amiază. Vă avertizez, declară domnul Botts.

Ridică ciocanul, dar catalogul lui Elizabeth țâșni deodată.

— O sută zece mii. Mulțumesc, doamnă. Mai sunt și alte oferte? Atunci dau această minunată piesă pentru 110 000 de lire.

Lovi masa cu ciocanul și-i zâmbi lui Elizabeth:

— Felicitări, doamnă, este un exemplar excelent al stilului perioadei.

Îi zâmbi și ea, cu o expresie de nesiguranță pe față.

Cornelius se întoarse și-i făcu lui Frank cu ochiul, dar avocatul rămase impasibil. Apoi fostul proprietar se duse să-i mulțumească domnului Botts pentru modul cum își făcuse meseria. Întorcându-se să plece, le zâmbi lui Margaret și Elizabeth, dar nici una nici alta nu-l băgară în seamă, părând preocupate. Cu capul în mâini, Hugh se uita mai departe în podea.

Mergând spre capătul sălii, Cornelius nu-l mai văzu pe Timothy și presupuse că nepotul lui fusese obligat să se întoarcă la Londra. Fu dezamăgit, sperase să ia cina cu el la un local. După o dimineață atât de fructuoasă, simțea nevoia să sărbătorească.

Se hotărâse deja să nu participe la licitația de după amiază, pentru că nu avea nici o dorință să vadă cum lucrurile lui sunt vândute unul câte unul, deși pentru cele mai multe dintre ele n-ar fi avut loc în casa mai mică în care se muta. Domnul Botts îi promisese că-i va telefona după încheierea licitației și-i va comunica suma la care se ridicase vânzarea.

După cel mai bun prânz pe care-l mâncase de la plecarea lui Pauline, Cornelius ieși din local și porni înapoi spre Sălciile. Știa exact la ce oră va veni autobuzul, așa că sosi în stație cu doar două minute înainte. Se obișnuise deja ca oamenii să-i evite prezența.

Descuie ușa de la intrare tocmai când ceasul de la biserica din apropiere bătea ora trei. Se aștepta la o cădere inevitabilă din partea lui Margaret și Elizabeth, când vor realiza ce mult licitaseră. Rânji și intră în birou, întrebându-se pe la ce oră îl va suna domnul Botts. Telefonul sună însă chiar atunci. Chicoti. Era prea devreme, așa că trebuia să fie Elizabeth sau Margaret, care doreau să-l vadă urgent. Ridică receptorul și auzi de la celălalt capăt al firului vocea lui Frank.

— Ți-ai amintit să scoți șahul dintre obiectele vândute după amiază? îl întrebă el, fără să mai facă nici o introducere.

— Ce tot spui? întrebă Cornelius.

— Mă gândesc la iubitele tale piese de șah. Ai uitat că vor fi scoase automat la vânzare în licitația de după amiază? Dacă nu cumva ai dat instrucțiuni să fie retrase sau i-ai dezvăluit domnului Botts pontul despre valoarea lor reală.

— Doamne Dumnezeule! zise Cornelius.

Lăsă receptorul să cadă și o zbughi spre ușă, așa că nu-l mai auzi pe Frank spunând: „Sunt sigur că un telefon dat asistentei domnului Botts va fi suficient."

Alergând pe alee, Cornelius se uită la ceas. Era trei și zece, așa că licitația tocmai începuse. Fugind către stația de autobuz, încercă să-și aducă aminte ce număr de catalog avea șahul. Dar nu reținuse decât că erau 153 de obiecte scoase la vânzare.

Mutându-se de pe un picior pe altul, scruta nerăbdător drumul, sperând să vadă un taxi. Din fericire, văzu autobuzul, dar acesta nu mergea prea repede, cu toate că ochii lui Cornelius nu-l slăbiră nici o clipă pe șofer.

Când se deschiseră ușile, sări înăuntru și se așeză pe scaunul din față. Ar fi vrut să-i spună șoferului să-l ducă direct la casa de licitații Botts și comp. și la naiba cu traseul, dar se îndoia că ceilalți călători ar fi fost de acord cu el.

Se uită la ceas – 3.17 d.m. – și încercă să calculeze cam cât îi luase domnului Botts de dimineață să vândă un obiect. Cam un minut, un minut și jumătate, decise. Autobuzul se oprea la fiecare stop pe drumul scurt către oraș și Cornelius privea cum minutele trec unul după altul pe cadranul ceasului de mână. În cele din urmă, la 3.31 șoferul ajunse pe High Street.

Chiar și ușa păru să se deschidă prea încet. Cornelius sări pe trotuar și deși nu mai alergase de ani de zile, sprintă a doua oară în douăzeci și patru de ore. Străbătu cei două sute de metri ce-l despărțeau de casa de licitații într-un ritm departe de orice record, dar tot ajunse epuizat. Intră în sală tocmai când domnul Botts rostea:

— Un ceas de perete, obiectul cu numărul 32, achiziționat de pe domeniul...

Cornelius fotografie încăperea, găsind în cele din urmă o funcționară care stătea într-un colț cu catalogul deschis, înscriind prețul de vânzare după adjudecarea fiecărui obiect. Merse spre ea tocmai când o femeie pe care i se păru că o recunoaște se strecură repede pe lângă el și ieși afară.

— S-a vândut șahul? gâfâi Cornelius.

— Stați să văd, domnule, spuse ea, cercetând catalogul. Da, aici e, numărul 27.

— La cât s-a ridicat?

— 450 de lire sterline, domnule.

În aceeași seară, domnul Botts îl sună pe Cornelius și-l informă că licitația de după amiază realizase vânzări de 902 800 lire – mult mai mult decât se estimase.

— Nu cumva știți cine a cumpărat șahul? fu singura întrebare a lui Cornelius.

— Nu, răspunse domnul Botts. Nu vă pot spune decât că a fost achiziționat prin intermediar. Cumpărătorul a plătit cu bani lichizi și a luat obiectul.

Urcând scările spre dormitor, Cornelius fu nevoit să admită că totul mersese conform planului cu excepția dezastruoasei pierderi a șahului, pentru care numai el era de vină. Și pentru ca lucrurile să fie și mai rele, știa că Frank nu va mai menționa nimic despre incident.

A doua zi dimineața, la 7.30, când sună telefonul, Cornelius era în baie. Era evident că cineva nu dormise

toată noaptea, întrebându-se cât de devreme îl putea deranja a doua zi.

— Tu ești, Cornelius?

— Da, răspunse el, căscând zgomotos. Cine-i acolo? întrebă, deși știa foarte bine.

— Elizabeth. Îmi pare rău că te deranjez atât de devreme, dar trebuie să te văd urgent.

— Sigur, draga mea, ce-ar fi să ne vedem la ceai după amiază?

— A, nu, nu pot aștepta până atunci, trebuie să ne vedem mai devreme. Pot să trec pe la nouă?

— Regret, Elizabeth, dar am deja o întâlnire la nouă. Dar aș putea să te primesc la zece pentru jumătate de oră, ca să nu întârzii la întâlnirea de la unsprezece cu domnul Botts.

— Te-aș putea duce în oraș cu mașina, sugeră Elizabeth.

— E foarte amabil din partea ta, draga mea, dar m-am obișnuit cu autobuzul și oricum, nu vreau să te deranjez. Abia aștept să ne vedem la zece.

Când telefonul sună a doua oară, Cornelius era încă în baie. Se bucură de apa caldă până când soneria încetă. Știa că era Margaret și că avea să-l sune din nou în câteva minute.

Mai avea puțin să se șteargă când telefonul se repetă. Intră în dormitor, ridică receptorul aparatului de lângă pat și spuse:

— Bună dimineața, Margaret.

— Bună dimineața, Cornelius, păru ea surprinsă, dar își reveni repede. Trebuie să te văd urgent.

— Da? În ce problemă? întrebă el, deși cunoștea problema foarte bine.

— Nu pot discuta o chestiune atât de delicată la telefon, dar pot să trec pe la tine în jur de ora zece.

— Mi-e teamă că la zece m-am înțeles să mă văd cu Elizabeth. Se pare că și ea are o chestiune urgentă de discutat cu mine. De ce nu vii la unsprezece?

— Poate ar fi mai bine să vin imediat, spuse Margaret, părând ofensată.

— Nu, mi-e teamă că nu te pot primi mai devreme de ora unsprezece, draga mea. Așa că rămâne unsprezece sau după amiază, la ceai. Ce ți-ar conveni mai mult?

— La unsprezece, spuse ea imediat.

— Așa mă gândeam și eu, zâmbi Cornelius. Te aștept atunci, adăugă el și închise.

Se îmbrăcă și coborî în bucătărie să-și ia micul dejun. Îl așteptau un castron cu fulgi de porumb, ziarul local din ziua aceea și un plic netimbrat. Pauline nu se vedea nicăieri.

Își turnă un ceai, desfăcu plicul și scoase un cec de 500 de lire, pe numele lui. Oftă. Pauline își vânduse mașina.

Începu să răsfoiască paginile suplimentului de sâmbătă și se opri la rubrica de vânzări de locuințe. Telefonul sună a treia oară și de data aceasta nu avea idee cine putea fi.

— Bună dimineața, domnule Barrington, spuse o voce sonoră. Sunt Bruce de la agenția imobiliară. M-am gândit să vă sun să vă spun că am primit pentru Sălciile o ofertă mai mare decât prețul fixat de noi.

— Bravo, zise Cornelius.

— Mulțumesc, domnule, rosti agentul cu mai mult respect în voce decât auzise de la cineva în ultimele săp-

tămâni, dar cred că ar trebui să mai așteptăm puțin. Sunt convins că pot să storc mai mult de la ei. Dacă reușesc, vă sfătuiesc să acceptați oferta și să cereți un avans de zece la sută.

— Pare un sfat bun, acceptă Cornelius. Și după ce semnează contractul, aș dori să-mi găsești și mie o casă.

— Cam ce fel de locuință căutați, domnule Barrington?

— Aș vrea ceva cam pe jumătate cât Sălciile, cu un pic de curte și mi-ar plăcea să rămân în aceeași zonă.

— Nu va fi prea dificil, domnule. Avem una sau două case în registrele noastre și sunt sigur că vă vor plăcea.

— Mulțumesc, zise Cornelius, încântat să stea de vorbă cu cineva care-și începuse bine ziua.

Citea chicotind un editorial când cineva sună la ușă. Se uită la ceas. Mai erau câteva minute până la ora zece, așa că nu putea fi Elizabeth. Deschise ușa și fu salutat de un bărbat în uniformă verde de comisionar, cu un formular într-o mână și un pachet în cealaltă.

— Semnați aici, spuse omul, întinzându-i un pix.

Cornelius semnă în partea de jos a formularului. Ar fi întrebat de la cine era pachetul, dar fu distras de vederea unei mașini care venea pe alee.

— Mulțumesc, zise el și lăsă pachetul în hol, coborând s-o întâmpine pe Elizabeth.

Văzându-l pe Hugh lângă șofer, fu puțin surprins.

— Ai fost amabil să ne primești atât de repede, începu Elizabeth, care arăta de parcă iar nu dormise toată noaptea.

— Bună dimineața, Hugh, salută Cornelius, care bănuia că fratele lui nu fusese lăsat să doarmă. Haideți la

bucătărie; din păcate, asta e singura cameră din casă care mai are puțină căldură.

Pe coridor, Elizabeth se opri în fața portretului lui Daniel.

— Mă bucur foarte mult că a revenit acasă, spuse ea.

Hugh dădu și el din cap.

Cornelius privi și el portretul pe care nu-l mai văzuse de la licitație:

— Da, acasă, întări el, apoi îi conduse la bucătărie. Și ce vă aduce la Sălciile într-o sâmbătă dimineața? întrebă el, umplând ceainicul.

— E vorba de masa Ludovic al XIV-lea, zise cu timiditate Elizabeth.

— Da, îmi va lipsi. Dar a fost un gest frumos din partea ta, Hugh.

— Un gest frumos..., repetă fratele lui.

— Da. Bănuiesc că a fost modul tău de a-mi înapoia suta de mii de lire, continuă Cornelius, apoi către Elizabeth. Cât de greșit te-am judecat, Elizabeth. Bănuiesc că a fost ideea ta de la început.

Elizabeth și Hugh se priviră, apoi vorbiră în același timp:

— Dar noi nu, zise Hugh.

— Mai degrabă speram..., făcu Elizabeth.

Apoi tăcură amândoi.

— Spune-i adevărul, hotărî Hugh.

— Ce? se miră Cornelius. N-am înțeles eu bine ce s-a petrecut ieri dimineață la licitație?

— Mi-e teamă că nu, zise Elizabeth, fără urmă de culoare în obraji. Vezi, adevărul este că lucrurile ne-au

scăpat de sub control și eu am continuat licitația puțin mai mult decât ar fi trebuit. N-am mai fost niciodată la o licitație, urmă ea după o scurtă pauză, și când n-am reușit să iau ceasul bunicului și am văzut-o pe Margaret primind Turner-ul atât de ieftin, mi-e teamă că m-am făcut puțin de râs.

— O puteți scoate oricând la vânzare, zise Cornelius cu tristețe falsă. E o piesă frumoasă și-și păstrează valoarea.

— Așa am vrut și noi, replică Elizabeth, dar domnul Botts spune că următoarea licitație va avea loc cel mai devreme în trei luni și termenul de vânzare era amintit clar în catalog: până la șapte zile.

— Sunt sigur că dacă ați lăsa masa la ei...

— Da, ne-a sugerat și el asta, spuse Hugh. Dar noi nu ne-am dat seama că agenții de la licitație adaugă 15% la prețul de vânzare, așa că factura reală este de 126 500 lire. Și dacă revindem obiectul, ei mai reține încă 15 la sută din prețul oferit, așa că în final vom pierde treizeci de mii de lire.

— Da, așa-și scot banii agenții de licitație, oftă Cornelius.

— Dar noi nu avem nici treizeci de mii, ce să mai vorbim de 126 500! strigă Elizabeth.

Cornelius își turnă încet încă o ceașcă de ceai, pretinzând că se gândește:

— Hmm, făcu el în cele din urmă. Ce mă nedumerește pe mine e faptul că vreți să vă ajut eu, când știți în ce situație financiară sunt.

— Ne-am gândit că dacă licitația a adus aproape un milion de lire...

— Mult mai mult decât s-a estimat, suflă Hugh.

— Speram că-i vei spune domnului Botts că te-ai decis să păstrezi piesa și desigur, noi vom confirma că suntem de acord.

— Sunt convins, spuse Cornelius, dar asta nu rezolvă problema datoriei de 16 500 de lire către casa de licitații și a pierderii înregistrate dacă obiectul se vinde cu mai puțin de 110 000 lire peste trei luni.

Elizabeth și Hugh nu scoaseră nici o vorbă.

— N-aveți ceva de vândut ca să scoateți banii aceștia? întrebă Cornelius în cele din urmă.

— Numai casa, dar avem deja o ipotecă mare pe ea, zise Elizabeth.

— Dar acțiunile companiei? Sunt sigur că dacă le-ați vinde ați obține mai mult decât e necesar pentru a acoperi suma.

— Dar cine le va cumpăra, când bilanțul nostru abia dacă e egal? întrebă Hugh.

— Eu, spuse Cornelius.

Amândoi părură surprinși.

— În schimbul acțiunilor voastre, continuă el, vă scutesc de plătirea datoriei față de mine și rezolv toate neplăcerile cu domnul Botts.

Elizabeth începu să protesteze, dar Hugh întrebă:

— Mai e vreo altă alternativă?

— Nu-mi vine nici una în minte.

— Atunci nu prea mai avem de ales, se întoarse Hugh spre soția lui.

— Dar cum rămâne cu munca noastră de atâția ani pentru companie? se văicări Elizabeth.

— Elizabeth, magazinul nu mai înregistrează vreun profit semnificativ de ani de zile și tu știi asta. Dacă nu acceptăm oferta lui Cornelius, s-ar putea să avem de plătit datorii tot restul vieții.

Elizabeth tăcu, lucru neobișnuit pentru ea.

— Ei, atunci am stabilit, conchise Cornelius. De ce nu mergeți la avocatul meu să stabiliți detaliile cu el?

— Și rezolvi tu cu domnul Botts? întrebă Elizabeth.

— În clipa când veți semna predarea acțiunilor, voi avea grijă de problema cu domnul Botts. Sunt convins că totul se poate rezolva până la sfârșitul săptămânii.

Hugh înclină capul.

— Cred că ar fi înțelept, adăugă Cornelius și amândoi ridicară capul și-l priviră temători, dacă Hugh ar rămâne mai departe președintele companiei, cu remunerația respectivă.

— Mulțumesc, îi strânse Hugh mâna. În condițiile astea, e o ofertă generoasă.

Mergând către ieșire, Cornelius privi din nou portretul fiului lui.

— Ai reușit să găsești un loc unde să stai? întrebă Elizabeth.

— Mulțumesc, Elizabeth, dar se pare că nu va fi o problemă. Mi s-a oferit pentru Sălciile un preț mai mare decât anticipasem și cu ce a mai picat de la licitație, îmi voi putea plăti creditorii și o să-mi rămână o sumă confortabilă.

— Atunci, de ce ai nevoie de acțiunile noastre? se răsuci Elizabeth spre el.

— Din același motiv pentru care ai dorit masa mea Lu-

dovic al XIV-lea, draga mea, le deschise Cornelius ușa. La revedere, Hugh, strigă el pe când Elizabeth intra în mașină.

Ar fi intrat în casă, dar zări mașina nouă a lui Margaret venind pe alee și se opri s-o aștepte. Ea opri micul Audi și Cornelius îi deschise portiera.

— Bună dimineața, Margaret, o salută, acompaniind-o spre casă. Ce bine-mi pare să te revăd la Sălciile! Nici nu-mi aduc aminte când ai fost aici ultima dată.

— Am făcut o greșeală îngrozitoare, recunoscu sora lui încă înainte de a intra în bucătărie.

Cornelius umplu din nou ceainicul și o așteptă să-i spună ceea ce deja știa.

— N-o să te iau cu ocolișuri, Cornelius. Vezi, n-am avut idee că existau doi Turner.

— A, da, replică el calm. Joseph Mallord William Turner, cel mai bun pictor de pe aceste meleaguri și William Turner de la Oxford. Nu e nici o legătură între ei și deși au pictat cam în aceeași perioadă, este clar o diferență de clasă între Turner al nostru și maestru.

— Dar eu nu mi-am dat seama..., repetă Margaret. Și am plătit mult prea mult pentru un alt Turner, cu ajutorul cumnatei mele, adăugă.

— Da, am fost fascinat când am citit în ziarul de dimineață că ai intrat în Cartea Recordurilor pentru că ai plătit cel mai ridicat preț pentru acest artist.

— N-aveam nevoie de un asemenea record, se plânse Margaret. Mai degrabă speram că ai putea sta de vorbă cu domnul Botts și...

— Și ce? întrebă naiv Cornelius, turnându-i surorii lui ceai în ceașcă.

— Să-i explici că nu a fost decât o greșeală teribilă.

— Mi-e teamă că așa ceva nu e posibil, draga mea. Vezi tu, dacă ciocanul de licitație cade, vânzarea e făcută. Asta e legea pământului.

— Poate că m-ai putea ajuta plătind tu tabloul, sugeră Margaret. La urma urmei, în toate ziarele scrie că ai obținut aproape un milion de lire din licitație.

— Dar mai am atâtea obligații, oftă Cornelius. Nu uita că dacă vând Sălciile, nu voi mai avea unde să locuiesc.

— Știi bine că poți să stai la mine.

— E a doua ofertă pe care o primesc în dimineața asta, zise Cornelius, și așa cum i-am explicat lui Elizabeth, fiind refuzat de voi amândouă, a trebuit să fac alte aranjamente.

— Atunci sunt ruinată, spuse dramatic Margaret, pentru că nu am 10 000 de lire, ca să nu mai vorbesc de comisionul de 15 la sută. Nici de asta nu știam. Vezi, speram să obțin un mic profit punând tabloul în vânzare la galeriile Christie's.

În sfârșit, adevărul, gândi Cornelius. Sau poate o jumătate de adevăr.

— Cornelius, tu ai fost întotdeauna cel mai deștept din familie, îl rugă Margaret cu lacrimi în ochi. Sigur o să găsești tu o cale de ieșire din dilema asta.

Cornelius se plimba prin bucătărie, părând adâncit în gânduri iar sora lui îi urmărea fiecare pas. În cele din urmă, se opri în fața ei:

— Cred că s-ar putea să am o soluție.

— Care? strigă Margaret. Sunt de acord cu orice.

— Orice?

— Orice, repetă ea.

— Bun, atunci uite ce-o să faci, zise Cornelius. Plătesc eu tabloul în schimbul mașinii tale noi.

Margaret fu incapabilă să scoată o vorbă pe moment:

— Dar mașina m-a costat 12 000 de lire, articulă în cele din urmă.

— Posibil, dar la mâna a doua, n-ai putea lua pe ea mai mult de opt mii.

— Bine, dar cum o să mai circul?

— Încearcă să mergi cu autobuzul, zise Cornelius. Ți-l recomand. Dacă înveți orarul, ți se schimbă toată viața.

Aruncă o privire la ceas:

— De fapt, ai putea începe chiar acum; e unul peste zece minute.

— Dar..., încercă Margaret, pe când Cornelius întindea mâna cu palma deschisă. Atunci, scoțând un oftat adânc, își desfăcu poșeta și-i întinse fratelui ei cheile mașinii.

— Mulțumesc, spuse Cornelius. Acum, nu mai întârzia, că pierzi autobuzul și altul nu mai trece decât peste treizeci de minute.

Își conduse sora de-a lungul coridorului, îi deschise ușa și zâmbi:

— Și nu uita să ridici tabloul de la domnul Botts, draga mea. Va arăta minunat deasupra șemineului din salonul tău și-ți va trezi amintiri ale momentelor noastre fericite împreună.

Margaret nu mai spuse nimic și se întoarse să străbată aleea lungă pe jos.

Cornelius închise ușa și tocmai voia să meargă în birou să-l pună la curent pe Frank cu cele petrecute în

dimineața aceea, când i se păru că aude zgomot la bucătărie. Schimbă direcția și porni într-acolo. Intră, merse la chiuvetă, se aplecă și o sărută pe obraz pe Pauline:

— Bună dimineața, Pauline.

— Pentru ce a fost asta? întrebă ea cu mâinile în apă cu spumă.

— Pentru că l-ai adus pe fiul meu înapoi acasă.

— E numai cu împrumut. Dacă nu vă purtați frumos, îl duc imediat la mine.

— Asta-mi amintește, zâmbi Cornelius, să-ți spun că mi-ar plăcea să-ți accept oferta inițială.

— Despre ce vorbiți, domnule Barrington?

— Mi-ai spus că mai degrabă ai munci ca să-ți plătești datoria decât să fii nevoită să-ți vinzi mașina.

Și luă cecul din buzunar:

— Știu câte ore ai muncit aici în ultima lună, așa că suntem chit, spuse, rupând cecul în două.

— Sunteți foarte bun, domnule Barrington, dar aș fi vrut să știu asta înainte de a-mi vinde mașina.

— Asta nu e o problemă, Pauline, pentru că m-am trezit că sunt fericitul posesor al unei mașini noi.

— Cum așa? întrebă femeia, ștergându-se pe mâini.

— A fost un cadou neașteptat din partea sorei mele, refuză Cornelius orice explicație.

— Dar dumneavoastră nu șofați, domnule Barrington.

— Știu, dar uite cum facem. Dau mașina pentru portretul lui Daniel.

— Dar nu e cinstit, domnule Barrington! Eu am dat 50 de lire pe portret și mașina trebuie să valoreze mult mai mult.

— Atunci va trebui să te învoiești să mă duci cu mașina în oraș din când în când.

— Asta înseamnă că-mi recapăt și slujba?

— Da; dacă dorești să renunți la cea actuală.

— Nu am nici una actuală, oftă Pauline. Au găsit pe cineva mai tânăr cu o zi înainte de a mă prezenta la ei.

Cornelius o luă în brațe.

— Nu prea avem mare lucru pentru început, domnule Barrington.

— Ba da, jubilă el, o să-ți recapeți vechea slujbă și o să primești o mărire de salariu.

— Cum doriți, domnule Barrington. La urma urmei, munca se cuvine răsplătită.

Cornelius reuși să se abțină de la un hohot de râs.

— Asta înseamnă că mobila se va întoarce la Sălciile?

— Nu, Pauline. De la moartea lui Millie, casa asta a fost mult prea mare pentru mine. Ar fi trebuit să-mi dau seama demult de asta. Mă mut într-o casă mai mică.

— Aș fi putut să vă spun și eu asta acum câțiva ani, încuviință Pauline, apoi ezită puțin: dar va mai veni bunul domn Vintcent la masă joi seara?

— Până când unul din noi doi moare, va veni cu siguranță, chicoti Cornelius.

— Ei, nu mai pot sta la taifas, domnule Barrington. La urma urmei, treaba unei femei nu se termină niciodată.

— Așa e, încuviință Cornelius și ieși repede din bucătărie.

Se întoarse în hol, luă pachetul și-l duse în birou.

Nu rupsese decât hârtia de deasupra când sună telefonul. Puse pachetul deoparte și ridicând receptorul, auzi vocea lui Timothy.

— Ai făcut bine venind la licitație, Timothy. Îți mulțumesc.

— Îmi pare rău că fondurile mele nu mi-au ajuns ca să-ți răscumpăr șahul, unchiule.

— Dacă mama și mătușa ta ar fi fost și ele la fel de rezervate, ce bine-ar fi fost!

— Nu prea înțeleg, unchiule.

— Nu e important, zise Cornelius. Ce pot face pentru tine, băiete?

— Cred că ai uitat că am promis că vin să-ți citesc finalul poveștii, dacă nu cumva ai și terminat-o.

— Nu, uitasem de ea cu acțiunea din ultimele zile. De ce nu vii mâine seară? Vom lua și masa împreună. Nu refuza, am o veste bună: Pauline s-a întors la mine.

— Excelent, unchiule. Atunci ne vedem mâine pe la opt.

— Abia aștept, încuviință Cornelius.

Închise telefonul și se întoarse cu pachetul pe jumătate desfăcut. Chiar înainte de a îndepărta ultima coală de ambalaj, cunoștea cu precizie conținutul. Inima începu să-i bată mai repede. Ridică încet capacul cutiei de lemn și privi cele douăsprezece piese de fildeș, migălos lucrate. Înăuntru era un bilet: „O mică mulțumire pentru bunătatea ta de până acum. Hugh"

Atunci își aminti chipul femeii care se strecurase pe lângă el la casa de licitații. Sigur, era secretarea fratelui lui. Era a doua oară când judeca greșit pe cineva.

— Ce ironie, spuse cu voce tare. Dacă l-ar fi vândut la galeriile Sotheby's, ar fi putut păstra și masa Ludovic al XIV-lea și i-ar fi rămas încă o dată suma respectivă. Totuși, așa cum spune Pauline, gândul bun contează.

Tocmai îi scria fratelui lui o notă de mulțumire când sună din nou telefonul. Era Frank, de încredere ca de obicei, pentru a-i relata că se întâlnise cu Hugh.

— Fratele tău a semnat toate documentele și acțiunile au fost transferate în consecință.

— Ați lucrat rapid, spuse Cornelius.

— Aveam toate documentele redactate de săptămâna trecută, de când mi-ai dat instrucțiunile. Rămâi cel mai important client al meu. Să aduc certificatele acțiunilor joi seara să le vezi?

— Nu. Vin eu după amiază să le iau. Asta dacă Pauline e liberă să mă ducă în oraș cu mașina.

— Mi-a scăpat ceva? întrebă Frank, puțin buimăcit.

— Nu te teme, Frank, te pun la curent cu toate joi seara.

A doua zi seara, Timothy sosi la Sălciile la câteva minute după ora opt. Pauline îl puse imediat la treabă, să curețe cartofi.

— Ce mai fac părinții tăi? sondă Cornelius, încercând să vadă cât știa băiatul din toată povestea.

— Bine, mulțumesc, unchiule. Apropos, tata mi-a oferit slujba de manager al magazinului. Încep pe data de întâi a lunii viitoare.

— Felicitări! zise Cornelius. Sunt încântat să aud asta. Când ți-a făcut oferta?

— Săptămâna trecută.

— În ce zi?

— E important?

— Cred că ar putea fi, rosti Cornelius fără să-i dea vreo explicație.

Tânărul tăcu o vreme, apoi spuse:

— Da, a fost sâmbătă seara, după ce am fost pe la dumneata. Nu sunt sigur că mama e prea încântată de toate astea, adăugă Timothy după o scurtă pauză. Voiam să-ți scriu și să-ți dau vestea, dar m-am gândit că tot veneam la licitație și am vrut să-ți spun atunci, dar n-am avut ocazia să vorbim.

— Deci ți-a oferit slujba înainte de licitație?

— A, da, zise tânărul. Cu aproape o săptămână înainte, întări, privindu-și perplex unchiul, dar acesta nu-i dezvălui nimic.

Pauline puse în fața fiecăruia dintre ei câte o farfurie cu friptură de vită și Timothy începu să-și expună planurile legate de viitorul afacerii.

— Deși tata rămâne președinte, a promis că n-o să se amestece prea mult, spuse el. Unchiule, mă întrebam dacă acum, când deții 1 la sută din acțiuni, n-ai dori să faci parte din consiliul de administrație.

Cornelius fu inițial surprins, apoi încântat, apoi șovăitor.

— Mi-ar folosi experiența dumitale în planurile mele de extindere, mărturisi Timothy.

— Nu sunt sigur că tatăl tău ar considera prezența mea în consiliu e o idee bună, zâmbi trist Cornelius.

— Nu văd de ce, îl încurajă nepotul. La urma urmei, a fost ideea lui.

Bătrânul tăcu o vreme. Nu se așteptase să afle atât de multe despre jucători după încheierea oficială a jocului.

— Cred că a sosit timpul să urcăm în dormitor și să vedem cine a devenit prim ministru dintre Simon Kerslake și Raymond Gould, spuse el în cele din urmă.

Timothy așteptă ca unchiul lui să-și toarne un coniac mare și să-și aprindă un trabuc – primul după o lună de abținere – apoi începu să citească.

Deveni atât de interesat de poveste, încât nu ridică ochii din carte înainte de a ajunge la ultima pagină, unde zări un plic lipit de copertă. Adresa era: „Domnul Timothy Barrington".

— Ce e asta? întrebă.

Cornelius i-ar fi spus, dar adormise.

Soneria se auzi la ora opt, așa cum se întâmpla în fiecare joi seara. Pauline deschise și Frank îi înmână un buchet mare de flori.

— Domnul Barrington va fi plăcut surprins, spuse ea. Le pun în bibliotecă.

— Nu sunt pentru domnul Barrington, îi făcu Frank cu ochiul.

— Zău că nu știu ce v-a apucat, domnilor, se exprimă Pauline, ștergând-o spre bucătărie.

În timp ce Frank mânca a doua porție de tocană irlandeză, Cornelius îl avertiză că aceea putea fi ultima lor masă la Sălciile.

— Vrei să spui că ai vândut casa?

— Da. Am făcut contractul azi după amiază, dar condiția a fost să mă mut imediat. După o ofertă atât de generoasă, nu mai era cazul să obiectez.

— Și cum merge căutarea unei locuințe?

— Cred că am găsit casa ideală și când mi se va permite, îmi voi plasa oferta. Aș avea nevoie să te ocupi repede de toate hârtiile, ca să nu rămân mult timp pe drumuri.

— Cu siguranță, încuviință Frank, dar între timp, ar fi bine să-ți aduci lucrurile la mine. Știu prea bine ce alternative ai.

— Hanul local, Elizabeth sau Margaret, rânji Cornelius, ridicând paharul: mulțumesc pentru ofertă. O accept.

— Cu o condiție, îl preveni Frank.

— Și anume?

— Să vină și Pauline cu tine, fiindcă n-am de gând să-mi petrec tot timpul liber făcându-ți ordine.

— Ce zici de asta, Pauline? întrebă Cornelius, în timp ce ea începea să strângă farfuriile.

— Sunt de acord să vă fac menajul la amândoi timp de o lună și nu mai mult. Altfel n-o să vă mai mutați niciodată, domnule Barrington.

— O să mă asigur ca birocrația legală să nu te țină în loc, promise Frank.

Cornelius se înclină spre el conspirativ:

— Pauline urăște avocații, dar am impresia că pentru tine are o slăbiciune.

— Chiar și în cazul acesta, domnule Barrington, nimic nu mă va opri să plec după o lună, dacă nu vă mutați.

— Cred că ar fi bine să dai avansul repejor, zise Frank. Pe piață se găsesc multe case bune, dar menajere bune, mai rar.

— Nu e momentul să vă apucați de joc, domnilor?

— De acord, o aprobă Cornelius. Dar mai întâi, un toast.

— În cinstea cui? întrebă Frank.

— A tânărului Timothy, ridică interlocutorul lui paharul, care pe data de întâi a lunii, va deveni director administrativ al firmei Barrington din Chudley.

— Pentru Timothy, i se alătură Frank.

— Ai aflat că mi-a cerut să fac parte din consiliu, nu?

— O să-ți facă plăcere și tânărul va avea de beneficiat după experiența ta. Dar tot nu se explică de ce i-ai dat partea ta de acțiuni, deși nu a reușit să-ți recupereze șahul.

— Exact din acest motiv am dorit ca el să preia controlul companiei. Spre deosebire de mama și tatăl lui, Timothy n-a lăsat inima să-i domine capul.

Frank încuviință din cap și Cornelius sorbi ultima înghițitură din singurul pahar de vin permis înainte de joc.

— Și acum, spuse el ridicându-se, trebuie să te previn că unicul motiv pentru care ai câștigat ultimele trei partide este acela că eu aveam altele pe cap. Astăzi totul s-a rezolvat și runda ta de noroc e pe sfârșite.

— Mai vedem noi, ripostă Frank, traversând coridorul alături de prietenul lui. Un moment, se opriră amândoi să admire portretul lui Daniel.

— Cum l-ai obținut înapoi? întrebă Frank.

— A trebuit să fac un târg josnic cu Pauline, dar în final, fiecare s-a ales cu ce a vrut.

— Cum...? începu Frank.

— E o poveste lungă, răspunse Cornelius, și-ți voi destăinui detaliile la un coniac, după ce te bat la șah.

Deschise ușa bibliotecii și-și lăsă prietenul să treacă înainte, ca să-i observe reacția. Când impenetrabilul avocat văzu piesele de șah așteptându-i, nu făcu nici un comentariu ci se îndreptă doar spre capătul mesei, se așeză pe locul lui obișnuit și spuse:

— Muți primul, dacă-mi amintesc bine.

— Așa e, zise Cornelius, încercând să-și ascundă iritarea și împinse pionul reginei la Q4.

— Ne-am întors la un gambit de deschidere obișnuit. Văd că în seara asta trebuie să mă concentrez.

Jucau de aproape o oră fără să schimbe nici un cuvânt când Cornelius nu mai rezistă:

— Nu ești curios câtuși de puțin să afli cum am reintrat în posesia șahului? Întrebă el.

— Nu, replică Frank, cu ochii la tablă. Câtuși de puțin.

— De ce nu, plicticos bătrân ce ești?

— Pentru că știu deja, mută Frank nebunul reginei pe toată tabla.

— De unde ai putea să știi? ripostă Cornelius în apărare, retrăgând un cal.

Frank zâmbi:

— Uiți că și Hugh e clientul meu, zise el, deplasând tura regelui cu două pătrate la dreapta.

Cornelius zâmbi la rândul lui:

— Și când te gândești că nu și-ar fi sacrificat niciodată acțiunile dacă ar fi cunoscut adevărata valoare a pieselor de șah!

— Dar cunoștea adevărata lor valoare, răspunse Frank, chibzuind la ultima mutare a oponentului său.

— De unde ar fi putut-o afla, când eu și cu tine suntem singurii care o știam?

— I-am spus-o eu, dezvălui Frank, lipsit de afectare.

— De ce ai făcut asta? își ridică ochii mirat Cornelius spre vechiul lui prieten.

— Pentru că era singurul mod de a afla dacă Hugh și Elizabeth acționau împreună.

— Și atunci de ce n-a licitat pentru șah când a avut ocazia prima dată?

— Tocmai pentru că nu voia ca Elizabeth să știe ce punea la cale. După ce a descoperit că și Timothy dorea să achiziționeze jocul pentru a ți-l înapoia, a rămas tăcut.

— Dar ar fi putut licita după ce Timothy cedase.

— Nu, nu putea. Fusese de acord să liciteze pentru masa stil Ludovic al XIV-lea.

— Dar Elizabeth nu reușise să ia orologiul, așa că ar fi putut licita ea.

— Elizabeth nu e clienta mea, zise Frank, avansând cu regina. Așa că ea n-a descoperit niciodată care era adevărata valoare a șahului. Te-a crezut pe tine – că face în cel mai bun caz patru sute de lire – și de aceea Hugh și-a instruit secretara să liciteze după amiaza.

— Uneori îți pot scăpa lucrurile cele mai evidente, aflate chiar sub nasul tău, comentă Cornelius, înaintând patru poziții cu tura.

— Subscriu la această judecată, i-o luă Frank cu regina, apoi își privi prietenul și conchise: mi se pare că ești șah mat.

Scrisoarea

Toți oaspeții stăteau la masă, luând micul dejun, când Muriel Arbuthnot intră cu pași mari în încăpere, ținând în mână poșta de dimineață. Ea extrase din teanc un plic alb și i-l întinse celei mai vechi prietene a ei.

Pe chipul Annei Clairmont apăru o expresie de nedumerire. Oare cine ar fi putut ști că-și petrecea weekend-ul la familia Arbuthnot? Apoi văzu scrisul familiar și fu nevoită să zâmbească la ingeniozitatea lui. Spera că soțul ei, Robert, care stătea la capătul îndepărtat al mesei, nu observase și fu ușurată când constată că rămăsese absorbit de lectura ziarului *The Times*.

Anna încercă să strecoare cu precauție degetul mare în colțul plicului, cu ochii pe Robert, când deodată el o privi și-i zâmbi. Îi întoarse zâmbetul, lăsă plicul în poală și înfipse furculița într-o ciupercuță caldă.

Nu făcu nici o tentativă de a se ocupa din nou de scrisoare până când nu-și văzu soțul dispărând din nou în dosul ziarului. Când îl ochi trecând la pagina de afaceri, împinse plicul la dreapta, luă cuțitul de unt și-l strecură în colțul dezlipit. Încet, începu să taie plicul. După ce reuși toată operațiunea, puse cuțitul înapoi lângă farfurioara de unt.

Înainte de a face mișcarea următoare, aruncă din nou o privire în direcția soțului ei, să controleze dacă tot mai era adâncit în lectură. Era.

Apucă grijuliu plicul cu mâna stângă, extrăgând scrisoarea cu dreapta. Apoi puse plicul în geantă, lângă ea.

Aruncă ochii pe hârtia de scris familiară, Basildon Bond de culoare crême, împăturită în trei. Încă o privire în direcția lui Robert; nu era nici un pericol, așa că desfăcu scrisoarea de două pagini.

Nici o dată, nici o adresă și prima pagină scrisă ca de obicei, ca și cum ar fi continuat o alta.

„Draga mea Titania". Premiera piesei Visul unei nopți de vară la Stratford, urmată de prima lor noapte împreună. Două premiere în aceeași seară, remarcase el. „Stau în dormitor, dormitorul nostru, cântărind aceste gânduri la câteva momente după plecarea ta. Asta e a treia încercare, pentru că nu pot găsi cuvintele potrivite pentru a-ți spune ceea ce simt cu adevărat."

Anna zâmbi. Pentru un bărbat care-și făcuse averea din cuvinte, trebuie să fie destul de greu să recunoască așa ceva.

„Noaptea trecută tu ai fost tot ce-și poate dori un bărbat de la iubita lui. Ai fost excitantă, tandră, provocatoare, malițioasă și pentru câteva clipe, o cocotă exuberantă.

A trecut peste un an de când ne-am cunoscut la petrecerea familiei Selwyn din Norfolk și așa cum ți-am spus adesea, aș fi vrut să te iau cu mine în seara aceea. Am zăcut treaz toată noaptea, imaginându-mi-te culcată lângă smochină."

Anna se uită peste masă să vadă dacă Robert ajunsese la ultima pagină a ziarului.

„Și apoi a fost întâlnirea aceea întâmplătoare de la Slyndebourne – dar mai aveau să treacă încă unsprezece zile înainte de a fi necredincioasă pentru prima dată și atunci numai după ce smochina a plecat la Bruxelles. Noaptea aceea a trecut mult prea repede pentru mine.

Nu-mi pot închipui ce-ar fi gândit smochina dacă te-ar fi văzut în costumul acela de fetișcană. Probabil că ar fi presupus că faci totdeauna ordine în sufrageria din Lonsdale Avenue purtând o bluză transparentă, fără sutien și o fustă mulată din piele neagră cu fermoar în față, ciorapi-plasă și tocuri-stilet, ca să nu mai vorbim de șocul rujului trandafiriu."

Anna ridică din nou privirea, întrebându-se dacă roșise. Cum el părea într-adevăr să se fi simțit atât de bine, se hotărî să mai facă un tur de cumpărături în Soho când aveau să se întoarcă în oraș. Și continuă să citească.

„Iubita mea, mă delectez cu absolut toate aspectele unirii noastre, dar îți mărturisesc că cel mai tare mă excită locurile pe care le alegi când n-ai decât o oră liberă de la serviciu, în pauza de prânz. Îmi amintesc de fiecare. Pe bancheta din spate a Mercedes-ului meu în parcarea aceea din Mayfair; în liftul de serviciu de la magazinele Harrods; în toaleta de la Caprice. Dar cea mai excitantă a fost cabina aceea micuță de la Covent Garden, în timp ce se juca Tristan și Isolda. O dată înainte de prima pauză și apoi în actul final – de, e o operă lungă."

Anna chicoti și puse repede scrisoarea la loc în poală, pentru că Robert scosese capul de după ziar:

— Ce te-a făcut să râzi, draga mea? întrebă el.

— Poza lui James Bond aterizând pe dom, răspunse ea și cum el părea nedumerit, adăugă: pe ziarul tău.

— A, da, zise Robert, aruncând o privire la prima pagină, dar nu zâmbi, ci se întoarse la pagina de afaceri.

Anna redeschise scrisoarea.

„Ceea ce mă înnebunește cel mai tare la gândul că-ți

petreci weekend-ul cu Muriel și Reggie Arbuthnot este că poate vei sta în același pat cu smochina. Am încercat să mă conving că, deoarece gazdele sunt rude cu familia regală, v-au dat probabil dormitoare separate."

Anna dădu din cap, dorind să-i poată spune că ghicise corect.

„Și chiar sforăie ca vaporul Regina Elisabeta a II-a trăgând în portul Southampton? Parcă-l văd, la capătul îndepărtat al mesei. Jachetă de tweed, pantaloni cenușii, cămașă în pătrățele și o cravată la modă prin clubul vânătorilor prin 1966."

De data asta, Anna chiar izbucni în râs și fu salvată de Reggie Arbuthnot, care se ridică de la masă:

— Are cineva chef să fie al patrulea la tenis? întrebă el. Prognoza meteo spune că ploaia se va opri cu mult înainte de prânz.

— Aș fi încântată să vin, zise Anna, pitind din nou scrisoarea sub masă.

— Ce zici, Robert?

Anna își privi soțul împăturind ziarul, punându-l pe masă în fața lui și apoi clătinând din cap.

O, Doamne, gândi Anna. Chiar poartă o jachetă de tweed și o cravată demodată.

— Mi-ar plăcea, răspunse Robert, dar din păcate, am de dat mai multe telefoane.

— Sâmbătă dimineața? se miră Muriel, care-și umplea a doua oară farfuria.

— Mi-e teamă că da, întări Robert. Vedeți, criminalii n-au o săptămână de cinci zile și patruzeci de ore, așa că nu-i lasă nici pe avocații lor să aibă parte de așa ceva.

Anna nu râse. La urma urmei, îl auzea făcând această observație în fiecare sâmbătă, de șapte ani încoace.

Robert se ridică de la masă, îi aruncă o privire soției lui și spuse:

— Dacă ai nevoie de mine, draga mea, mă găsești în cameră.

Anna dădu din cap și-l așteptă să iasă.

Tocmai voia să se întoarcă la scrisoare, când observă că Robert își lăsase ochelarii pe masă. Avea să i-i ducă ea imediat după ce-și termina micul dejun. Puse scrisoarea pe masă și întoarse a doua pagină.

„Hai să-ți spun ce-am plănuit pentru weekend-ul nostru aniversar, când smochina va merge la conferința de la Leeds. Am rezervat locuri la Lygon Arms, așa că vom fi în camera în care ne-am petrecut prima noastră noapte. De data asta, am luat bilete la *Totul e bine când se sfârșește cu bine*. Dar pun la cale o schimbare de atmosferă când ne vom întoarce de la Stratford în intimitatea camerei noastre din Broadway.

Vreau să fiu legat de un pat cu tăblii, iar tu să stai deasupra mea într-o uniformă de sergent de poliție: tunică, fluier, cătușe peste o rochie neagră strâmtă, cu nasturi argintii, pe care ți-o vei desface încetișor, lăsând să se vadă un sutien negru. Și, draga mea, să nu-mi dai drumul până când nu te voi face să strigi de plăcere așa cum ai făcut în parcarea aceea subterană din Mayfair.

Până atunci, rămân

Iubitorul tău Oberon."

Anna ridică ochii și zâmbi, întrebându-se de unde putea să facă rost de o uniformă de sergent de poliție.

Tocmai voia să recitească scrisoarea, când observă P.S.-ul.

„P.S. Mă întreb ce mai pune la cale smochina."

Anna văzu deodată că ochelarii lui Robert nu mai erau pe masă.

— Ce ticălos i-ar scrie unei femei măritate o scrisoare atât de insultătoare? articulă Robert, ajustându-și ochelarii.

Anna se întoarse oripilată și-și văzu soțul în spatele ei, cu ochii la scrisoare și broboane de sudoare apărându-i pe frunte.

— Nu mă întreba pe mine, ripostă ea cu răceală, tocmai când Muriel apărea lângă ea cu racheta în mână. Anna împături scrisoarea, i-o dădu prietenei ei și clipind, comentă:

— Fascinant, draga mea, dar pentru tine, sper din tot sufletul ca Reggie să nu afle.

Un delict profitabil

Kenny Merchant – acesta nu era numele lui adevărat, dar de fapt, multe nu erau adevărate la Kenny – alesese magazinul Harrods într-o luni dimineața drept sediu liniștit al primei etape a operațiunii.

Kenny purta un costum cu dungi subțiri, cămașă albă și cravată de marină. Nu mulți din clienții magazinului ar fi recunoscut o astfel de cravată, dar era sigur că agentul de vânzări vizat de el va recunoaște imediat dungile purpurii alternând cu bleumarin.

Ușa îi fu deschisă imediat de un portar care lucrase în garda de coastă și care, zărind cravata, îl salută imediat. Persoana respectivă nu-l salutase niciodată când vizitase de mai multe ori magazinul în săptămânile precedente, dar, ca să fim cinstiți, Kenny purta atunci un costum uzat și lucios, cămașă deschisă la gât și ochelari negri. Dar săptămânile trecute fusese doar în recunoaștere; azi plănuia să fie arestat.

Deși magazinele Harrods au peste o sută de mii de clienți săptămânal, perioada cea mai liniștită este întotdeauna aceea dintre zece și unsprezece, luni dimineața. Kenny știa fiecare amănunt legat de marele magazin, așa cum un fan al fotbalului cunoaște toate statisticile referitoare la echipa lui favorită.

Știa unde sunt plasate camerele video și putea recunoaște orice membru al personalului de securitate de la treizeci de pași. Cunoștea chiar și numele vânzătorului care avea să-l servească în dimineața aceea, deși domnul

Parker nici nu se gândea că urma să fie un mic angrenaj din mașina bine unsă a lui Kenny.

Când Kenny își făcu apariția la departamentul de bijuterii în dimineața aceea, domnul Parker tocmai instruia un vânzător tânăr cu privire la niște schimbări în aranjamentul exponatelor.

— Bună dimineața, domnule, se întoarse spre primul client al zilei. Cu ce vă pot ajuta?

— Căutam o pereche de butoni, rosti Kenny pe tonul cazon care semăna bine cu al unui ofițer de marină.

— Desigur, domnule, zise domnul Parker.

Pe Kenny îl amuză să vadă ce tratament preferențial i se acorda ca rezultat al cravatei pe care o purta și pe care o cumpărase de la raionul bărbătesc cu o zi înainte, plătind 23 de lire.

— Doriți un stil anume? întrebă vânzătorul.

— Aș prefera argintii.

— Bineînțeles, domnule, zise domnul Parker, începând să așeze pe tejghea mai multe perechi de butoni de argint.

Kenny știa deja ce pereche dorea, pentru că o luase deja sâmbătă după-masa.

— Ce ziceți de ăștia? întrebă, arătând spre raftul de sus.

Când vânzătorul se întoarse, Kenny cercetă camera video de supraveghere și făcu un pas la dreapta, ca să fie sigur că-l văd bine. În timp ce domnul Parker se întinse să ia butonii, Kenny subtiliză perechea aleasă de pe galantar și o strecură în buzunarul hainei înainte ca vânzătorul să se întoarcă.

Cu coada ochiului, văzu un agent de pază înaintând rapid către el și vorbind în același timp în walkie-talkie.

— Scuzați-mă, domnule, îi atinse cotul gardianul. Sunteți atât de amabil să mă urmați?

— Ce mai e și asta? vru să știe Kenny, încercând să pară supărat, tocmai când un alt agent de pază apăru în partea cealaltă.

— Poate că ar fi înțelept să ne însoțiți, ca să putem discuta chestiunea în particular, sugeră acesta, strângându-i brațul puțin mai ferm.

— N-am fost atât de insultat în viața mea! strigă Kenny din răsputeri.

Scoase butonii din buzunar, îi puse la loc pe tejghea și adăugă:

— Aveam intenția să-i plătesc.

Agentul de pază luă cutia și spre surprinderea lui, clientul cel mânios îl însoți spre camera de interviuri fără să mai articuleze nici un protest.

Intrând în mica încăpere cu pereții verzi, Kenny fu rugat să ia loc în fața unui birou. Un gardian se întoarse la datorie, la parter, iar celălalt rămase pe loc. Kenny știa că într-o zi obișnuită erau arestați patruzeci și doi de oameni pentru furt din magazinele Harrods și peste nouăzeci la sută din ei erau acționați în instanță.

După câteva minute, se deschise ușa și intră un bărbat înalt și slab, cu o expresie obosită. Se așeză la birou și-i aruncă o privire lui Kenny înainte de a deschide un sertar din care scoase un formular verde.

— Numele? întrebă el.

— Kenny Merchant, răspunse Kenny imediat.

— Adresa?

— Șoseaua St. Luke's, nr. 42, Putney.

— Ocupația?

— Șomer.

În următoarele minute, Kenny răspunse prompt la întrebările omului înalt. Când interogatoriul ajunse la ultimul punct, funcționarul studie un timp butonii, apoi completă: valoarea, 90 de lire. Kenny cunoștea foarte bine semnificația sumei respective.

Formularul i se dădu la semnat și el își scrise numele cu o înfloritură, spre surprinderea celui din fața lui.

Apoi agentul de pază îl acompanie pe Kenny într-o cameră alăturată, unde fu lăsat să aștepte aproape o oră. Omul păru surprins că cel reținut nu-l întreabă ce urma să se întâmple. Toți ceilalți o făceau. Dar Kenny știa foarte bine ce avea să urmeze, în ciuda faptului că nu mai fusese acuzat niciodată de furt din magazine.

Poliția ajunse după o oră și fu condus, împreună cu alți cinci, la tribunalul Horseferry Road. Înainte de a ajunge în fața magistratului, trebui să suporte o nouă așteptare. I se citi acuzația și se declară vinovat. Deoarece valoarea butonilor era sub 100 de lire, Kenny știa că va primi mai degrabă o amendă decât o condamnare și așteptă răbdător ca judecătorul să-i pună aceeași întrebare pe care o pusese și celorlalți, în timp ce el aștepta în spatele sălii, în săptămâna anterioară:

— Mai e ceva ce doriți să luăm în considerare înainte de a da sentința?

— Da, domnule, spuse Kenny. Am furat un ceas de la Selfridges săptămâna trecută. Îmi stă pe conștiință de atunci și aș dori să-l returnez.

Și-i zâmbi larg magistratului.

Acesta dădu din cap și uitându-se la formularul cu adresa acuzatului, dispuse ca un polițist să-l însoțească pe domnul Merchant la domiciliu și să recupereze marfa furată. O clipă, judecătorul păru că e gata să-l laude pe infractor pentru actul lui de bun cetățean, dar ca și domnul Parker, agentul sau funcționarul de la magazin, nu-și dădu seama că era doar o rotiță dintr-un mare mecanism.

Kenny fu condus la adresa din Putney de un polițist tânăr, care-i mărturisi că începuse serviciul doar de câteva săptămâni. Atunci o să ai un șoc, își zise Kenny, deschizând ușa și poftindu-l înăuntru.

— O, Doamne! exclamă tânărul, pășind în sufragerie. Se întoarse, fugi la mașină și-l chemă imediat prin radio pe sergentul de la secție. În câteva minute, două mașini de patrulă parcară în fața casei lui Kenny. Inspectorul șef Travis intră pe ușa deschisă și-l găsi pe Kenny în hol, cu ceasul furat în mână.

— La naiba cu ceasul, spuse inspectorul șef. Ce-i cu toate astea? și arătă cu ambele brațe obiectele din sufragerie.

— Toate sunt ale mele, zise Kenny. Singurul lucru pe care recunosc că l-am furat și vreau să-l înapoiez este un ceas. Marca Timex, luat de la Selfridges, în valoare de 44 de lire.

— Ce joc mai e și ăsta, tipule? întrebă Travis.

— Nu știu ce vreți să spuneți, replică inocent Kenny.

— Ba știi exact ce vreau să spun, zise inspectorul șef. Camera asta e plină de bijuterii scumpe, tablouri, obiecte de artă și mobilă veche – în jur de 300 000 de lire ca valoare, i-ar fi plăcut lui Kenny să-i spună – și nici nu cred că-ți aparține ceva din toate astea.

— Atunci va trebui s-o dovediți, domnule inspector șef, pentru că dacă nu reușiți, legea spune că toate îmi aparțin mie. Și în acest caz, pot dispune de ele cum doresc.

Inspectorul șef se încruntă, îl informă pe Kenny care-i erau drepturile și-l arestă pentru furt.

Următoarea apariție a lui Kenny la tribunal avu loc la Old Bailey în Londra. Kenny purta o îmbrăcăminte adecvată ocaziei: costum cu dungi subțiri, cămașă albă și cravată de ofițer de marină. Se ridică în boxă, acuzat de furt de bunuri în valoare de 24 000 de lire.

Poliția făcuse un inventar complet al tuturor obiectelor găsite în apartament și-și petrecuse următoarele șase luni încercând să dea de urma proprietarilor comorilor prădate. Dar în ciuda anunțurilor publicate în cele mai răspândite ziare și deși arătaseră mereu obiectele la emisiunile speciale de televiziune și chiar le arătaseră publicului, peste optzeci la sută dintre ele nu fuseseră revendicate de nimeni.

Inspectorul șef Travis încercă să încheie o învoială cu Kenny, promițându-i că va recomanda să i se dea o sentință mai ușoară dacă va coopera și-i va dezvălui cui îi aparțineau bunurile.

— Toate sunt ale mele, repetă Kenny.

— Dacă așa intenționezi să joci, nu te aștepta la vreun ajutor, spuse inspectorul șef.

Kenny nu se așteptase niciodată la ajutor din partea lui Travis. Nu făcea parte din planul lui.

Fusese întotdeauna convins că dacă te zgârcești la avocat, vei plăti scump pentru asta, așa că alese să fie reprezentat de o firmă de frunte, prin inteligentul Arden Duveen, care ceru un onorariu de 10 000 de lire.

Acuzatul pledă vinovat, pentru că știa că dovezile poliției nu acopereau cea mai mare parte dintre obiecte și atunci acestea îi vor rămâne lui. De fapt, polițiștii îi înapoiaseră deja, fără voie, toate articolele despre care nu putuseră dovedi că fuseseră furate și Kenny le transferase repede unui intermediar, la o treime din valoarea reală.

Domnul Duveen îi atrase atenția judecătorului că era nu numai prima infracțiune a clientului lui, dar acesta invitase și poliția la el acasă, conștient că obiectele furate vor fi descoperite și va fi arestat.

— Oare poate fi oferită o dovadă mai bună că acest om cuprins de remușcări se căiește? întrebă el.

În continuare, domnul Duveen sublinie că domnul Merchant a slujit nouă ani în forțele armate și s-a retras onorabil după ce a luptat în Golf, dar nu și-a găsit locul odată ajuns între civili. Avocatul nu pretinse că-i găsește scuze clientului lui, dar sublinie că domnul Merchant jurase că nu va mai comite niciodată o asemenea infracțiune și rugă curtea să-i dea o sentință îngăduitoare.

Kenny stătea în boxă, cu fruntea plecată.

Judecătorul îi ținu o predică despre răul comis de el, dar, ținând cont de toate circumstanțele atenuante ale cazului, se stabilise o condamnare la închisoare de numai doi ani.

Kenny îi mulțumi și-l asigură că nu-l va mai supăra niciodată. Știa că următoarea infracțiune pe care o plănuise nu putea duce la pedeapsa cu închisoarea.

Inspectorul șef Travis îl urmări pe Kenny plecând cu gărzile, apoi, întorcându-se spre procuror, întrebă:

— Cam cât crezi că a scos ticălosul ăsta fără să încalce litera legii?

— Cam o sută de mii de lire, aproximă interlocutorul lui.

— E mai mult decât aș putea eu să pun deoparte toată viața, comentă inspectorul șef, înainte de a rosti câteva cuvinte pe care nici unul din cei prezenți nu se simți în stare să le repete soției la cină.

Procurorul nu fusese prea departe de adevăr. La începutul săptămânii, Kenny depusese la banca Hong Kong și Shanghai un cec în valoare de 86 000 de lire sterline.

Ceea ce inspectorul șef nu avea de unde să știe era că acuzatul își dusese la îndeplinire doar o jumătate de plan și acum, când banii erau în cuib, era gata pentru o pensionare timpurie. Înainte de a fi dus la închisoare, Kenny îi mai adresă avocatului lui încă o rugăminte.

Cât timp stătu închis la Ford Open, Kenny își folosi bine răgazul. Toate clipele libere și le petrecea studiind diferite hotărâri ale Parlamentului, aflate în dezbatere în Camera Comunelor. Dădu repede la o parte mai multe documente referitoare la sănătate, educație și servicii sociale și ajunse la Legea pentru Protejarea Datelor, ale cărei clauze se apucă să le studieze cu o asiduitate comparabilă cu cea a unui membru al Camerei Comunelor înaintea sesiunii de aprobare. Urmări fiecare amendament înaintat Camerei și fiecare clauză aprobată. După ce proiectul deveni lege, în 1992, solicită o întrevedere cu avocatul lui.

Acesta ascultă cu atenție întrebările lui Kenny și găsindu-se în imposibilitatea de a le urmări, fu nevoit să admită că va apela la sfaturile superiorului lui.

În timp ce Kenny aștepta răspunsurile, ceru să i se furnizeze exemplare din toate publicațiile de afaceri tipărite în Marea Britanie.

Avocatul încercă să-și ascundă uimirea, așa cum făcuse și când i se solicitase să aducă textele proiectelor parlamentare dezbătute în Camera Comunelor. În următoarele săptămâni, la închisoare sosiră mai multe pachete de ziare și reviste și deținutul își găsi o ocupație decupând fiecare anunț publicitar care apărea în mai mult de trei ziare și reviste.

La un an după ziua condamnării, Kenny fu eliberat condiționat, datorită purtării lui exemplare. Ieșind din închisoarea Ford Open de două ori mai repede, nu luă cu el decât un plic mare din hârtie groasă, conținând trei mii de anunțuri și opinia în scris a primului avocat cu privire la clauza 9, paragraful 6, subsecțiunea (a) din Legea pentru Protejarea Datelor, aprobată în 1992.

După o săptămână, Kenny luă un bilet de avion pentru Hong Kong.

Poliția din Hong Kong îi raportă domnului Travis că domnul Merchant se cazase într-un hotel mic și-și petrecuse timpul vizitând tipografii locale, fixând prețul pentru publicarea unei reviste intitulate *Business Enterprise UK* și valoarea cu amănuntul a hârtiei și plicurilor de expediere. Cercetând, descoperiră repede că revista avea să conțină câteva articole financiare și bursiere, dar majoritatea paginilor urmau să fie ocupate de mici anunțuri publicitare.

Cei de la poliția din Hong Kong mărturisiră că sunt

nedumeriți de numărul de exemplare pe care Kenny le comandase tipărite.

— Câte? întrebă inspectorul șef Travis.

— Nouăzeci și nouă.

— Nouăzeci și nouă? Trebuie să existe un motiv, răspunse imediat Travis.

Și fu și mai surprins aflând că exista deja o revistă numită *Business Enterprise*, care apărea în 10 000 de exemplare.

Poliția din Hong Kong mai raportă că suspectul comandase 2500 de coli de hârtie și 2500 plicuri cafenii.

— Oare ce pune la cale? se întrebă Travis.

Nimeni din Hong Kong sau de la Londra nu a putut face vreo sugestie convingătoare în acest sens.

După trei săptămâni, se raportă că domnul Merchant fusese văzut la un oficiu poștal local și că trimisese 2400 de scrisori la adrese din Marea Britanie.

Săptămâna următoare, Kenny ateriză pe aeroportul Heathrow din Londra.

Deși-l ținu pe suspect sub observație, polițistul nu putu raporta nimic în afară de informația primită de la poștă, că domnul Merchant primea în jur de douăzeci și cinci de scrisori pe zi și că, asemenea preciziei unui ceasornic, trecea pe la banca Lloyd's pe la prânz și depunea mai multe cecuri, cu sume cuprinse între două sute și două mii de lire. Polițistul nu scrise în raport că urmăritul îi făcea cu mâna ori de câte ori intra la bancă.

După șase luni, scrisorile aproape încetară și la fel se întâmplă și cu vizitele lui Kenny la bancă.

Singura informație nouă pentru domnul Travis fu că domnul Merchant se mutase din micul lui apartament de pe șoseaua St. Luke's într-o impozantă clădire cu patru nivele din Chester Square.

Travis se ocupa de cazuri mai presante când Kenny plecă din nou în Hong Kong:

— Exact după un an, fu singurul comentariu al inspectorului șef.

Poliția din Hong Kong raportă la Londra că persoana urma aproximativ aceeași rutină ca și la prima vizită, cu excepția faptului că de această dată își rezervase un apartament luxos la Mandarin. Vorbise cu același tipograf, care confirmă că clientul lui comandase din nou câteva exemplare din *Business Enterprise UK*. Al doilea număr avea câteva articole noi și doar 1971 de anunțuri publicitare.

— De data asta câte tipărește? întrebă inspectorul șef.

— La fel ca înainte, i se răspunse. Tot nouăzeci și nouă. Dar a comandat numai 2400 de coli de hârtie și două mii de plicuri.

— Ce pune la cale? repetă inspectorul șef.

Dar nu primi nici un răspuns.

De îndată ce ziarul ieși de sub teasc, Kenny se duse la poștă și trimise 1971 de scrisori, apoi se întoarse la Londra cu un avion al companiei British Airways, la clasa întâi.

Travis știa că încalcă legea cumva, dar nu avea nici personal nici resurse pentru a-l urmări pe Kenny. Și acesta ar fi continuat să mulgă aceeași vacă la nesfârșit dacă pe biroul inspectorului șef nu ar fi ajuns plângerea depusă de o companie foarte bine cotată la bursă.

Domnul Cox, director financiar al companiei, raporta că primise o factură de 500 de lire pentru o reclamă pe care firma nu o comandase.

Inspectorul șef îl vizită pe domnul Cox la birou. După o discuție lungă, acesta fu de acord să ajute poliția și să deschisă o acțiune în instanță.

Tribunalul pregăti cazul vreo șase luni înainte de a-l trimite la aprobare la procuratură. Dură destul de mult până când se hotărâră să continue acțiunea, dar în momentul când o făcură, inspectorul șef merse în Chester Square și-l arestă personal pe Kenny sub acuzația de fraudă.

Domnul Duveen apăru în instanță a doua zi de dimineață, susținând că clientul lui este un cetățean model. Judecătorul îi acordă cauțiune lui Kenny, dar ceru ca acestuia să-i fie sechestrat pașaportul.

— Îmi convine, îi spuse Kenny avocatului. N-o să am nevoie de el vreo două luni.

Procesul se deschise la Old Bailey șase săptămâni mai târziu și Kenny fu reprezentat tot de domnul Duveen. Funcționarul curții citi șapte acuzații de fraudă. La toate, avocatul pledă nevinovat. Procurorul își făcu prima declarație, dar juriul, ca în atâtea alte procese financiare, nu păru să fi urmărit expunerea lui detaliată.

Kenny îi acceptă pe cei doisprezece membri ai juriului să decidă dacă-l cred pe el sau pe domnul Cox, deoarece era limpede că cei doisprezece buni cetățeni nu aveau șanse să înțeleagă foarte bine dedesubturile Legii pentru Protejarea Datelor din 1992.

Când domnul Cox citi jurământul în cea de-a treia zi,

Kenny simți că era tipul de om căruia i-ai fi încredințat și ultimul bănuț. De fapt, se gândi că ar fi putut investi vreo câteva mii la compania lui.

Procurorul Coroanei, domnul Matthew Jarvis, îi puse domnului Cox o serie de întrebări blânde, menite să-l arate a fi un om de o asemenea probitate morală, încât considerase de datoria lui să se asigure că frauda pusă la cale de acuzat va fi pedepsită o dată pentru totdeauna.

Domnul Duveen se ridică să-l interogheze la rândul lui.

— Dați-mi voie să încep, domnule Cox, întrebându-vă dacă ați văzut vreodată anunțul publicitar în discuție.

Domnul Cox îl privi cu indignare justificată:

— Bineînțeles că da, replică el.

— Avea o calitate care ar fi fost acceptată de compania dumneavoastră în condiții normale?

— Da, dar...

— Fără „dar", domnule Cox. Avea sau nu avea calitatea acceptabilă?

— Da, răspunse Cox, cu buzele strânse.

— A plătit compania dumneavoastră anunțul?

— Sigur că nu, răspunse domnul Cox. Un membru al personalului s-a întrebat de unde provine factura și mi-a adus-o imediat în atenție.

— Ce prompt, zise domnul Duveen. Și același membru al personalului a zărit și cuvintele privitoare la plată?

— Nu, eu le-am descoperit, spuse domnul Cox, zâmbind satisfăcut spre juriu.

— Foarte impresionant, domnule Cox. Și vă puteți aminti exact formularea de pe factură?

— Da, cred că da, ezită ușor reclamantul. „Dacă nu

sunteți satisfăcut de produs, nu aveți obligația de a plăti factura."

— Nu aveți obligația de a plăti factura, repetă domnul Duveen.

— Da, continuă domnul Cox. Așa spunea.

— Așa că nu ați plătit?

— Nu.

— Dați-mi voie să vă rezum poziția, domnule Cox. Ați primit un anunț publicitar gratuit în revista clientului meu, de o calitate care ar fi fost acceptată de compania dumneavoastră într-o altă publicație. E corect?

— Da, dar..., încercă domnul Cox.

— Nu mai am întrebări, domnilor.

Duveen ezitase să-i menționeze pe toți cei care plătiseră pentru reclamă, deoarece nici unul dintre ei nu dorea să apară la proces, pentru a nu strica imaginea firmelor respective. Kenny simți că avocatul lui distrusese martorul vedetă al apărării, dar Duveen îl avertiză că și Jarvis va încerca să-i facă lui același lucru când se va afla în boxa martorilor.

Judecătorul propuse o pauză de prânz. Kenny nu mâncă; parcurse încă o dată textul Legii pentru Protejarea Datelor.

Când Curtea se întruni din nou, domnul Duveen îl înștiință pe judecător că-l va interoga doar pe acuzat.

Kenny intră în boxa martorilor purtând un costum bleumarin, cămașă albă și cravată de ofițer de marină.

Avocatul nu făcu economie de timp, rugându-l să vorbească din nou despre anii de serviciu militar și despre luptele din Golf, dar fără să pomenească de detenția

recent îndeplinită în temnițele Majestății sale. Apoi începu să-l întrebe pe scurt pe Kenny despre caz. Când se așeză, juriul era convins că se află în fața unui om de afaceri de o corectitudine ireproșabilă, acuzat pe nedrept.

Procurorul Matthew Jarvis se ridică încet și se dădu în spectacol aranjându-și îndelung hârtiile, înainte de a pune prima întrebare:

— Domnule Merchant, dați-mi voie să încep prin a vă întreba despre publicația în chestiune, *Business Enterprise UK*. De ce ați ales acest nume pentru revistă?

— Reprezintă convingerile mele.

— Sunt sigur de asta, domnule Merchant, dar nu este adevărat că încercați să-i induceți în eroare pe clienții potențiali, să-i faceți să confunde publicația dumneavoastră cu *Business Enterprise*, o revistă de tradiție, cu o reputație impecabilă? Nu acesta este adevărul?

— Nu mai mult decât în cazul revistei *Femeia* și *Femeilor* sau *Case și grădini* și *Cămine și grădini*, ripostă Kenny.

— Dar toate revistele de care ați pomenit se vând în câteva mii de exemplare. Câte exemplare din *Business Enterprise UK* ați tipărit?

— Nouăzeci și nouă, răspunse Kenny.

— Numai nouăzeci și nouă? Atunci era greu să intre într-un top de vânzări, nu-i așa? Vă rog să lămuriți curtea de ce v-ați oprit asupra acestei cifre.

— Pentru că este mai puțin de o sută și Legea pentru Protejarea Datelor din 1992 definește o publicație ca o tipăritură în cel puțin o sută de exemplare. Clauza 2, subsecțiunea 11.

— Se prea poate, domnule Merchant, dar acesta este

cu atât mai mult un motiv ca un client să considere ultragios să plătească 500 de lire pentru un anunț necomandat în publicația dumneavoastră.

— Poate ultragios, dar nu o infracțiune, zise Kenny, cu un zâmbet dezarmant.

— Dați-mi voie să merg mai departe, domnule Merchant. Poate veți putea explica adunării cum ați hotărât ce sumă să încasați de la fiecare companie.

— Am aflat cât se permite departamentului de contabilitate să cheltuiască fără să raporteze superiorilor.

— Și ce înșelăciune ați folosit pentru a vi se dezvălui această informație?

— Am sunat la departamentele respective și am cerut să vorbesc cu responsabilul cu facturile.

Sala de judecată fu străbătută de râsete. Judecătorul își drese vocea teatral și ceru liniște.

— Și numai pe asta v-ați bazat decizia de a stabili cu cât să-i taxați?

— Nu în întregime. Vedeți, aveam și o estimare. Prețurile variază între 2000 de lire pentru o pagină color și 200 de lire pentru un sfert de pagină alb-negru. Cred că veți descoperi că suntem foarte competitivi – de fapt, chiar sub prețurile actuale.

— În mod clar vă situați sub media națională prin numărul de exemplare tipărite, mușcă domnul Jarvis.

— Am cunoscut și cazuri mai rele.

— Poate puteți oferi un exemplu Curții, marșă procurorul, convins că a încolțit martorul.

— Partidul Conservator.

— Ce vreți să spuneți, domnule Merchant?

— Dau un dineu o dată pe an, la Casa Grosvenor. Vând în jur de cinci sute de programe și percep 5000 de lire pentru o pagină de reclamă color.

— Dar cel puțin ei le dau potențialilor clienți toate șansele de a refuza să plătească o asemenea sumă.

— Și eu la fel, ripostă Kenny.

— Deci nu recunoașteți că este în afara legii să trimiteți facturi unor companii cărora nu le arătați mai întâi produsul?

— Poate că asta este legea în Marea Britanie, zise Kenny, sau chiar în Europa. Dar nu se aplică dacă revista este tipărită în Hong Kong, o colonie britanică și dacă facturile sunt expediate din țara respectivă.

Domnul Jarvis începu să-și răsfoiască hârtiile.

— Cred că veți afla că este amendamentul 9, clauza 4, spuse Kenny.

— Dar nu asta au intenționat parlamentarii când au avansat clauza respectivă, ripostă domnul Jarvis după ce găsi amendamentul.

— Eu nu citesc gândurile, domnule Jarvis, așa că nu pot ști sigur ce au intenționat parlamentarii. Pe mine mă interesează numai să respect litera legii.

— Dar ați încălcat legea primind bani în Anglia și nedeclarându-i la Fiscul intern.

— Acest lucru nu s-a întâmplat, domnule Jarvis, deoarece *Business Enterprise UK* este sucursala unei firme mai mari, înregistrată în Hong Kong. În cazul unei colonii britanice, Legea permite sucursalelor să primească veniturile rezultate în țara de distribuire.

— Dar nu ați făcut nici o încercare de a distribui revista, domnule Merchant.

— Am plasat un exemplar din *Business Enterprise UK* la British Library și la alte biblioteci de profil, așa cum se stipulează în clauza 19 a legii.

— Oricât ar fi de adevărat, domnule Merchant, nu puteți scăpa de acuzația că ați cerut bani asumându-vă o poziție falsă.

— Acuzația nu se poate aduce dacă pe factură se specifică faptul că clienții pot refuza să plătească dacă nu sunt satisfăcuți de produs.

— Dar propoziția respectivă apare scrisă atât de mic pe factură, încât ar fi nevoie de o lupă ca s-o vedem.

— Consultați legea, domnule Jarvis, așa cum am făcut și eu. N-am găsit nicăieri vreo indicație cu privire la mărimea literelor.

— Dar culoarea?

— Culoarea? păru Kenny surprins.

— Da, domnule Merchant, culoarea. Facturile dumneavoastră au fost tipărite pe hârtie gri-închis, iar culoarea literelor este gri-deschis.

— Acestea sunt culorile companiei, domnule Jarvis, așa cum vede oricine se uită la coperta revistei. Iar în Lege nu se stipulează nimic referitor la culorile folosite pentru facturi.

— Da, ripostă procurorul, dar în clauza 3, paragraful 14 din Lege se afirmă limpede că aceste cuvinte trebuie tipărite într-un loc proeminent.

— Corect, domnule Jarvis.

— Și vi se pare că dosul paginii poate fi descris ca o poziție proeminentă?

— Desigur, răspunse Kenny. La urma urmei, nu mai

apărea nimic altceva pe dosul paginii. Și eu încerc să păstrez spiritul legii.

— Și eu la fel, îl repezi Jarvis. Nu este corect ca o companie care a plătit un anunț publicitar în *Business Enterprise UK* să primească un exemplar din publicația respectivă?

— Numai la cerere – clauza 42, paragraful 9.

— Și câte companii au cerut câte un exemplar din *Business Enterprise UK*?

— Anul trecut, 107. Anul acesta, doar 91.

— Și au primit toate câte o revistă?

— Nu. Din păcate, anul trecut nu am reușit, dar anul acesta am onorat fiecare cerere.

— Deci anul trecut ați încălcat legea?

— Da, dar numai pentru că nu am putut tipări o sută de exemplare din revistă, așa cum am explicat.

Domnul Jarvis făcu o pauză pentru a-i permite judecătorului să-și noteze ceva, apoi spuse:

— Este clauza 84, paragraful 6, domnule judecător.

Magistratul dădu din cap.

— În final, domnule Merchant, dați-mi voie să revin la un amănunt pe care ați omis în mod lamentabil să-l menționați când ați fost interogat de apărare.

Kenny se ținu de marginea boxei.

— Anul trecut ați trimis 2400 de facturi. Câte companii v-au plătit?

— În jur de 45 la sută.

— Câte, domnule Merchant?

— 1130, recunoscu imediat Kenny.

— Și anul acesta ați trimis doar 1900 de facturi. Pot să vă întreb de ce ați omis cinci sute de companii?

— Am decis să nu trimit facturi companiilor care au înregistrat cifre de afaceri slabe și nu le-au oferit acționarilor dividende.

— Sunt convins că ați chibzuit bine. Și câte v-au plătit suma cerută?

— 1090, răspunse Kenny.

Domnul Jarvis se uită la juriu, apoi întrebă:

— Și ce profit ați obținut în primul an?

Jurații tăceau, privindu-l pe Kenny așa cum îl priviseră de-a lungul întregului proces.

— 1 412 000 lire, răspunse el în cele din urmă.

— Și anul acesta? întrebă domnul Jarvis.

— Mai puțin, dar pun asta în seama recesiunii.

— Cât? vru să afle domnul Jarvis.

— Puțin peste 1 200 000 lire.

— Nu mai am întrebări, domnule judecător.

Atât avocatul, cât și procurorul făcură declarații finale foarte bine articulate, dar Kenny simți că juriul avea nevoie să audă și părerea judecătorului înainte de a da un verdict.

Domnul judecător Thornton expuse cazul pe îndelete. Le explică juraților că era responsabilitatea lui să le arate cum se aplică Legea în acest caz:

— Nu e nici o îndoială că avem de-a face cu un om care a studiat litera legii. Și acesta e dreptul lui, pentru că parlamentarii fac legile și nu intră în atribuțiile curții cu juri să le judece intențiile.

În final, trebuie să vă repet că domnul Merchant e acuzat de șapte infracțiuni și vă sfătuiesc ca la șase dintre ele să dați verdictul „nevinovat", pentru că domnul Merchant nu a încălcat legea.

Cu privire la cea de-a șaptea acuzație – aceea de a nu fi trimis exemplare din revistă tuturor firmelor care plătiseră reclama – acuzatul a recunoscut că a omis să facă lucrul acesta în câteva cazuri. Ca membri ai juriului, puteți constata că în acest caz a încălcat legea, deși și-a rectificat omisiunea anul următor și bănuiesc că a putut-o face pentru că numărul de solicitări de exemplare din revistă a fost sub o sută. Membrii juriului pot ține cont în acest caz de prevederile speciale din Legea pentru Protejarea Datelor.

Douăsprezece expresii tâmpe îi dezvăluiră faptul că nimeni nu înțelesese despre ce vorbea. Judecătorul încheie:

— Sper că vă veți cântări bine decizia, deoarece mai multe persoane din afara sălii de judecată sunt interesate de acest verdict.

Acuzatul fu și el de acord cu propoziția finală, privind cum membrii juriului își croiau drum spre ieșire, însoțiți de aprozi. Condus înapoi în celula de așteptare, Kenny refuză masa și petrecu o oră întins pe un pat tare, înainte de a reveni în sală, ca să-și afle soarta.

Revenind în boxa acuzaților, nu avu de așteptat decât câteva minute pentru a-i vedea pe membrii juriului îndreptându-se către locurile lor.

Judecătorul se așeză, apoi privi spre funcționarul tribunalului și dădu din cap. Acesta se întoarse spre conducătorul juraților și citi cu glas tare cele șapte acuzații.

La primele șase capete de acuzare, pentru fraudă și înșelăciune, juriul urmase sfatul judecătorului și dăduse verdictul „nevinovat".

Funcționarul citi apoi și a șaptea acuzație – omisiunea de a distribui câte un exemplar din revistă companiilor care plătiseră reclama și solicitaseră publicația:

— Cum îl considerați pe acuzat – vinovat sau nevinovat?

— Vinovat, spuse juratul și se așeză.

Judecătorul se întoarse spre Kenny, care devenise ținta atenției tuturor:

— Ca și dumneavoastră, domnule Merchant, am acordat și eu foarte mult timp studierii Legii pentru Protejarea Datelor din 1992 și mai ales a penalităților induse de nerespectarea clauzei 84, paragraful 1 din acesta. Am decis că nu pot face altceva decât să vă dăm pedeapsa maximă permisă de lege în cazul acesta.

Se opri și-l țintui pe Kenny cu privirea de parcă ar fi fost pe punctul să pronunțe o condamnare la moarte, apoi continuă:

— Veți fi amendat cu 1000 de lire.

Domnul Duveen nu se ridică să facă apel, deoarece era exact sentința prevăzută de Kenny înainte de proces. În ultimii doi ani, făcuse o singură greșeală și accepta bucuros să plătească pentru ea. Ieși din boxă, scrise un cec pentru suma solicitată și i-l înmână funcționarului curții.

După ce se uită la ceas, mulțumi echipei de avocați și părăsi repede sala de judecată. Inspectorul șef îl aștepta pe coridor:

— Deci asta o să pună capăt micii dumitale afaceri, porni Travis alături de el.

— Nu văd de ce, nu-și încetini deloc Kenny ritmul.

— Pentru că acum, Parlamentul va trebui să schimbe legea, spuse inspectorul șef și de data asta va astupa toate micile fisuri prin care te-ai strecurat.

— Pun rămășag că nu se va întâmpla în viitorul apropiat, continuă Kenny să alerge pe treptele tribunalului. Cum ședințele parlamentare se suspendă pe timpul verii, nu cred că-și vor găsi vreme pentru amendamente la Legea pentru Protejarea Datelor înainte de februarie, martie, anul viitor.

— Dar dacă încerci să repeți figura, te arestez de cum pui piciorul jos din avion, zise Travis, iar Kenny se opri pe trotuar.

— Nu prea cred, domnule inspector șef.

— De ce nu?

— Nu-mi imaginez că magistratura ar mai fi dornică să se angajeze într-un alt proces scump, când tot ce poate obține e o amendă de 1000 de lire. Gândește-te la asta, domnule inspector-șef.

— Atunci o să te prind la anul, nu se lăsă Travis.

— Mă îndoiesc. Atunci Hong Kong-ul nu va mai fi colonie a coroanei britanice și voi trece la altceva, spuse Kenny, urcându-se într-un taxi.

— Altceva? păru nedumerit inspectorul șef.

Kenny lăsă jos fereastra mașinii, îi zâmbi și-i spuse:

— Domnule inspector-șef, dacă nu ai nimic mai bun de făcut în timpul liber, îți recomand să studiezi noua Lege a Fondurilor Financiare. Nici n-ai crede câte fisuri există acolo. La revedere, domnule inspector-șef.

— Unde mergem? întrebă șoferul.

— La Heathrow. Dar pe drum ne oprim puțin la Harrods. Au acolo niște butoni pe care vreau să-i cumpăr.

Cretâ şi brânzâ

— Ce copil talentat! spuse mama lui Robin, turnându-i surorii ei încă o ceașcă de ceai. Directorul spunea că nu-și amintește ca școala să mai fi avut un artist atât de bun.

— Cred că ești foarte mândră, spuse Miriam și sorbi din ceai.

— Da, mărturisesc că sunt, recunoscu doamna Summers, aproape torcând de plăcere. Desigur, deși toată lumea știa că va câștiga premiul fondatorilor, chiar și profesorul de pictură a fost surprins când i s-a oferit un loc la Slade înainte de a da examen de admitere. E trist doar că tatăl lui n-a mai trăit să-i vadă triumful.

— Și John ce mai face? se interesă Miriam, alegându-și o tartă cu gem.

Dna Summers oftă gândindu-se la băiatul cel mare:

— John își termină studiile de management la Manchester în vara asta, dar nu pare în stare de a se hotărî ce vrea să facă.

Punându-și încă o bucată de zahăr în ceai, adăugă:

— Cerul știe ce o să se aleagă de el. Zice că vrea să se apuce de afaceri.

— Învață foarte bine la școală, remarcă Miriam.

— Da, dar n-a reușit niciodată să fie în frunte și n-a obținut nici un premiu. Ți-am spus că lui Robin i s-a oferit șansa unei expoziții personale în octombrie? E la o galerie locală, desigur, dar, așa cum spunea chiar el, orice artist trebuie să înceapă de undeva.

John Summers veni la Peterborough să fie de față la expoziția personală a fratelui său. Mama lui nu l-ar fi iertat niciodată dacă n-ar fi venit. Tocmai aflase rezultatul de la examenele finale de la facultate. Nu era rău, ținând cont că fusese vice-președintele sindicatului studenților, iar președintele nu prea-și făcuse datoria după ce fusese ales. Nu-i va spune mamei despre note; era ziua specială a lui Robin.

După ce ani de-a rândul mama lui îi spusese ce artist strălucit era Robin, John ajunsese să se aștepte ca în curând, lucrul acesta să fie recunoscut de toată lumea. Reflecta adesea la diferențele dintre ei doi; dar oare câți frați avusese Picasso, despre care lumea nu știa nimic? Fără îndoială că avusese și unul care făcuse afaceri.

Nu reuși să ghicească imediat străduța dosnică pe care era galeria, dar când ajunse acolo, văzu cu plăcere că sala era ticsită de prieteni și binevoitori. Robin stătea lângă mama lui, care-i sugera cuvintele „magnific", „ieșit din comun", „real talent" și chiar „geniu" unui reporter de la Ecoul Peterborough-ului.

— Privește, a sosit John, se întrerupse ea pentru o clipă, văzându-și celălalt fiu.

John o sărută pe obraz:

— E cea mai bună lansare posibilă pentru cariera lui Robin.

— Da, sunt de acord, întări mama lui. Și sunt sigură că în curând, gloria lui te va încălzi și pe tine. Le vei putea spune tuturor că ești fratele mai mare al lui Robin Summers.

Apoi îl lăsă pe John, ca să se fotografieze cu Robin și tânărul avu astfel ocazia să privească pânzele fratelui

lui. Expoziția consta în principal din tablourile făcute pentru orele ultimului an de liceu. John, care își mărturisea repede ignoranța în domeniul artei, se simți vinovat că nu era în stare să aprecieze talentul fratelui lui și că nu și-ar fi dorit să țină în casă tablouri ca cele expuse. Se opri în fața unui portret al mamei lor, cu o bulină roșie lângă el, semn că fusese vândut. Zâmbi, fiind sigur că știa cine-l cumpărase.

— Nu crezi că prinde chiar esența sufletului ei? auzi o voce din spate.

— Așa este, se răsuci John spre fratele lui. Bravo! Sunt mândru de tine.

— Unul din lucrurile pe care le admir cel mai mult la tine e că nu mi-ai invidiat niciodată talentul, spuse Robin.

— Bineînțeles, recunoscu John. Sunt încântat că-l ai.

— Atunci să sperăm că ceva din succesul meu se va lipi și de tine, în orice profesie ți-ai alege.

— Să sperăm, repetă John, fără să știe prea bine ce putea să răspundă.

Robin se aplecă spre el, coborându-și vocea:

— Bănuiesc că ai o liră împrumut. Ți-o dau înapoi.

— Bineînțeles.

John zâmbi – anumite lucruri nu se schimbaseră. De ani de zile, îi dădea câte șase pence la joacă și mai mult în zilele de școală. Acum avea nevoie de o liră. John era sigur de un singur lucru: Robin n-o să-i dea nimic înapoi, niciodată. Nu-i purta pică fratelui lui mai mic. La urma urmei, acesta va avea în curând mult mai mulți bani decât el. John scoase portofelul, care conținea două lire și biletul de întoarcere la Manchester. Scoase una din hârtii și i-o dădu lui Robin.

Tocmai voia să-și întrebe fratele despre un alt tablou în ulei, numit Barabbas în Iad, dar fratele lui se răsucise deja pe călcâie și se întorsese la mama lor și la cercul de admiratori.

Terminând facultatea de la Universitatea din Manchester, John primi imediat o slujbă la Reynold and Co., la vremea când Robin se stabilea în Chelsea. Se mutase într-un apartament pe care mama lui i-l descria lui Miriam drept „mic", dar situat, desigur, în partea cea mai frumoasă a orașului. Mama nu adăugă că trebuia să-l mai împartă și cu alți cinci studenți.

— Și John? întrebă Miriam.

— E la o firmă de roți din Birmingham sau cam așa ceva, răspunse ea.

John se stabili la periferia orașului, într-un cartier foarte modest. Îi convenea, fiind situat în apropierea fabricii unde era așteptat în fiecare dimineață la ora opt, de luni până sâmbătă, fiind în perioada de probă.

Nu-și plictisi mama cu detalii despre firma care producea roți pentru uzina de mașini din apropiere, deoarece slujba aceasta nu suna la fel de bine ca ocupația de artist de avangardă în boema Chelsea.

Cu fratele lui nu se văzu prea des în anii petrecuți la Slade, dar venea întotdeauna la Londra să asiste la expozițiile de sfârșit de semestru.

În primul an, studenții expuneau două lucrări și John recunoscu – doar în sinea lui – că nu prea-i plăcură ale fratelui lui. Dar acceptă faptul că nu prea avea cunoștințe în materie de artă. Când criticii părură să judece la

fel ca John, mama lor îi explică imediat că Robin era mai avansat decât timpul lui și că nu va mai dura mult până când toată lumea va ajunge la aceeași concluzie. De asemenea, ea ținu să adauge că ambele tablouri fuseseră cumpărate chiar în ziua vernisajului de un colecționar binecunoscut care știa să aprecieze un talent promițător.

John nu reuși să stea prea mult de vorbă cu fratele lui, dar se întoarse la Birmingham având în portofel cu 2 lire mai puțin decât la venire.

La sfârșitul celui de-al doilea an, Robin expuse două picturi noi – *Cuțit și Furculiță în Spațiu* și *Chinurile Morții*. John se depărtă câțiva pași pentru a le privi mai bine și citi ușurat pe chipurile celorlalți vizitatori că erau la fel de nedumeriți ca și el, chiar și de cele două buline roșii aflate lângă tablouri încă din ziua vernisajului.

O găsi pe mama lui stând într-un colț al încăperii și explicându-i lui Miriam de ce nu câștigase Robin premiul anului doi. Deși entuziasmul ei față de Robin nu fusese umbrit, lui John i se păru mai fragilă decât la ultima întâlnire.

— Ce mai faci, John? își întrebă Miriam nepotul.

— Am fost făcut director de personal, mătușă, răspunse el, tocmai când Robin venea spre ei.

— Hai cu noi la masă, sugeră el, o să-i cunoști pe prietenii mei.

John fu mișcat de invitație până în momentul în care nota de plată pentru șase persoane fu pusă în fața lui.

— În curând, te voi invita și eu la Ritz, declară Robin la a șasea sticlă de vin adusă la masă.

Stând în compartimentul de tren de clasa a treia pe

drumul de întoarcere la Birmingham, John fu recunoscător că-și cumpărase biletul dinainte, pentru că acum, după ce-i împrumutase fratelui cinci lire, avea portofelul gol.

John nu mai veni la Londra până la absolvirea lui Robin. Mama lui îi scrisese insistând să vină, pentru că auzise un zvon că și Robin va fi printre premianți.

Când ajunse la expoziție, totul era în plină desfășurare. Dădu încet ocol sălii, oprindu-se să admire câteva pânze. Petrecu mult timp în fața celor mai recente lucrări ale lui Robin. În împrejurimi nu era nici o plăcuță care să anunțe că luase vreun premiu; de fapt, lângă numele lui nu scria nici măcar „mențiune specială". Dar poate lucrul și mai semnificativ era că lângă tablouri nu era nici o bulină roșie. John își aminti că alocația lunară a mamei lor nu mai era în pas cu inflația.

— Profesorii au favoriții lor, explică doamna Summers, singură într-un colț și părând și mai fragilă. John dădu din cap, simțind că nu era momentul să-i spună acum că tocmai fusese promovat.

— Turner n-a câștigat nici un premiu ca student, comentă mama lor în continuare.

— Și ce va face Robin acum? întrebă John.

— Se mută într-un studio din Pimlico, pentru a-și putea folosi atelierul în continuare; asta e esențial când îți faci un nume.

Nu fu nevoie să întrebe cine va plăti chiria cât timp Robin „își va face un nume".

Când fratele lui îl invită la masă, John se scuză, spunând că trebuie să se întoarcă la Birmingham. Gașca pă-

ru dezamăgită până în clipa când extrase 10 lire din portofel.

După ce termină Robin facultatea, cei doi frați nu se mai întâlniră decât rareori.

Abia după cinci ani, când John fu invitat la Londra, să vorbească la o conferință despre problemele industriei de automobile, se hotărî să-i facă o vizită-surpriză fratelui lui și să-l invite la masă.

Urcând scările spre ultimul etaj, nu se simțea deloc în largul lui. Apăsă pe sonerie și când se deschise ușa, îi trebuiră câteva momente ca să-și dea seama că omul care stătea acolo era fratele lui. Nu-i venea să creadă că se transformase atât în numai cinci ani.

Robin încărunțise. Avea pungi sub ochi, pielea îi atârna și se îngrășase cu cel puțin cincisprezece kilograme.

— John! zise el. Ce surpriză. Nu știam că ești în oraș. Intră, hai.

Primul lucru care-l izbi pe John fu mirosul apartamentului. La început, se întrebă dacă era vopseaua, dar, privind în jur, văzu că pânzele pe jumătate terminate erau cu mult depășite la număr de sticlele goale de vin.

— Te pregătești pentru vreo expoziție? întrebă el.

— Nu, pe moment nu, răspunse Robin. Interes există, dar nimic ferm. Știi cum sunt oamenii de artă din Londra.

— Ca să fiu sincer, nu știu, zise John.

— Păi, trebuie să fii ori la modă, ori bun de dat în ziare ca să-ți dea spațiu. Știai că Van Gogh n-a vândut nici un tablou în timpul vieții?

La cină, într-un restaurant din apropiere, John află

mai multe despre lumea artei și de ce criticii nu-l apreciau pe Robin. Descoperi cu plăcere că fratele lui nu-și pierduse încrederea în el însuși și nici credința că recunoașterea lui ca pictor era doar o chestiune de timp.

Monologul lui Robin continuă tot timpul mesei și abia când reveniră la apartament, John reuși să aducă vorba de faptul că se îndrăgostise de o fată pe nume Susan și erau pe punctul de a se căsători. Robin nu-l întrebă nici cum îi mergea la firma Reynolds and Co., unde John era acum director administrativ adjunct.

Înainte de a pleca la gară, îi plăti fratelui lui mai multe consumații neachitate și-i strecură o bancnotă de o sută de lire, despre care nici unul dintre ei nu sugeră că ar fi un împrumut. Când John urcă în taxi, Robin îi spuse în loc de „la revedere":

— Tocmai am trimis două picturi la Royal Academy, pentru expoziția de vară și cum sunt sigur că vor fi acceptate, te invit la vernisaj.

John intră într-un magazin din Euston să-și ia un ziar și ochii îi căzură pe o carte intitulată O introducere în lumea artei, de la Fra Angelico la Picasso. O cumpără și pe când trenul ieșea din gară, deschise la prima pagină. Ajunse la gara New Street din Birmingham tocmai când citea despre Carvaggio.

Auzi o bătaie în geam și o zări pe Susan pe peron, zâmbindu-i.

— Cred că era o carte grozavă, spuse ea, în timp ce ieșeau din gară.

— Așa e. Sper să pun mâna și pe volumul II.

Întâmplările din anul următor îi reuniră de două ori pe frați. Prima fu o ocazie tristă, înmormântarea mamei lor. După slujbă, merseră acasă la Miriam și Robin își informă fratele că Academia îi acceptase ambele tablouri pentru expoziția de vară.

După trei luni, John merse la Londra să asiste la vernisaj. Când pătrunse prima dată pe sub portalul de la Royal Academy, citise mai multe cărți de artă și știa câteva lucruri despre pictură, de la Renaștere la curentele moderne. Vizitase toate galeriile din Birmingham și abia aștepta să le vadă pe cele din Londra.

Plimbându-se prin sălile de expoziție ale Academiei, decise că sosise timpul să investească în prima lui pictură. Ascultă experții, dar până la urmă fă ce-ți spune ochiul, îl sfătuia Godfrey Barker în ziarul Telegraph. Ochiul lui îl plăcu pe Bernard Dunstan, deși experții spuneau William Russel Flint. Ochiul câștigă, pentru că Dunstan costa 75 de lire, în timp ce cel mai ieftin tablou de Flint se ridica la 600.

Merse din sală în sală, căutând picturile fratelui lui, dar nu le-ar fi găsit niciodată fără ajutorul ghidului. Fuseseră expuse în galeria din mijloc, în primul rând, aproape de tavan. Observă că nu fusese vândută nici una dintre ele.

După ce vizită încă o dată expoziția și alese tabloul lui Dunstan, se opri la casă și dădu un cec în avans pentru picturile pe care le dorea. Apoi se uită la ceas: mai erau câteva minute până la douăsprezece, ora la care se înțeleseseră să se întâlnească.

Robin îl făcu să aștepte patruzeci de minute, apoi,

fără să se scuze, îl mai duse încă o dată prin toată expoziția. Îi expedie și pe Dunstan și pe Russel Flint ca fiind pictori de societate, dar nu dădu nici o indicație cu privire la cei pe care-i considera talentați.

Când ajunseră la picturile lui din galeria de mijloc, Robin nu-și putut ascunde dezamăgirea:

— Ce șansă am să le vând dacă sunt agățate acolo? se plânse el.

John încercă să-și arate compasiunea.

În timpul mesei, își inițiie fratele în implicațiile testamentului lăsat de mama lor, deoarece avocații nu primiseră nici un răspuns la mai multe scrisori adresate d-lui Robin Summers.

— Nu deschid nimic în plicuri groase, din principiu, explică Robin.

Ei, poate din cauza asta n-a venit la nunta mea, se gândi John, apoi purtă din nou discuția spre testamentul mamei lor:

— Prevederile sunt foarte clare, zise el. Ți-a lăsat totul, cu excepția unui tablou.

— Care? întrebă Robin imediat.

— Portretul pe care i l-ai făcut în liceu.

— E una din cele mai bune lucrări ale mele. Trebuie să valoreze cel puțin 50 de lire și întotdeauna m-am gândit că o să mi-l lase mie.

John scrise un cec de 50 de lire. Întorcându-se la Birmingham în aceeași seară, nu-i spuse lui Susan cât dăduse pe cele două picturi: *Veneția* lui Dunstan o așeză deasupra căminului, în sufragerie, iar portretul mamei lui în birou.

Când li se născu primul copil, John sugeră că Robin i-ar putea fi naș.

— De ce? întrebă Susan. Nici măcar nu s-a ostenit să vină la nunta noastră.

John nu-și putu contrazice soția și deși fu invitat la botez, Robin nu veni și nici nu scrise un răspuns, deși invitația îi fusese trimisă într-un plic subțire.

Cam la doi ani după aceea, John primi o invitație de la Crewe Gallery de pe strada Cork, la mult așteptata expoziție personală a lui Robin. De fapt, se dovedi că expuneau două persoane și John ar fi luat cu siguranță una din lucrările celuilalt artist dacă n-ar fi simțit că astfel își ofensa fratele.

Totuși, se hotărî să ia o pictură în ulei, își notă numărul ei și a doua zi dimineața își puse secretara să i-o rezerve pe numele ei.

— Mi-e teamă că s-a vândut deja în seara vernisajului, îl înștiință ea.

John se încruntă:

— Îmi poți spune câte picturi de Summers s-au vândut?

Secretara repetă întrebarea la telefon, apoi, așteptând receptorul, îi spuse:

— Două.

John se încruntă din nou.

În săptămâna următoare, se întoarse la Londra să-și reprezinte compania la expoziția de automobile de la Earls Court. Se hotărî să treacă și pe Crewe Gallery să vadă cum se vând lucrările fratelui lui. Nici o schimbare. Numai două buline roșii pe perete, în timp ce celălalt, Peter Blake, le vânduse aproape pe toate.

Părăsi dezamăgit galeria și se îndreptă spre Piccadilly. Fu gata să treacă pe lângă ea, dar când îi observă culoarea delicată a obrajilor și silueta grațioasă, fu dragoste la prima vedere. Rămase privind-o cu teama că ar fi putut fi prea scumpă.

Intră în galerie s-o privească mai de aproape. Era micuță, delicată și sofisticată.

— Cât costă? întrebă el încetișor, privind-o pe femeia de la masa de sticlă.

— Vuillard-ul? se asigură ea.

John dădu din cap.

— 1 200 de lire.

Ca într-un vis, scoase carnetul de cecuri și scrise o sumă care știa că-i va goli contul.

Vuillard-ul fu așezat în fața tabloului de Dunstan și astfel începu povestea lui de dragoste cu doamnele pictate din lume, deși John nu recunoscu niciodată față de soție cât de mult îl costau aceste amante înrămate.

În afară de câte o pictură agățată în locuri inaccesibile la câte o expoziție de vară, Robin nu mai avu nici o expoziție personală timp de mulți ani. Proprietarii de galerii nu se lasă convinși, atunci când pânzele unui artist nu se vând, să investească în ei pe motiv că talentul le va fi recunoscut după moarte și lucrul acesta se întâmplă în principal pentru că la acea vreme proprietarii de galerii vor fi ei înșiși morți.

Când sosi invitația pentru o expoziție personală a lui Robin, John știu că trebuia să se ducă.

Fusese recent implicat în preluarea companiei

Reynolds and Co. Cum vânzările de mașini creșteau an de an în deceniul șapte, creștea și nevoia de roți, așa că-și putu permite să se dedulcească la noul lui hobby de colecționar de artă amator. Achiziționase recent un Bonnard, un Dufy, un Camoin și un Luce, ascultând încă sfatul experților, dar făcând în final ceea ce-i spuneau ochii.

Se dădu jos din tren la Euston și-i dădu adresa unde vroia să meargă primului șofer de taxi din coada de mașini. Acesta se scărpină în cap, apoi porni spre cartierul East End.

Când păși în galerie, Robin se repezi spre el:

— Iată cine nu s-a îndoit niciodată de adevărata mea valoare.

John îi zâmbi fratelui lui și primi de la el un pahar de vin alb. Își aruncă ochii prin micuța galerie și observă grupuri de oameni părând mai interesați să dea pe gât vinul mediocru decât să privească picturi mediocre. Când o să învețe fratele lui că ultimul lucru de care ai nevoie la o galerie e să fii înconjurat de alți artiști necunoscuți și de acoliții lor?

Robin îl luă de braț și-i făcu repede cunoștință cu tot felul de indivizi care nu-și permiteau să cumpere nici ramele, darămite tablourile!

Cu cât seara se târa mai departe, cu atât lui John îi părea tot mai rău de fratele lui și de data aceasta căzu bucuros în capcana invitației la masă. În final, plăti masa pentru doisprezece tovarăși de-ai lui Robin, inclusiv pentru proprietarul galeriei, care, probabil, n-avea să se aleagă din toată afacerea decât cu aceste trei feluri de mâncare.

— A, nu, îl asigură el pe John. Am vândut deja două tablouri și mulți s-au arătat interesați. Adevărul e că nici un critic nu a înțeles pe deplin opera lui Robin, așa cum sunt încredințat că știți mai bine decât oricine.

John privi trist cum prietenii lui Robin îndrugau mai departe: „n-ai fost niciodată recunoscut", „talent neapreciat" și „ar fi trebuit ales în Academie cu ani în urmă." Auzind acestea, fratele lui se ridică nesigur în picioare și declară:

— Niciodată! Voi fi ca Henry Moore și David Hockney. Când mă vor invita, o să-i refuz!

Urmară urale însoțite din belșug de vinul plătit de John.

Când se făcu ora unsprezece, acesta se ridică, pretextând că avea o întâlnire devreme a doua zi. Se scuză, plăti nota și plecă la hotelul Savoy. Pe bancheta din spate a taxiului, acceptă în sfârșit lucrul pe care-l bănuia de mult: fratele lui nu avea deloc talent.

John mai auzi de Robin abia peste câțiva ani. Se părea că nici o galerie din Londra nu mai accepta să-i expună lucrările, așa că pictorului i se năzărise că era de datoria lui să plece în sudul Franței și să se alăture unui grup de prieteni la fel de talentați și de neînțeleși ca și el.

„Îmi va da o nouă pornire în viață", îi explica fratelui lui mai mare în scrisoarea trimisă, „o șansă să-mi ating potențialul real, care a fost prea mult timp înfrânat de pigmeii din mediul artistic londonez. Și mă întrebam dacă ai putea..."

John transferă 5000 de lire într-un cont din Vence, pentru a-i permite fratelui lui să migreze spre o climă mai blândă.

Oferta de preluare pentru Reynolds and Co. apăru parcă din senin, deși John știuse întotdeauna că erau o pradă ușoară pentru orice firmă japoneză de automobile care încerca să pună piciorul în Europa. Dar chiar și el fu uimit de contra-oferta lansată de cea mai mare rivală a lor din Germania.

Privi cum valoarea acțiunilor creștea în fiecare zi și numai când Honda învinse Mercedes își dădu seama că trebuie să ia o decizie. Alese să încaseze valoarea acțiunilor proprii și să părăsească firma. Îi spuse lui Susan că dorea să facă o călătorie în jurul lumii și să viziteze orașele care adăposteau mari galerii de artă. Se opri mai întâi la Luvru, apoi la Prado, Ufizzi, Hermitage și New York, lăsându-i pe japonezi să pună mai departe roți la mașini.

Nu fu prea surprins când primi o scrisoare cu timbru francez de la Robin, care-l felicita pentru succesul retragerii lui și-l înștiința că lui nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să se bată pentru valoarea lui până când criticii vor reveni la sentimente mai bune.

Drept urmare, John mai transferă 10 000 de lire în contul din Vence.

Primul atac de cord îl avu în timp ce admira o pictură de Bellini la galeria Frick din New York.

În seara aceea, îi spuse lui Susan, care stătea lângă el pe marginea patului, că se bucura că vizitaseră deja galeriile Metropolitan și Whitney.

Imediat după ce sosiră acasă, avu al doilea atac. Susan se simți obligată să-i scrie lui Robin, prevenindu-l că pronosticul medicilor nu era prea încurajator.

Nu primi nici un răspuns. John muri după trei săptămâni.

La funeralii veniră mulți dintre prietenii și colegii lui John, dar puțini dintre ei îl recunoscură pe bărbatul greoi care ceru un loc în primul rând. Susan și copiii știau exact de ce apăruse și că nu venise să-și exprime regretele.

— Mi-a promis că o să aibă grijă de mine în testament, îi spuse Robin văduvei îndurerate, la câteva minute după ce se depărtaseră de groapă.

Mai târziu îi căută și pe cei doi băieți ai lui John, să le spună același lucru, deși în ultimii treizeci de ani nu prea avusese de-a face cu ei.

— Vedeți, explică el, tatăl vostru a fost unul dintre puținii oameni care mi-au înțeles adevărata valoare.

După ce sosiră acasă, în timp ce alții o consolau pe văduvă, Robin umbla prin toate camerele, studiind colecția de picturi adunate de fratele lui de-a lungul anilor.

— O investiție inteligentă, îl asigură el pe pastorul local, chiar dacă n-au nici originalitate nici pasiune.

Preotul dădu din cap politicos.

Când îi fu prezentat avocatului de familie, Robin întrebă imediat când urma să se citească testamentul.

— Încă n-am discutat detaliile cu doamna Summers. Oricum, bănuiesc că evenimentul va avea loc către sfârșitul săptămânii viitoare.

Robin se cazează la hotelul local și-l sună pe avocat în fiecare dimineață până când i se confirmă că testamentul va fi citit joia următoare, la ora trei.

Apăru la biroul omului legii cu câteva minute înainte

de ora anunțată; era pentru prima dată, de ani de zile, când nu întârzia la o întâlnire. Susan sosi la scurt timp după aceea însoțită de fiii ei și se așezară de partea cealaltă a mesei, fără să-l salute.

Deși cea mai mare parte a averii lui John Summers fusese lăsată soției și celor doi băieți, un capitol separat îi era dedicat și fratelui lui, Robin.

„De-a lungul vieții, am avut bucuria de a înjgheba o colecție de picturi, dintre care unele sunt de o valoare considerabilă. La ultima numărătoare, erau optzeci și unu de tablouri. Soția mea, Susan, poate alege douăzeci dintre ele, băieții mei, Nick și Chris, pot alege și ei câte douăzeci de picturi, iar Robin, fratele meu, le va lua pe celelalte douăzeci și una, fiindu-i astfel permis să ducă o viață demnă de talentul lui."

Robin zâmbi satisfăcut. Fratele lui murise convins de valoarea lui.

Când avocatul termină lectura testamentului, Susan se ridică și se duse la Robin:

— Vom alege picturile care vor rămâne în familie și după aceea ți le voi trimite pe celelalte la Bell and Duck.

Se întoarse și plecă înainte ca Robin să aibă vreo șansă să spună ceva. Ce femeie prostuță – gândi el. Nu era ca fratele lui; ea n-ar fi recunoscut un talent adevărat nici dacă s-ar fi aflat în fața lui.

În seara aceea, Robin începu să plănuiască modul cum își va cheltui averea. După ce consumase o sticlă din cel mai bun vin al pensiunii, se hotărâse să plaseze câte o pictură la Sotheby's și una la Christie's la fiecare șase luni, pentru a-și permite să trăiască într-un stil

demn de talentul lui, pentru a cita exact cuvintele fratelui mai mare.

Se duse la culcare în jur de ora unsprezece și adormi gândindu-se la Bonnard, Vuillard, Dufy, Camoin și Luce și la suma pe care ar obține-o din vânzarea celor douăzeci și una de capodopere.

A doua zi dimineața, la ora zece, dormea dus când se auzi o bătaie în ușă.

— Cine e? mormăi iritat de sub pătură.

— George, portarul, domnule. E un camion afară. Șoferul spune că nu poate elibera bunurile până nu semnați pentru ele.

— Nu-l lăsa să plece! strigă Robin.

Sări din pat pentru prima dată după câțiva ani buni, își trase pe el cămașa veche, pantalonii și pantofii și se năpusti pe scări, ajungând în curte.

Un bărbat în salopetă albastră, cu un bloc notes în mână, se rezema de un camion.

Robin porni către el.

— Sunteți domnul care așteaptă să-i fie livrate douăzeci și unu de tablouri? întrebă șoferul.

— Eu sunt, confirmă Robin. Unde să semnez?

— Aici, puse șoferul degetul mare pe formular, sub cuvântul „Semnătura".

Robin își scrise repede numele și-l urmă pe șofer la camion. Acesta descuie ușile și le deschise.

Robin amuțise.

Se holba la portretul mamei lui, aflat deasupra stivei de douăzeci și una de picturi de Robin Summers, pictate între anii 1951 și 1999.

Capriciul

Un bărbat din Cape Town se duce în fiecare zi în cartierul celor de culoare. Își petrece dimineața predând engleza la una dintre școlile de acolo, după-amiaza arbitrează meciuri de rugby sau cricket, în funcție de sezon, iar serile hoinărește pe străzi, încercând să-i convingă pe tineri să nu intre în bande și să nu comită infracțiuni și mai ales să nu aibă nimic de-a face cu drogurile. I se spune Convertitul din Crossroads.

Nimeni nu se naște cu prejudecăți, dar acestea le pot fi inoculate oamenilor de la vârstă foarte fragedă. Cu siguranță, afirmația de mai sus se verifică pentru Stoffel van den Berg. Stoffel s-a născut la Cape Town și n-a călătorit niciodată în străinătate. Strămoșii lui emigraseră aici din Olanda, în secolul al optsprezecelea și Stoffel crescu obișnuit cu servitori negri, care-i îndeplineau toate capriciile.

Dacă băieții – nici unul dintre servitori nu era învrednicit cu vreun nume, indiferent de vârstă – nu ascultau poruncile lui Stoffel, erau bătuți bine sau pur și simplu nu erau hrăniți. Dacă-și îndeplineau bine îndatoririle, nu li se mulțumea și nu erau niciodată lăudați. De ce să te obosești să mulțumești cuiva care a venit pe lume doar ca să te servească?

Când merse la școala primară din Cape, prejudecățile timpurii ale lui Stoffel fură întărite, deoarece clasele erau pline de copii albi, instruiți de profesori albi. Puținii negri care intrau în școală veneau să spele toaletele pe care dealtfel nu li se permitea să le folosească.

În timpul școlii, Stoffel se dovedi un elev peste medie, excelent la matematică și incomparabil cu ceilalți pe terenul de sport. În ultimul an de școală, burul înalt de 1,90 juca în primele reprezentative atât la rugby, cât și la cricket. Se vorbea că va juca la seniori încă înainte de a se înscrie la vreo universitate. I se oferiră burse de la mai multe colegii și la sfatul dirigintelui, sprijinit și de tatăl lui, tânărul alese Stelenbosch.

Progresul continuu al lui Stoffel se manifestă din clipa în care ajunse în campus. În primul an, fu ales să joace în echipa universității în locul unui jucător accidentat. Nu mai pierdu nici un meci din tot sezonul. După doi ani, deveni căpitanul unei echipe neînvinse și jucă un meci istoric împotriva celor din Natal.

La terminarea facultății, Stoffel fu solicitat de departamentul de relații publice al băncii Barclays, deși la interviul de angajare i se spuse clar că prima lui obligație era să asigure câștigarea cupei interbancare de cricket de către Barclays.

Lucra la bancă doar de câteva săptămâni când antrenorii formației naționale îi scriseră, informându-l că era un potențial membru al echipei de cricket ce urma să facă un turneu în Anglia. Cei de la bancă fură încântați și-i puseră la dispoziție tot timpul liber de care avea nevoie pentru pregătire. Visa meciuri glorioase, în care să învingă la scor cei mai puternici adversari.

Urmări cu interes campionatul în desfășurare în Anglia. Citi despre jucători celebri, ca Underwood și Snow, dar reputația lor nu-l îngrijora.

Ziarele sud-africane consemnau și ele campionatul

englez, pregătindu-și cititorii cu amănunte interesante despre echipa pe care sud-africanii urmau s-o înfrunte. Apoi deodată, știrile sportive trecură de pe ultima pe prima pagină, când englezii selectară în națională un jucător din Worcester, pe nume Basil D'Oliveira. Domnul D'Oliveira, după cum îl numea presa, ajunse pe prima pagină datorită faptului că era „un cap colorat", în jargon sud-african. Pentru că nu i se permisese să joace cricket de prima mână în țara lui natală, Africa de Sud, emigrase în Anglia.

Ziarele din ambele țări începură să speculeze în legătură cu atitudinea guvernului sud-african față de o posibilă prezență a lui D'Oliveira în prima reprezentativă engleză.

— Dacă englezii au fost atât de proști să-l ia, le spuse Stoffel colegilor de la bancă, atunci turneul va trebui anulat.

La urma urmei, nu puteau să se aștepte ca el să joace împotriva unui ins de culoare.

Sud-africanii nu puteau decât să spere că domnul D'Oliveira nu va lua testul final și pur și simplu nu va face parte din lot, astfel că problema va dispărea de la sine.

În primele meciuri, jucătorul se conformă, dar în etapa următoare, avu un rol major în câștigarea seriei, acumulând 158 de puncte. Cu toate controversele create, fu lăsat deoparte înainte de turneul în Africa de Sud. Însă când un alt jucător se retrase din cauza unei accidentări, tot D'Oliveira fu ales să-l înlocuiască.

Guvernul sud-african își exprimă imediat poziția: numai jucătorii albi erau bineveniți pe teritoriul țării. În următoarele săptămâni se purtară negocieri diplomatice

energice, dar, cum liga refuză să-l excludă pe D'Oliveira din echipă, turneul fu în cele din urmă anulat. Numai în 1994, după alegerea lui Nelson Mandela ca președinte mai călcă o echipă oficială engleză în Africa de Sud.

Stoffel fu zdruncinat de decizia respectivă și deși juca regulat pentru Provincia de Vest și reușea să mențină cupa inter-bancară la Barclays, se îndoia că meritele îi vor fi recunoscute vreodată pe plan național.

În pofida acestei dezamăgiri, Stoffel rămase totuși convins că guvernul luase decizia corectă. De ce ar trebui să hotărască englezii cine poate vizita Africa de Sud și cine nu? gândea el.

O întâlni pe Inga cu ocazia meciului cu Transvaal. Nu numai că era cea mai frumoasă ființă văzută de ochii lui, dar era și întrutotul de acord cu vederile lui sănătoase privind superioritatea rasei albe. Se căsătoriră în anul următor.

Când asupra Africii de Sud începură să se abată sancțiunile, una după alta, Stoffel continuă să sprijine guvernul, susținând că decadenții politicieni vestici deveniseră cu toții niște liberali slabi de înger. De ce nu vin în Africa de Sud să vadă cu ochii lor? îi întreba el pe toți oaspeții străini sosiți la Cape Town. Astfel, ar afla că el nu-și bătea servitorii și că negrii primeau un salariu bun, după prevederile guvernamentale. Ce altceva și-ar mai fi putut dori? De fapt, nu putuse înțelege niciodată de ce guvernul nu-i spânzura pe Mandela și pe trădătorii din jurul lui.

Piet și Marike dădeau din cap aprobator ori de câte ori tatăl lor își exprima opiniile, explicându-le de nenu-

mărate ori, în timpul micului dejun, că nu-i puteai trata pe niște oameni abia coborâți din copac ca pe egalii tăi. De fapt, așa fuseseră plănuite lucrurile de Dumnezeu.

Pe la patruzeci de ani, când nu mai jucă în continuare cricket, Stoffel fu numit directorul departamentului de relații publice al băncii și fu inclus în consiliul de administrație. Familia se mută într-o casă mare de la marginea orașului, cu vedere la Atlantic.

În timp ce restul lumii continua să impună țării sale sancțiuni, Stoffel rămânea convins că Africa de Sud e singurul loc de pe pământ unde lucrurile merg cum trebuie. Își exprima adesea opiniile acestea, în public sau în particular.

— Ar trebui să candidezi pentru Parlament, îi spuse un prieten. Țara are nevoie de oameni care cred în modul de viață sud-african și nu cedează în fața unui grup de ignoranți străini, dintre care mulți nici n-au călcat vreodată pe aici.

La început, Stoffel nu luă în serios astfel de sugestii. Apoi însă, președintele Partidului Național veni cu avionul la Cape Town special ca să-l vadă.

— Comitetul politic speră să vă vadă numele printre cele ale candidaților de la viitoarele alegeri, îi spuse el.

Stoffel promise că se va gândi la propunere, dar spuse că trebuia s-o discute mai întâi cu familia și cu conducerea băncii. Spre surprinderea lui, toți îl încurajară să accepte.

— Ești o figură publică, ești popular în toată țara și nimeni nu se îndoiește de poziția pe care o ai față de apartheid, spuneau prietenii.

După o săptămână, Stoffel îi telefonă președintelui Partidului Național și-l anunță că era onorat să candideze.

Când fu ales să lupte pentru Noordhock, o circumscripție sigură, își încheie discursul cu cuvintele: „Și la groapă voi merge știind că apartheidul e corect, atât pentru negri, cât și pentru albi."

Și părăsi tribuna în ovațiile adunării.

Totul se schimbă pe 18 august 1989.

Stoffel plecă puțin mai devreme de la bancă, pentru că trebuia să rostească o cuvântare la o întâlnire de la primărie. Nu mai erau decât câteva săptămâni până la alegeri și sondajele de opinie îl indicau câștigător în provincia Noordhock.

Când ieși din lift, dădu peste Martinus de Jong, directorul general al băncii.

— Altă zi scurtă, Stoffel? zâmbi el.

— Nu se poate spune așa. Am de ținut un discurs, Martinus.

— Ai dreptate, bătrâne, spuse de Jong. Să-i convingi că nimeni nu-și mai poate permite să-și risipească votul de data asta, dacă nu vrea ca țara să ajungă să fie condusă de negri. Apropos, adăugă el, nu avem nevoie de negri în universități. Dacă-i lăsăm pe niște studenți din Anglia să dicteze politica băncii, până la urmă un negru o să vrea și slujba mea.

— Da, am citit raportul de la Londra. Acționează ca un cârd de struți. Trebuie s-o șterg, Martinus, altfel întârzii.

— Da, scuză-mă că te reține, bătrâne.

Stoffel se uită la ceas și porni rapid spre parcare. Intră

în traficul de pe strada Rhodes și-și dădu seama că nu putuse scăpa de aglomerația specifică începutului de weekend.

Ieșind din oraș, acceleră pe drumul spre Noordhock, deși terenul era abrupt și șoseaua, șerpuitoare. Dar cunoștea drumul foarte bine, așa că în jumătate de oră era în fața casei, de fiecare dată. De data aceasta, se uită la ceasul de bord și se gândi că avea timp să facă un duș și să se schimbe înainte de a merge la întâlnire.

O luă spre sud, pe șoseaua care urca pe dealuri, către casă și apăsă tare acceleratorul, strecurându-se printre camioanele și mașinile mai puțin familiarizate cu traseul. Țâșni pe lângă camioneta veche a unui negru și-i strigă o invectivă; n-ar fi trebuit lăsat să circule cu o asemenea rablă.

Intră într-o curbă și văzu un camion în față. Știa că urma o porțiune lungă, dreaptă, așa că avea destul timp să depășească. Apăsă din nou acceleratorul și se angajă, surprins de viteza cu care mergea camionul.

Mai avea de parcurs o sută de metri când din față, din curbă, apăru o mașină. Stoffel avu de luat o decizie rapidă. Să apese frâna sau acceleratorul? Își împinse piciorul până în podea pe accelerator, presupunând că celălalt va frâna. Depăși camionul și de cum fu posibil, intră la loc pe banda lui, dar nu putu evita să agațe bara de protecție a celeilalte mașini. O clipă, văzu ochii îngroziți ai șoferului care frânase, dar fără folos. Automobilul lui Stoffel izbi balustrada, apoi se rostogoli pe partea cealaltă a drumului, oprindu-se în cele din urmă într-un pâlc de copaci.

Acesta era ultimul lucru pe care și-l amintea înainte de a-și pierde cunoștința. Își reveni după cinci săptămâni.

Deschise ochii și o văzu pe Inga pe marginea patului. Când îl văzu privind-o, îl strânse de mână și alergă să cheme doctorul.

A doua oară când se trezi, soția și doctorul erau lângă el, dar mai trecu o săptămână până când putu afla ce se întâmplase după accident.

Stoffel ascultă îngrozit povestea, aflând că celălalt șofer murise la scurt timp după ce ajunsese la spital, din cauza rănilor la cap.

— Ai noroc că ești în viață, spuse Inga.

— Cu siguranță, întări chirurgul, pentru că la câteva momente după moartea celuilalt șofer s-a oprit și inima dumitale. Ai avut noroc că în sala alăturată se afla un donator potrivit.

— Șoferul celeilalte mașini? îngăimă Stoffel.

Chirurgul dădu din cap.

— Dar... nu era negru? întrebă Stoffel neîncrezător.

— Ba da, confirmă doctorul. S-ar putea să fii surprins, domnule van den Berg, dar trupul dumitale nu realizează asta. Fii mulțumit că soția lui a fost de acord cu transplantul. Dacă-mi amintesc bine, cuvintele ei au fost: „Nu văd de ce ar trebui să moară amândoi", adăugă el după o scurtă pauză. Datorită ei, ți-am putut salva viața, domnule van den Berg.

Ezită, își strânse buzele, apoi continuă încet:

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar celelalte răni interne au fost atât de grave încât pronosticul nu e prea bun, cu toată reușita transplantului de inimă.

Stoffel tăcu o vreme, apoi reuși să întrebe:

— Cât timp mai am?

— Trei, poate patru ani, răspunse doctorul. Dar numai dacă te menajezi.

Stoffel căzu într-un somn adânc.

Mai trecură șase săptămâni până când ieși din spital și după aceea Inga insistă să rămână în convalescență o perioadă lungă. Mai mulți prieteni veniră să-l viziteze. Printre ei se numără și Martinus de Jong, care-l asigură că slujba de la bancă îl aștepta imediat ce se însănătoșea complet.

— Nu mă mai întorc la bancă, refuză Stoffel liniștit. Vei primi demisia mea în câteva zile.

— Dar de ce? întrebă de Jong. Te asigur că...

Stoffel fă cu un semn cu mâna, oprindu-l:

— E drăguț din partea ta, Martinus, dar am alte planuri.

În clipa când doctorul îi permise să iasă din casă, Stoffel își rugă soția să-l ducă în Crossroads, ca s-o viziteze pe văduva celui pe care-l ucisese.

Cuplul de albi înalți și blonzi înaintă printre cocioabele din pragul cărora îi priveau ochi resemnați și abătuți. Se opriră în fața unei căsuțe unde li se spusese că locuia soția șoferului.

Stoffel ar fi ciocănit la ușă dacă ar fi existat una. Se uită prin deschizătură, în întuneric, și văzu o tânără legănându-și pruncul în colțul îndepărtat al colibei.

— Numele meu e Stoffel van den Berg, îi spuse el. Am venit să-ți spun cât de rău îmi pare că am cauzat moartea soțului dumitale.

— Mulțumesc, domnule, rosti ea. Nu era nevoie să mă vizitați.

Cum nu avea pe ce să stea, Stoffel se lăsă pe pământ și-și încrucișă picioarele.

— Voiam să-ți mulțumesc și pentru că mi-ai dat șansa să trăiesc.

— Mulțumesc, domnule.

— Pot să fac ceva pentru tine? începu el, șovăi puțin, apoi adăugă: Ai dori să locuiești cu noi, să iei și copilul?

— Nu, mulțumesc, domnule.

— Nu pot să te ajut cu nimic? insistă Stoffel neajutorat.

— Nu, mulțumesc, domnule.

Stoffel se ridică, dându-și seama că prezența lui părea s-o tulbure. Merse în tăcere cu Inga pe străzile sărace și se urcă în mașină alături de ea.

— Ce orb am fost, îi spuse pe drumul de întoarcere.

— Nu doar tu, recunoscu Inga, ai cărei ochi se umplură de lacrimi. Dar acum ce putem să mai facem?

— Eu știu ce trebuie să fac.

Și-i spuse soției lui cum intenționa să-și petreacă restul vieții.

A doua zi dimineața, Stoffel se duse la bancă și ajutat de Martinus de Jong, calculă suma pe care o putea cheltui în următorii trei ani:

— I-ai spus Ingăi că vrei să-ți încasezi asigurarea pe viață?

— A fost ideea ei, răspunse Stoffel.

— Și cum ai de gând să cheltuiești banii?

— Pentru început, o să cumpăr niște cărți la mâna a doua, mingi de rugby mai vechi și crose de cricket.

— Te-am putea ajuta dublându-ți suma, propuse directorul general.

— Cum? întrebă Stoffel.

— Folosind surplusul pe care îl avem în fondul de sport.

— Dar ăla e strict pentru albi.

— Tu ești alb, sublinie directorul și după o tăcere destul de lungă, adăugă: Să nu-ți imaginezi că ești singura persoană căreia această tragedie i-a deschis ochii. Tu ești și foarte bine situat ca să...

— Ca să? vru să știe Stoffel.

— Ca să-i faci și pe alții care au prejudecăți să-și dea seama de greșeala lor.

În după amiaza aceea, Stoffel se întoarse în Crossroads. Străbătu cartierul de-a lungul câtorva ore și alese un teren înconjurat de bărăci de tablă și corturi.

Deși nu era perfect plat, de forma și dimensiunile dorite, începu să măsoare pe el o pistă, urmărit cu multă curiozitate de toți copiii mici din împrejurimi.

A doua zi, unii dintre ei îl ajutară să vopsească tușele și să așeze steagurile în colțuri.

***

Timp de patru ani, o lună și unsprezece zile, Stoffel van den Berg se duse în Crossroads în fiecare dimineață, să predea engleza copiilor într-o școală improvizată.

După-amiezele, le dezvăluia elevilor săi tainele rugby-ului și cricket-ului, în funcție de sezon. Seara hoinărea pe străzi încercând să-i convingă pe adolescenți să

nu se adune în bande, să nu comită infracțiuni și să se țină deoparte de droguri.

Stoffel van den Berg muri pe data de 24 martie, 1994, cu doar câteva zile înainte ca Nelson Mandela să fie ales președinte. Ca și Basil d'Oliveira, a jucat și el un mic rol în învingerea apartheid-ului.

Funeraliile Convertitului din Crossroads se desfășurară în prezența a peste două mii de persoane, venite din toată țara să-i aducă un ultim omagiu.

Ziariștii nu se putură pune de acord dacă în mulțimea îndurerată erau mai mulți albi sau mai mulți oameni de culoare.

Prea multe coincidențe

Ori de câte ori făcea în minte retrospectiva ultimilor trei ani, și lucrul acesta se întâmpla deseori, Ruth ajungea la concluzia că Max plănuise totul până la ultimul detaliu, chiar dinainte de a-l cunoaște.

Se ciocniseră prima dată unul de celălalt dintr-o întâmplare – sau așa crezuse Ruth pe vremea aceea – sau mai precis, pentru a fi corectă cu Max, ambarcațiunile lor se ciocniseră una de cealaltă.

Ariciul de Mare își croia drum spre zona de ancoraj în lumina scăzută a serii când prorele se atinseră. Ambii navigatori cercetaseră iute să vadă dacă nu apăruse vreo defecțiune, dar cum aveau amândoi perne mari de apă de jur împrejurul carenelor, nu pățiră nici unul nimic. Proprietarul *Frumoasei Scoțiene* salută în batjocură și dispăru sub punte.

Max își turnă un gin cu apă tonică, luă un dosar pe care trebuia să-l termine de vara trecută și se așeză la prora. Începu să răsfoiască filele, încercând să-și amintească unde rămăsese, dar comandantul *Frumoasei Scoțiene* reapăru pe punte.

Era un bărbat mai în vârstă și-l gratulă cu același salut batjocoritor, așa că Max lăsă dosarul și spuse:

— Bună seara. Îmi cer scuze pentru ciocnire.

— Nu s-a întâmplat nimic, își ridică navigatorul celălalt paharul de whisky.

Max se ridică și se duse la marginea vasului, întinse mâna și se prezentă:

— Numele meu e Max Bennett.

— Angus Henderson, replică bărbatul mai în vârstă cu un ușor accent din Edinburgh.

— Locuiești pe aici, Angus? întrebă Max, pe un ton de conversație.

— Nu, răspunse Angus. Locuiesc cu soția la Jersey, dar gemenii noștri învață pe coasta de est, așa că navigăm încoace la sfârșitul fiecărui trimestru și-i luăm acasă, în vacanță. Dar tu, stai în Brighton?

— Nu, la Londra, dar vin aici ori de câte ori am timp să navighez, prea rar, din păcate, așa cum probabil ți-ai dat seama, chicoti Max, tocmai când o femeie apărea pe puntea *Frumoasei scoțiene*.

Angus se întoarse spre ea și zâmbi:

— Ruth, ți-l prezint pe Max Bennett. Ne-am ciocnit pur și simplu unul de altul.

Max îi zâmbi unei femei care ar fi putut fi luată drept fiica lui Henderson, pentru că trebuie să fi fost cu vreo douăzeci de ani mai tânără decât el. Deși nu era frumoasă, atrăgea atenția și constituția ei atletică și suplă dovedea că se întreținea foarte bine. Îl privi pe Max cu un zâmbet timid.

— Bei un pahar cu noi? sugeră Angus.

— Mulțumesc, răspunse Max și se cățără pe puntea ambarcațiunii mai mari.

— Bucuros de cunoștință, doamnă Henderson, se aplecă el și strânse mâna lui Ruth.

— Spune-mi Ruth, te rog, răspunse ea. Locuiești în Brighton?

— Nu, zise Max. Tocmai îi spuneam soțului tău că

vin aici doar în weekend, ca să navighez. Și cu ce te ocupi la Jersey? se întoarse el din nou spre Angus. Fără îndoială, nu te-ai născut acolo.

— Nu, am venit acolo de la Edinburgh acum șapte ani, când m-am retras din afaceri. Mă ocupam de tranzacții bursiere. Zilele astea nu mai fac mare lucru: stau cu ochii pe vreo două proprietăți pe care le am, ca să fiu sigur că-mi aduc venituri satisfăcătoare, mai navighez puțin și joc din când în când golf. Și tu?

— Destul de asemănător, dar cu o diferență.

— Care anume? întrebă Ruth.

— Și eu mă îngrijesc de proprietăți, dar sunt ale altora. Sunt partener la o firmă imobiliară din West End.

— Și care mai sunt prețurile imobilelor la Londra? întrebă Angus, după o înghițitură de whisky.

— Ultimii doi ani nu au fost prea buni pentru majoritatea agențiilor; nu vrea să vândă nimeni iar de cumpărat, își permit numai străinii. Toți cei care-și reînnoiesc contractele vor chirii mai mici iar alții ne evită pur și simplu.

— Poate ar trebui să te muți la Jersey, râse Angus. Cel puțin așa ai evita...

— Ar trebui să ne schimbăm, să nu întârziem la concertul băieților, interveni Ruth.

Henderson se uită la ceas:

— Scuze, Max, zise el. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, dar Ruth are dreptate. Poate ne mai întâlnim.

— Să sperăm, spuse Max.

Zâmbi, puse paharul pe o măsuță de alături și trecu din nou pe puntea lui, în timp ce soții Henderson coborau în cabină.

Luă din nou în mână mult-răsfoitul dosar, dar descoperi că nu se putea concentra asupra cuvintelor. După treizeci de minute, cei doi Henderson apărură îmbrăcați pentru concert. Le făcu prietenește cu mâna, urmărindu-i cum se dau jos pe chei și iau un taxi.

A doua zi dimineața, când Ruth urcă pe punte cu o ceașcă de ceai, fu dezamăgită văzând că *Ariciul de Mare* nu mai era ancorat lângă ei. Era pe punctul de a coborî în cabină, dar recunoscu o ambarcațiune familiară intrând în port.

Nu se mișcă, privind cum pânzele vasului se deslușeau din ce în ce mai mari și sperând că Max va ancora în același loc ca în seara precedentă. Văzând-o pe punte, el îi făcu semn cu mâna, dar ea se prefăcu neatentă și nu-i răspunse.

După ce fixă ancora, o strigă:

— Unde e Angus?

— S-a dus cu băieții la un meci de rugby. Nu se întorc până diseară, adăugă ea în mod inutil.

Max legă o parâmă de dig și o privi:

— Atunci ce-ar fi să te invit la masă, Ruth? Știu un mic restaurant italian pe care turiștii nu l-au descoperit încă.

Ruth pretinse că se gândește, apoi acceptă:

— De ce nu?

— Ne întâlnim în jumătate de oră?

— E bine, conveni ea.

Jumătatea de oră a lui Ruth se transformă în aproape cincizeci de minute, așa că Max se întoarse la dosar, dar nu reuși nici de data asta să avanseze.

Când în sfârșit reapăru, Ruth se schimbase într-o fustă mini din piele neagră, o bluză albă și ciorapi negri și era machiată prea mult, chiar și pentru Brighton.

Max îi privi picioarele. Nu e rău pentru treizeci și opt de ani, gândi, chiar dacă fusta era cam strâmtă și puțin mai scurtă decât ar fi trebuit.

— Arăți minunat, îi spuse, străduindu-se să pară convingător. Mergem?

Coborâră pe chei și porniră pe străzi, schimbând vorbe fără importanță, până când Max o conduse pe o stradă lăturalnică, unde se afla restaurantul numit *Venitici*. Deschise ușa și o lăsă să intre prima. Ruth nu-și putu ascunde dezamăgirea văzând cât de aglomerat era localul:

— N-o să găsim masă, zise ea.

— Eu n-aș fi chiar atât de sigur, spuse Max, în timp ce ospătarul-șef se îndrepta spre ei.

— Masa dumneavoastră obișnuită, domnule Bennett? întrebă el.

— Mulțumesc, Valerio, zise Max și se îndreptară spre o masă așezată într-un colț liniștit al încăperii.

— Ce-ai vrea de băut, Ruth? o întrebă el după ce își ocupară locurile. Un pahar de șampanie?

— Ar fi bun, răspunse ea de parcă ar fi fost o obișnuință.

În realitate, nu bea decât foarte rar șampanie înainte de masă, deoarece lui Angus nici nu i-ar fi trecut prin minte s-o dedulcească la o astfel de extravaganță, decât poate de ziua ei.

Max deschise meniul:

— Mâncarea de aici e excelentă, mai ales „gnocchi", făcută de nevasta lui Valerio. Ți se topește pur și simplu în gură.

— Foarte bine, acceptă Ruth, fără să mai citească meniul.

— Și-o salată cu de toate?

— Nimic mai bun.

Max închise coperțile meniului și o privi în ochi:

— Nu sunt băieții tăi, dacă sunt la liceu.

— De ce nu? întrebă Ruth cu șiretenie.

— Păi... cred că din cauza vârstei lui Angus. Presupun că sunt ai lui, dintr-o căsătorie anterioară.

— Nu, râse Ruth. Angus s-a căsătorit abia după patruzeci de ani și am fost foarte flatată când m-a cerut de soție.

Max nu făcu nici un comentariu.

— Și tu? întrebă Ruth, pe când chelnerul o punea să aleagă între patru feluri de pâine.

— Eu am fost căsătorit de patru ori, răspunse el.

Ea păru șocată, dar Max izbucni repede în râs:

— De fapt, n-am fost niciodată, mărturisi el încet. Cred că pur și simplu n-am întâlnit fata potrivită.

— Dar ești destul de tânăr ca să poți avea orice femeie dorești, spuse Ruth.

— Sunt mai bătrân decât tine, ripostă el galant.

— Pentru un bărbat e altfel, fu ea de părere.

Ospătarul-șef reapăru lângă ei cu un carnețel în mână.

— Două porții de gnocchi și o sticlă de Barolo, zise Max, întinzându-i meniul. Și o salată mare pentru amândoi: asparagus, avocado, inimă de lăptucă – știi ce-mi place.

— Desigur, domnule Bennett, răspunse Valerio.

Max își concentră din nou atenția asupra invitatei lui:

— O persoană de vârsta ta nu găsește că Jersey-ul e cam monoton? o întrebă, întinzându-se peste masă și aranjându-i o șuviță blondă care-i căzuse pe frunte.

Ruth zâmbi timid:

— Are și avantaje, replică ea neconvingător.

— Ca de exemplu? insistă Max.

— Impozite de 20 la sută.

— Ăsta e un motiv bun pentru Angus ca să stea la Jersey, dar nu și pentru tine. Oricum, eu prefer să stau în Anglia adevărată și să plătesc 40 la sută.

— Acum, după ce s-a retras din afaceri și avem un venit fix, ne convine. Dacă am fi rămas la Edinburgh, nu ne-am fi putut menține standardul.

— Deci, Brightonul e tot ce vă permiteți, surâse Max.

Ospătarul-șef veni cu două farfurii de gnocchi și le puse în fața fiecăruia în timp ce alt chelner așeza în mijlocul mesei o salată mare, asortată.

— Nu mă plâng, spuse Ruth, sorbind din șampanie. Angus a fost întotdeauna foarte atent. Nu duc lipsă de nimic.

— De nimic? întrebă Max, a cărui mână dispăru sub fața de masă, odihnindu-se pe genunchiul ei.

Ruth știa că ar fi trebuit să i-o dea la o parte imediat, dar n-o făcu.

Mai târziu, Max își luă mâna și începu să mănânce și ea încercă să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— E vreo piesă bună în West End? întrebă ea pe un ton banal. Am auzit de *Inspectorul sună*.

— Da, e bună, confirmă Max. Am fost la premieră.

— Da, și când a fost? se interesă Ruth inocentă.

— Acum cinci ani.

Ea râse:

— Ei, acum când știi ce rămasă în urmă sunt, ar trebui să-mi spui ce e de văzut.

— Tom Stoppard are o piesă nouă luna viitoare, zise el și după o scurtă pauză, adăugă: Dacă reușești să scapi vreo două zile, am putea s-o vedem împreună.

— Nu e chiar așa de ușor, Max. Angus se așteaptă să stau cu el la Jersey. Nu venim în centru așa de des.

Max îi privi farfuria goală:

— Se pare că *gnocchi* s-a ridicat la înălțimea așteptărilor.

Ruth încuviință din cap.

— Ar trebui să încerci și crema de zahăr ars pe care o face tot nevasta patronului.

— Asta nu, cu siguranță. Și așa, cu excursia asta, lipsesc trei zile de la gimnastică, așa că mă mulțumesc cu o cafea, declară ea, tocmai când primea încă un pahar de șampanie, la a cărui vedere se încruntă.

— Prefă-te că e ziua ta, spuse Max și mâna lui dispăru din nou sub masă, de data asta găsind un loc puțin mai sus, pe coapsa ei.

Când privea înapoi, știa că acesta era momentul când ar fi trebuit să se ridice și să plece.

— De când ești agent imobiliar? întrebă în schimb, încercând să pară la fel de naturală.

— De când am terminat școala. Am început de jos, de la făcut ceaiuri și anul trecut am devenit asociat.

— Felicitări. Unde ai biroul?

— Chiar în centrul zonei Mayfair. De ce nu treci pe la mine? Când vii la Londra, poate?

— Nu trec chiar așa de des prin Londra, zise Ruth.

Văzând un chelner care venea spre ei, Max își luă mâna de pe piciorul ei și după ce li se aduseră două cappuccino, zâmbi și ceru nota.

— Te grăbești? întrebă Ruth.

— Da, răspunse el. Tocmai mi-am amintit că am o sticlă de coniac ascunsă pe *Ariciul de mare* și aceasta ar fi ocazia ideală ca s-o deschid.

Se aplecă peste masă și-i luă mâna.

— Știi, păstram sticla asta pentru ceva sau cineva special.

— Nu cred că ar fi cuminte.

— Și faci totdeauna numai lucruri cuminți? întrebă Max, fără să-i dea drumul.

— Nu, doar că trebuie să mă întorc pe *Frumoasa Scoțiană*.

— Ca să stai pe acolo trei ore, așteptând să se întoarcă Angus?

— Nu. Doar că...

— Ți-e frică de mine, să nu te seduc.

— Asta vrei? întrebă Ruth, trăgându-și mâna.

— Da, dar nu înainte de a gusta coniacul, răspunse el, în timp ce i se aducea nota.

Aruncă o privire, scoase portofelul și puse patru hârtii de 10 lire pe tava argintie.

Angus îi spusese cândva că cineva care plătește la restaurant cu bani gheață ori nu are nevoie de carte de credit, ori câștigă prea puțin ca să obțină una.

Max se ridică, îi mulțumi cam prea ostentativ ospătarului-șef și-i strecură 5 lire când li se deschise ușa. Pe drumul de întoarcere spre chei nu mai vorbiră. Lui Ruth i se păru că vede pe cineva sărind de pe *Ariciul de Mare*, dar când se uită din nou, nu mai zări nimic. Ajungând pe vas, ar fi vrut să-și ia la revedere, dar se pomeni urmându-l pe Max în cabină.

— Nu mă așteptam să fie atât de mică, spuse ea, ajungând pe ultima treaptă.

Se răsuci și se trezi în brațele lui Max, dar îl împinse cu blândețe.

— E ideală pentru un burlac, fu singura lui remarcă, în timp ce turna două coniacuri mari.

Îi dădu un pahar lui Ruth, înconjurându-i talia cu brațul liber. O trase ușor spre el, până când trupurile li se atinseră. Se aplecă și o sărută pe buze, apoi sorbi din coniac.

O privi ducând paharul la gură, apoi o luă din nou în brațe. De data asta, buzele li se desfăcură când se sărutară și ea nu depuse un efort prea mare să-l împiedice să-i descheie primul nasture al bluzei.

De câte ori încerca să-i reziste, el se oprea, așteptând-o să mai bea o înghițitură, apoi o asalta din nou. După mai multe înghițituri, reuși să-i scoată bluza albă și să localizeze fermoarul fustei mulate, moment în care ea nici măcar nu mai pretindea că se opune.

— Ești al doilea bărbat cu care fac dragoste, îi spuse după aceea, întinsă pe podea.

— Erai fecioară când l-ai cunoscut pe Angus? întrebă Max neîncrezător.

— Nu s-ar fi însurat cu mine dacă nu eram, răspunse ea simplu.

— Și n-a mai fost nimeni în cei douăzeci de ani de atunci? se miră el, turnându-și încă un coniac.

— Nu, răspunse ea, deși am senzația că Gerald Prescott, directorul băieților de la gimnaziu, mă place. Dar n-a trecut niciodată de stadiul unei ciupituri de obraz și al unor priviri languroase.

— Dar ție-ți place de el?

— Da, e destul de drăguț, recunoscu Ruth, pentru

prima dată în viață. Dar nu e genul de bărbat care face el prima mișcare.

— E un prost, zise Max și o luă din nou în brațe.

Ruth aruncă o privire la ceas:

— Doamne, chiar atât de târziu e? Angus poate veni în orice moment.

— Nu intra în panică, draga mea, o sfătui Max. Mai avem timp pentru un coniac și poate și pentru încă un orgasm – depinde ce-ți place mai mult.

— Amândouă, dar nu vreau să risc să ne găsească împreună.

— Atunci o s-o lăsăm pe altă dată, hotărî Max, astupând bine sticla.

— Sau pe altă fată, glumi Ruth, începând să se îmbrace.

Max luă un pix de pe o măsuță și scrise pe eticheta sticlei: „A fi băut doar cu Ruth."

— O să te mai văd vreodată? Întrebă ea.

— Depinde de tine, draga mea, zise Max, sărutând-o.

Apoi îi dădu drumul și ea urcă repede pe punte, dispărându-i din vedere.

Ajungând înapoi pe *Frumoasa Scoțiană*, încercă să șteargă amintirea ultimelor două ore, dar când Angus și băieții se întoarseră mai târziu, își dădu seama că nu-i va fi chiar atât de ușor să-l uite pe Max.

A doua zi dimineața, când urcă pe punte, *Ariciul de Mare* nu se vedea nicăieri.

— Te uiți la ceva anume? o întrebă Angus, venind lângă ea.

— Nu, îi zâmbi. Dar abia aștept să ne întoarcem la Jersey.

Trecuse aproape o lună când ridicând receptorul, Ruth auzi la telefon vocea lui Max. Avu același sentiment de uitare de sine pe care-l experimentase prima dată când făcuseră dragoste.

— Vin mâine la Jersey, caut o locuință pentru un client. E vreo șansă să te văd?

— Hai la noi la cină, se auzi ea spunând.

— Hai tu mai bine la mine la hotel, spuse el, și să nu ne mai obosim cu cina.

— Nu, cred că ar fi mai cuminte să vii la cină. În Jersey bârfesc până și cutiile de scrisori.

— Dacă numai așa pot să te văd, atunci vin.

— La opt?

— La opt e bine, zise el și închise telefonul.

Auzind tonul, Ruth își dădu seama că nu-i dăduse adresa și nici nu-i știa telefonul, așa că nu-l putea suna să i-o spună.

Când îl avertiză pe Angus că vor avea un oaspete la cină a doua zi, el păru bine dispus:

— Nici nu se putea să vină într-un moment mai potrivit. Vreau să-i cer un sfat lui Max.

Toată dimineața următoare, Ruth alese din magazinele cele mai bune sortimente de carne, cele mai proaspete legume și o sticlă de vin pe care știa că Angus ar fi considerat-o exorbitantă.

După-amiaza și-o petrecu în bucătărie, explicând bucătăresei cum dorea să fie gătită mâncarea, iar seara întârzie îndelung în dormitor, probând și fiind nemulțumită de diverse toalete. La câteva minute după ora opt, când se auzi soneria de la intrare, era încă goală.

Deschise ușa dormitorului și ascultă din capul scărilor cum soțul ei îl primea pe Max. Cât de bătrân părea Angus, gândi, ascultând conversația celor doi. Nu se hotărâse încă ce să-i spună lui Max și nu voia să pară prea atrasă de el.

Reveni în dormitor și alese o rochie pe care o prietenă o considerase cândva seducătoare. Își aminti că ea replicase: „Atunci n-o să fie bună de nimic pe insula asta."

Cei doi bărbați se ridicară în picioare când Ruth intră în sufragerie și Max înaintă și o sărută pe amândoi obrajii, așa cum făcea și Gerald Prescott întotdeauna.

— Îi spuneam lui Max de cabana noastră din Ardeni, spuse Angus și că plănuim s-o vindem dacă gemenii vor fi la universitate.

Tipic pentru Angus, gândi Ruth. Trece direct la afaceri, înainte de a-i oferi oaspetelui măcar un pahar de băutură. Merse până la măsuța cu sticle și-i turnă lui Max un gin cu apă tonică.

— L-am rugat pe Max să vadă cabana, dacă e posibil, s-o evalueze și să ne sfătuiască în privința momentului potrivit de a o pune în vânzare.

— Pare rezonabil, spuse Ruth.

Evita să-l privească pe Max, de teamă ca soțul ei să nu-i observe sentimentele față de oaspetele din seara aceea.

— Aș putea pleca mâine în Franța, dacă doriți, se oferi Max. N-am de făcut altceva în weekend. V-aș putea da evaluarea luni.

— E bine, conveni Angus.

Făcu o pauză și sorbi din whisky-ul cu malț dat de soția lui:

— Știi, draga mea, lucrurile ar merge mai repede dacă te-ai duce și tu.

— Nu, sunt sigură că Max se descurcă...

— Ba nu, zise Angus. El a sugerat să facem așa. I-ai putea arăta totul și n-ar mai fi nevoie să dea telefon dacă are vreo nelămurire.

— Păi, pe moment sunt cam ocupată, cu...

— Societatea de bridge, clubul de sănătate și restul. Cred că o să supraviețuiască toate dacă lipsești câteva zile, zâmbi Angus.

Lui Ruth îi repugna că i se făcea un portret atât de provincial în fața lui Max.

— În regulă, zise. Dacă tu crezi că pot fi de ajutor, îl voi însoți pe Max în Ardeni.

Și de data aceasta ridică ochii spre el.

Un chinez ar fi fost impresionat de expresia insondabilă a lui Max.

Excursia în Ardeni dură trei zile și mai ales trei nopți memorabile. Când se întoarseră la Jersey, Ruth spera doar că nu ieșea foarte tare în evidență faptul că erau amanți.

După ce Max îi prezentă lui Angus un raport detaliat și evaluarea, bătrânul îi acceptă sfatul de a pune cabana în vânzare cu câteva săptămâni înainte de începerea sezonului de vară. Își strânseră mâinile și Max promise că va telefona dacă găsea vreun client interesat.

Ruth îl conduse cu mașina la aeroport și ultimele ei cuvinte, înainte de despărțire, sunară cam așa:

— N-ai putea să faci să treacă mai puțin de o lună înainte de a-mi da un semn?

Max sună a doua zi și-l informă pe Angus că încredințase afacerea în mâinile a două agenții cunoscute din Paris, cu care firma lui colabora de mai mult timp:

— N-o să te coste mai mult, spuse el înainte de a fi întrebat, le plătesc din onorariul meu.

— Ești un om după inima mea, se exprimă Angus și închise telefonul înainte ca Ruth să aibă șansa de a schimba vreo vorbă cu Max.

În zilele următoare, răspunse mereu la telefon înaintea lui Angus, dar Max nu mai sună toată săptămâna. Lunea următoare, când telefonă, era și Angus în cameră.

— Abia aștept să smulg hainele de pe tine, fură cuvintele lui de început.

— Mă bucur să aud asta, Max, replică ea, dar ți-l dau pe Angus, să vorbești direct cu el.

Și pasă receptorul, sperând că Max avea într-adevăr noutăți de transmis.

— Ei, ce vești îmi dai? întrebă Max.

— Avem o ofertă de 900 000 de franci, zise Max, adică aproape 100 000 de lire sterline. Dar nu închei tranzacția, pentru că au mai cerut și alți clienți să vadă cabana. Agenții francezi ne recomandă să acceptăm prima ofertă care depășește un milion de franci.

— Dacă asta e și părerea ta, mă învoiesc bucuros, fu de acord Angus. Și, Max, dacă faci tranzacția, vin să semnez contractul. I-am promis lui Ruth mai de mult o excursie la Londra.

— M-aș bucura să vă revăd pe amândoi, zise Max și închise.

Telefonă din nou la sfârșitul săptămânii și deși Ruth

reuși să rostească o propoziție întreagă înainte să apară Angus, nu avu timp să răspundă sentimentelor lui.

— 107 600 lire? întrebă Angus. E mult mai bine decât mă așteptam. Bravo, Max. Întocmește contractele și când ai avansul în bancă, vin și semnez.

Închise telefonul, se întoarse spre Ruth și-i zâmbi:

— Ei, s-ar putea să facem călătoria promisă la Londra foarte curând.

După ce se cazară la un mic hotel din zona Marble Arch, Ruth și Angus se întâlniră cu Max la un restaurant de pe strada South Andley, de care Angus nici nu auzise. Văzând prețurile, se gândi că nu l-ar fi ales nici dacă ar fi auzit de el. Dar personalul era foarte atent și toți păreau să-l cunoască bine pe Max.

Ruth se simți foarte prost la masă, pentru că Angus nu discuta decât despre tranzacție și după ce epuiză toate detaliile, începu să vorbească și de celelalte proprietăți pe care le avea în Scoția.

— Nu par să-mi aducă un profit prea bun de capital, spuse el. Ce-ar fi să le verifici și să-mi dai un sfat în legătură cu ele?

— Aș fi încântat, zise Max, în timp ce Ruth își privea soțul peste patéul din farfurie.

— Te simți bine, dragul meu? îl întrebă. Te-ai albit.

— Am un junghi în dreapta, se plânse Angus. A fost o zi lungă și nu sunt obișnuit cu restaurantele astea moderne. Sunt sigur că o noapte de somn bun va rezolva totul.

— Poate că da, dar cred că acum trebuie să ne întoarcem direct la hotel, insistă Ruth pe un ton îngrijorat.

— Sunt de acord cu Ruth, i se alătură Max. Achit nota și-l rog pe portar să ne găsească un taxi.

Angus se ridică nesigur în picioare și traversă restaurantul, lăsându-se greu pe brațul lui Ruth. După câteva minute, când ieși și Max în stradă, Ruth și portarul îl ajutau pe Angus să se urce într-un taxi.

— Noapte bună, Angus, îi ură Max. Sper să te simți mai bine mâine dimineață. Sunați-mă dacă vă pot ajuta cu ceva.

Zâmbi și închise portiera mașinii.

Soțul lui Ruth nu se simți mai bine nici după ce reuși să-l bage în pat. Deși știa că el n-ar fi aprobat cheltuiala, chemă doctorul hotelului. Acesta sosi în mai puțin de o oră și după ce examină pacientul, o surprinse pe Ruth cerând detalii despre felurile de mâncare consumate de Angus. Încercă să-și amintească meniul, dar nu putuse reține decât că urmaseră sugestiile lui Max. Doctorul îl sfătui pe domnul Henderson să consulte un medic specialist a doua zi.

— Prostii, zise Angus slab. N-am nimic care să nu poată fi rezolvat de doctorul meu când ne întoarcem la Jersey. Plecăm acasă cu primul avion.

Ruth era de acord cu doctorul, dar știa că nu are rost să se certe cu soțul ei. Când acesta adormi, coborî la recepție și-i telefonă lui Max, înștiințându-l că urmau să se întoarcă la Jersey a doua zi dimineața. El păru îngrijorat și-și oferi din nou ajutorul.

A doua zi dimineața, când urcară la bord și steward-ul văzu starea în care se afla Angus, fu nevoie de toată puterea de persuasiune a lui Ruth pentru a-l convinge să-i lase să zboare.

— Trebuie să-l duc cât mai repede la doctorul lui, se rugă ea.

Steward-ul fu de acord, aproape fără voie.

Ruth aranjase deja să-i ia o mașină de la aeroport – un alt lucru cu care Angus nu ar fi fost de acord. Dar când ateriză avionul, Angus nu mai era oricum în stare să-și impună opinia.

De îndată ce ajunseră acasă și-l instală pe soțul ei în pat, Ruth chemă doctorul de familie. Dr. Sinclair examină bolnavul la fel cum o făcuse și doctorul din Londra și întrebă și el ce mâncase pacientul în seara precedentă. În final, spuse că Angus trebuia dus imediat la un specialist.

În aceeași după-amiază, pacientul fu transportat cu ambulanța la spitalul Cottage. După ce termină examenul clinic, medicul specialist o invită pe Ruth în cabinetul lui:

— Din păcate, veștile nu sunt bune, doamnă Henderson, începu el. Soțul dumneavoastră a suferit un atac de cord, agravat probabil de o zi obositoare și de o mâncare care nu i-a priit. În condițiile acestea, cred că ar trebui să chemați copiii acasă.

Ruth se întoarse acasă mai târziu, seara, neștiind la cine să apeleze. Dar sună telefonul și recunoscu imediat vocea de la celălalt capăt al firului.

— Max, izbucni ea, cât mă bucur că ai sunat! Doctorii spun că Angus nu mai are mult de trăit și că ar trebui să aduc băieții acasă.

După o pauză, mărturisi:

— Nu cred că sunt în stare să le spun ce s-a întâmplat. Îl adoră, știi?

— Lasă-mă pe mine să le spun, zise Max calm. Îl sun

pe director, mă duc să-i iau mâine dimineață și vin cu ei la Jersey.

— Ești foarte amabil, Max.

— Măcar atât pot să fac și eu în condițiile astea. Acum încearcă să te odihnești. Pari epuizată. Te sun să-ți spun la ce zbor ne luăm biletele.

Ruth se întoarse la spital și stătu cea mai mare parte a nopții la căpătâiul soțului ei. Nu așteptau decât un singur vizitator, avocatul familiei, cu care Angus insistă să vorbească. Aranjă ca domnul Craddock să vină a doua zi de dimineață, când ea avea să-i aștepte pe Max și pe gemeni la aeroport.

Max ieși cu pași mari de la vamă, cu cei doi băieți mergând alături. Ruth fu ușurată să vadă că fiii ei erau mult mai calmi decât ea. Max îi duse pe toți la spital. Fu dezamăgită auzind că voia să se întoarcă la Londra în aceeași după-amiază, dar el îi spuse că simțea că acela era un moment când Ruth trebuia să se gândească numai la familie.

Angus muri în pace vinerea următoare, la spital. Ruth și gemenii fură alături de el.

Max veni la înmormântare și a doua zi îi însoți pe băieți la școală. Făcându-le cu mâna, Ruth se întrebă dacă avea să-l mai vadă vreodată pe Max.

A doua zi, el o sună să o întrebe cum se simte.

— Singură și puțin vinovată că mi-e dor de tine, spuse ea. Când mai vii în Jersey?

— Nu prea curând. Încearcă să-ți aduci aminte că tu ai fost cea care mi-ai spus că până și cutiile de scrisori bârfesc în Jersey.

— Dar ce pot să fac? Băieții sunt departe, la școală și tu ești reținut la Londra.

— De ce nu vii tu la mine? Aici va fi mult mai ușor să trecem neobservați și la Londra, să fim cinstiți, n-o să te recunoască nimeni.

— Poate că ai dreptate. Lasă-mă să mă gândesc și după aceea te sun.

La o săptămână după convorbire, Ruth sosi pe aeroportul Heathrow și Max o întâmpină. Fu mișcată de gentilețea și tactul lui, de faptul că nu se plânse nici măcar o dată că ea tăcea îndelung sau că nu voia să facă dragoste.

Luni dimineața, când o conduse înapoi la aeroport cu mașina, se agăță de el:

— Nici n-am apucat să văd unde stai sau unde lucrezi.

— Mi s-a părut rezonabil să te cazezi la hotel de data asta și biroul poți să mi-l vezi când mai vii.

Ruth zâmbi pentru prima dată după înmormântare. Când se despărțiră, el o luă în brațe:

— Draga mea, știu că e devreme pentru așa ceva, dar vreau să știi cât de mult te iubesc și sper că în viitor, cândva, vei simți că sunt demn să-i iau locul lui Angus.

Ruth se întoarse acasă repetând mereu în gând cuvintele lui, ca pe textul unei melodii pe care n-o mai putea uita.

Cam la o săptămână după aceea, domnul Craddock, avocatul familiei, îi telefonă rugând-o să treacă pe la el pe la birou pentru a discuta implicațiile testamentului soțului răposat. Stabiliră o întâlnire a doua zi dimineața.

Bănuia că, de vreme ce duseseră întotdeauna o viață confortabilă, va continua să trăiască la același nivel și

după moartea lui Angus. El nu fusese genul de bărbat care-și lasă afacerile nerezolvate. Își amintea cât insistase să vorbească la spital cu domnul Craddock și se simțea liniștită. N-o interesaseră dealtfel niciodată treburile lui Angus. Deși era grijuliu cu banii, dacă-și dorise ceva, el n-o refuzase niciodată. În orice caz, Max tocmai depusese în contul lui Angus peste 100 000 de lire, așa că păși în biroul avocatului convinsă că va avea din ce trăi.

Ajunse cu câteva minute mai devreme, dar fu poftită înăuntru imediat. În cameră se afla o masă la care stăteau trei bărbați. Se ridicară toți trei în picioare și domnul Craddock îi prezentă: erau parteneri la firma juridică. Ruth bănui că veniseră să-și exprime regretul pentru pierderea ei, dar avocații se așezară din nou, studiind dosarele groase de pe masă. Atunci se neliniști pentru prima dată. Oare totul era în ordine cu averea lui Angus?

Cel mai în vârstă dintre cei prezenți se așeză în capul mesei, dezlegă un vraf de documente și extrase un pergament gros, apoi ridică privirea spre văduva clientului lui.

— Mai întâi, dați-mi voie să exprim tristețea mea și a colegilor mei când am aflat despre moartea domnului Henderson, începu el.

— Mulțumesc, spuse Ruth, aplecând capul.

— V-am rugat să veniți aici astăzi pentru a vă oferi un sfat avizat în legătură cu detaliile din testamentul soțului dumneavoastră Vă vom răspunde bucuroși la orice întrebare.

Ruth simți că se răcește și începu să tremure. De ce n-o prevenise Angus că vor fi ceva probleme?

Avocatul citi preambulul, apoi ajunse la dorințele răposatului:

„Las toate bunurile mele lumești soției mele, Ruth, cu excepția următoarelor:

a) câte 200 de lire sterline fiecăruia dintre fiii mei, Nicholas și Ben, cu rugămintea de a le cheltui pentru un lucru care să le amintească de mine.

b) 500 de lire sterline, pe care le las Academiei Regale Scoțiene, pentru achiziționarea unei picturi la alegere, aparținând unui artist scoțian.

c) 1000 de lire sterline colegiului George Watson, școala mea și încă 2000 de lire sterline pentru Universitatea din Edinburgh."

Lista continua cu alte mici donații și se încheia cu un dar de 100 de lire sterline pentru spitalul Cottage, unde Angus fusese îngrijit atât de bine în ultimele zile ale vieții lui.

Avocatul ridică ochii spre Ruth:

— Aveți întrebări, doamnă Henderson? Doriți să vă administrăm în continuare afacerile, așa cum am făcut-o și pentru soțul dumneavoastră?

— Drept să vă spun, domnule Craddock, Angus nu-și discuta niciodată afacerile cu mine, așa că nu prea știu ce înseamnă toate astea. Atâta vreme cât mie și băieților ne rămâne destul pentru a putea trăi la fel ca pe vremea când trăia el, aș fi bucuroasă să vă îngrijiți mai departe de averea noastră.

Avocatul care stătea la dreapta domnului Craddock interveni:

— Eu am avut privilegiul de a-i oferi domnului Henderson sfaturi juridice de când a sosit pe insulă, acum șapte ani, doamnă, și pot să vă răspund la orice întrebare.

— Sunteți foarte amabil, spuse Ruth, dar nu știu ce ar

trebui să întreb, decât poate la cât se ridică averea soțului meu, în linii mari.

— Nu este prea ușor de răspuns, zise domnul Craddock, pentru că a lăsat puțin în bani lichizi. Totuși, responsabilitatea mea de a calcula o cifră pentru documentare m-a obligat să fac o evaluare, continuă el, deschizând un dosar gros. La prima estimare, poate puțin rezervată, aș spune că suma este între optsprezece și douăzeci de milioane.

— Franci? șopti Ruth, uluită.

— Nu, lire sterline, doamnă, răspunse domnul Craddock pe un ton de conversație.

După ce se gândi mult, Ruth se hotărî că nu va spune nimănui, nici măcar copiilor, ce avere aveau. În weekend-ul următor, luă avionul spre Londra și-i spuse lui Max că avocații îi citiseră testamentul lui Angus.

— Vreo surpriză? întrebă el.

— Nu, nu chiar. Le-a lăsat băieților câte două sute de lire și cu suta de mii pe care ai reușit s-o obții pentru casa din Ardeni, o să fie suficient ca să fim în siguranță, dacă nu sunt prea extravagantă. Așa că mi-e teamă că va trebui să muncești în continuare dacă mai vrei să mă iei de nevastă.

— Vreau din toată inima. Ar fi fost groaznic pentru mine să trăiesc din banii lui Angus. De fapt, am vești bune pentru tine. Firma mă trimite să văd dacă se poate deschide o sucursală în St. Helier la începutul anului viitor. Le-am spus că accept cu o singură condiție.

— Care? întrebă Ruth.

— Ca una dintre localnice să-mi devină soție.

Ruth îl luă în brațe, mai sigură ca oricând că găsise omul potrivit pentru a-i fi alături tot restul vieții.

Max și Ruth se căsătoriră la primăria din Chelsea trei luni mai târziu, avându-i ca martori doar pe gemeni, și ei învoindu-se cu greu să participe.

— N-o să ia niciodată locul tatei, îi spuse Ben mamei lui, foarte emoționat și Nicholas dădu și el din cap cu putere.

— Nu fi îngrijorată, îi spuse Max, în mașina care-i ducea la aeroport. E o problemă pe care doar timpul o poate rezolva.

Pe când avionul decola, ducându-i în luna de miere, Ruth mărturisi că era puțin dezamăgită că nici unul din prietenii lui Max nu asistase la ceremonie.

— Nu e nevoie să atragem comentarii neplăcute atât de curând după moartea lui Angus, îi spuse el. Poate că e mai înțelept să lăsăm să treacă ceva timp înainte de a ne face intrarea în societatea londoneză.

Îi zâmbi și o luă de mână. Ruth îi acceptă argumentele, lăsând deoparte orice neliniște.

Avionul aterizâ după trei ore pe aeroportul din Veneția și fură duși cu o șalupă la un hotel cu vedere la piața San Marco. Totul părea foarte bine organizat și Ruth fu surprinsă de bunăvoința cu care proaspătul ei soț o însoțea în magazine, ajutând-o să-și aleagă numeroase toalete. Ba chiar îi propuse o rochie pe care ea o considera mult prea scumpă. O săptămână întreagă leneviră purtați de gondole și el n-o părăsi nici măcar un minut.

Vineri, Max închirie o mașină și-și duse mireasa spre sud, la Florența, unde străbătură pe jos podurile, vizi-

tând Uffizi, palatul Pitti și Academia. Serile mâncau paste, prea multe, și se alăturau dansatorilor din piațete, întorcându-se adesea la hotel abia la răsăritul soarelui. Se întoarseră cu părere de rău la Roma, unde urmau să-și petreacă a treia săptămână. Dormitorul de la hotel, Coloseum-ul, Opera și Vaticanul le ocupară toate momentele libere în cetatea eternă. Cele trei săptămâni trecură atât de repede, încât Ruth nu le mai putea separa în minte în zilele care le compuseseră.

În fiecare seară, înainte de culcare, le scria băieților ce vacanță minunată trăia, subliniind totdeauna cât de bun era Max cu ea. Își dorea atât de mult să-l accepte, dar se temea că mai era nevoie și de altceva în afară de trecerea timpului pentru ca băieții să se apropie de tatăl lor vitreg.

După ce se întoarseră la St. Helier, Max continuă să se poarte cu aceeași atenție și considerație. Ruth era dezamăgită doar din cauză că nu găsea reședința necesară pentru sucursala firmei lui. Pleca în jur de ora zece în fiecare dimineață, dar părea să-și petreacă timpul mai mult la clubul de golf decât în oraș.

— Rețeaua de relații se formează acolo, îi explica, și asta va conta cel mai mult după ce înființez sucursala.

— Când crezi că o vei înființa? întreba ea.

— Nu peste mult timp, o asigura Max. Trebuie să ții cont de faptul că în meseria mea, cel mai important lucru e să găsești locația potrivită. E mult mai bine să aștepți să se elibereze un sediu de prima mână decât să te stabilești în altă parte.

Totuși, o dată cu trecerea săptămânilor, Ruth începu să fie îngrijorată pentru că Max nu părea să se apropie

deloc de sediul de prima mână pe care spunea că-l caută. De câte ori aducea vorba de asta, o acuza că-l cicălește, lucru care o reducea la tăcere cel puțin pentru o lună de zile.

La o jumătate de an de la căsătorie, îi sugeră să-și ia un weekend liber și să meargă la Londra:

— O să am ocazia să-i cunosc și eu pe câțiva dintre prietenii tăi și să mă pun la curent cu piesele de teatru, iar tu o să poți raporta situația la firmă.

De fiecare dată, Max găsea o scuză ca să amâne plecarea, dar fu de acord să-și sărbătorească la Veneția prima aniversare a căsătoriei.

Ruth spera că răgazul de două săptămâni va reînvia amintirile primei lor călătorii acolo și poate chiar îl va inspira pe Max să găsească locul potrivit pentru sediu la întoarcerea în Jersey. Cu toate acestea, aniversarea fu cu totul opusă lunii de miere din anul anterior.

Când avionul aterizează pe aeroportul din Veneția ploua torențial și stătură la o coadă lungă pentru un taxi. Când ajunseră la hotel, Ruth descoperi că Max crezuse că aranjase ea rezervările. El își pierdu cumpătul în fața directorului uimit și ieși ca o furtună din clădire. După ce umblară aproape o oră cu bagajele prin ploaie, reușiră să se cazeze la un hotel mărginaș, în singura cameră liberă, deasupra barului și cu paturi de o singură persoană.

La masa de seară, Max îi mărturisi că-și lăsase cărțile de credit acasă, așa că spera că nu va avea nimic împotrivă să achite ea notele de plată până la întoarcerea în Jersey. În ultima vreme, Ruth achitase cam toate notele

lor de plată, dar hotărî că nu era momentul să discute asta atunci.

La Florența, în timpul unui mic dejun, aduse șovăielnic vorba de serviciul lui, spunându-i că spera să aibă mai mult noroc în găsirea unui sediu și interesându-se inocent dacă cei de la firmă nu erau îngrijorați din cauza atâtor amânări.

Max făcu imediat o criză de furie și ieși din sala de mese spunându-i să nu-l mai bată tot timpul la cap. Nu-l mai văzu toată ziua.

Și la Roma ploua, iar Max nu îmbunătățea cu nimic situația, plecând mereu fără s-o anunțe și revenind uneori la hotel după ce ea se culcase de mult.

Ruth fu ușurată când decolară spre Jersey. O dată ajunși la St. Helier, se strădui să nu-l mai cicălească și încercă să fie înțelegătoare și să-l sprijine pe Max. Dar oricât se străduia, eforturile ei nu erau întâmpinate decât cu lungi tăceri posomorâte sau cu accese de furie.

Pe măsură ce lunile treceau, se îndepărtau tot mai mult unul de altul și Ruth nici nu se mai obosea să întrebe ce progrese mai făcuse soțul ei în privința căutării sediului. Presupunea că el abandonase deja ideea și nu putea decât să se întrebe dacă Max avusese cu adevărat misiunea de a deschide acolo o sucursală a firmei.

Într-o dimineață, la micul dejun, o anunță fără introducere că firma hotărâse să nu-și mai deschidă o sucursală în St. Herlier și-i scriseseră că dacă dorea să rămână asociat, trebuia să se întoarcă la Londra și să-și reia vechiul post.

— Și dacă refuzi, există vreo alternativă? îl întrebă Ruth.

— Au spus în termeni foarte clari că, dacă refuz, trebuie să-mi înaintez demisia.

— Aș fi bucuroasă să ne mutăm la Londra, zise ea, sperând că asta le va rezolva problemele.

— Nu cred că ar fi bine, răspunse Max, care hotărâse deja în privința celei mai bune soluții. Cred că ar fi mai bine dacă aș sta cinci zile la Londra și aș veni la tine în weekend.

Lui Ruth nu i se părea o idee bună, dar știa că nu avea rost să protesteze.

Max plecă a doua zi la Londra, cu avionul.

Nici nu-și mai aducea aminte când făcuseră dragoste ultima dată și, deoarece Max nu veni de la Londra în ziua când aniversau doi ani de la căsătorie, acceptă să ia masa cu Gerald Prescott.

Fostul diriginte al băieților era amabil și respectuos ca totdeauna și când rămaseră singuri, nu făcu alt gest decât acela de a o săruta pe obraz. Se hotărî să-i vorbească despre problemele din căsnicia ei și el o ascultă atent, încuviințând din când în când. Privindu-și vechiul prieten așezat în fața ei la masă, pe Ruth o încercă pentru prima dată gândul trist al divorțului, dar îl alungă iute din minte.

În weekendul următor, în așteptarea lui Max, se hotărî să facă un efort deosebit. Merse la piață de dimineață, alegând ingrediente proaspete pentru mâncarea lui favorită, cocoș în sos de vin și cumpărând și băutura adecvată. Se îmbrăcă în rochia pe care i-o alesese el la Veneția și se duse la aeroport să-l întâmpine. Nu veni cu

cursa obișnuită, dar îl văzu trecând de barieră cu două ore mai târziu. Max spuse că fusese reținut pe aeroportul Heathrow și nu-și ceru scuze pentru că o lăsase să aștepte. O dată ajunși acasă, nu făcu nici un comentariu referitor la mâncare, la vin sau la rochia ei.

După ce termină de strâns vasele, Ruth se grăbi să se ducă în dormitor, unde-l găsi prefăcându-se că doarme.

Cea mai mare parte a zilei de sâmbătă, Max și-o petrecu la clubul de golf iar duminică după amiaza luă avionul de Londra. Înainte de a se despărți pe aeroport, îi spuse că nu era sigur dacă va reveni prea curând.

Fu a doua oară când Ruth se gândi la divorț.

O dată cu trecerea timpului, între câte un telefon întâmplător din Londra și weekendurile răzlețe, Ruth începu să se vadă tot mai des cu Gerald. Deși el nu încercă să facă mai mult decât s-o sărute pe obraz la începutul și la sfârșitul întâlnirilor lor clandestine și desigur, nu-și puse niciodată mâna pe coapsa ei, ea fu cea care hotărî că „sosise timpul" să-l seducă.

A doua zi dimineața, la ora șase, privindu-l cum se îmbracă, îl întrebă:

— Te însori cu mine?

— Dar ești deja măritată, îi aminti Gerald blând.

— Știi foarte bine că e o farsă și asta de luni de zile. Am fost topită de farmecul lui Max și m-am purtat ca o școlăriță. Dumnezeu știe câte romane despre căsătorii din astea citisem și totuși am căzut în plasă.

— Și mâine te-aș lua de nevastă, bătrânico, dacă aș avea ocazia, zâmbi Gerald. Știi bine că te-am adorat din prima zi când te-am văzut.

— Deși nu stai în genunchi, consider că ai acceptat, râse Ruth.

Apoi deveni serioasă și privindu-și iubitul în lumina zorilor, promise încet:

— Data viitoare când mă întâlnesc cu Max, îi cer să divorțăm.

Gerald se dezbrăcă și intră din nou în pat.

Max reveni pe insulă abia peste o lună și deși veni cu un zbor târziu, Ruth îl aștepta în sufragerie. Când se aplecă s-o sărute pe obraz, îl respinse.

— Vreau să divorțăm, îi spuse pe un ton calm.

Max se așeză tăcut pe un scaun și rămase așa o vreme. Ruth îl aștepta cu nerăbdare.

— Ai pe altcineva? întrebă el în cele din urmă.

— Da.

— Eu îl cunosc?

— Da.

— Gerald? o privi Max.

— Da, răspunse ea pentru a treia oară.

El căzu din nou într-o tăcere morocănoasă.

— Aș fi foarte bucuroasă să ușurăm lucrurile, propuse Ruth. Poți să ceri divorțul pe baza adulterului meu și n-o să protestez.

Răspunsul lui Max o luă prin surprindere:

— Aș dori să mă gândesc puțin la asta, îi spuse. Poate că ar fi rezonabil să nu facem nimic până la Crăciun, când vin băieții acasă.

Ruth se învoi cu părere de rău, dar era nedumerită, pentru că nu-și aducea aminte când adusese el vorba despre băieți de când erau împreună.

Max dormi în camera de oaspeți și a doua zi de dimineață plecă la Londra cu două valize pline.

Nu se mai întoarse în Jersey timp de câteva săptămâni, așa că Ruth și Gerald își putură face planuri pentru viitorul lor comun.

Când veniră acasă în vacanța de Crăciun, gemenii nu părură nici surprinși nici dezamăgiți aflând că mama lor vrea să divorțeze.

Max nu se strădui să vină în mijlocul familiei de sărbători, dar se întoarse a doua zi după ce băieții plecaseră la facultate. Luă un taxi de la aeroport și stătu cu Ruth doar o oră.

— Sunt de acord să divorțăm, îi spuse el și intenționez să depun acțiunea când ajung la Londra.

Ruth dădu din cap, fără cuvinte.

— Dacă vrei ca lucrurile să meargă lin și repede, îți sugerez să angajezi un avocat din Londra. În felul ăsta, nu va trebui să vin și să plec tot timpul din Jersey.

Ruth nu avu nici o obiecție, pentru că ajunseseră în punctul în care nu voia să ridice nici un obstacol în calea lui Max.

La câteva zile după ce soțul ei plecase, i se aduseră actele de divorț, întocmite de o firmă de avocați din Londra de care nu auzise niciodată. Le înmânâ avocaților lui Angus din Chancery Lane, dându-le instrucțiuni să le finalizeze cât mai repede.

— Doriți vreo clauză de întreținere? fu întrebată de un asociat mai tânăr.

— Nu, răspunse Ruth, abținându-se să nu râdă. Nu

vreau decât ca totul să se termine cât mai repede, motivul fiind adulterul meu.

— Dacă așa doriți, doamnă, întocmesc actele necesare și vi le dau la semnat în câteva zile.

Când fu gata hotărârea de divorț, Gerald îi sugeră să-și ia o vacanță ca să sărbătorească. Ea fu de acord, cu condiția să nu se apropie de Italia.

A doua zi, luară avionul spre Atena. În portul Skyros, Ruth mărturisi că nu-și imaginase că-și va petrece cea de-a treia aniversare a căsătoriei cu alt bărbat.

Gerald o luă în brațe:

— Încearcă să-l uiți pe Max. E de domeniul trecutului.

— Aproape, îi reaminti ea. Speram ca divorțul să fie finalizat înainte de plecarea noastră.

— Știi din ce cauză a întârziat? o întrebă Gerald.

— Dumnezeu știe, dar, orice ar fi, Max are motivele lui. Știi, adăugă ea după o pauză, n-am apucat să-i văd nici biroul din Mayfair nici să-i cunosc vreun coleg sau vreun prieten. E ca și cum totul s-ar fi întâmplat în imaginația mea.

— Sau în a lui, o luă Gerald de talie. Dar hai să nu mai pierdem timpul vorbind despre Max. Hai să ne gândim la greci și la bacanalele lor.

— Asta-i înveți pe copilașii ăia inocenți în anii lor de formare?

— Nu, asta mă învață ei pe mine, replică profesorul.

În următoarele trei săptămâni plutiră printre insulele grecești, mâncând prea multă musaca, bând prea mult vin și sperând că excesul de sex le va menține condiția fizică. Spre sfârșitul vacanței, Gerald era cam îmbujorat

iar lui Ruth îi era frică să se întoarcă la cântarul ei din baie. Se distraseră foarte bine; Ruth descoperi că, în afară de faptul că era un navigator foarte bun, Gerald putea s-o facă să râdă chiar și în mijlocul unei furtuni.

Ajungând în Jersey, Gerald o conduse până acasă cu mașina. Deschizând ușa de la intrare, Ruth fu întâmpinată de un morman de scrisori. Se hotărî să le lase până a doua zi.

În noaptea aceea nu putu dormi și după ce se răsuci pe o parte și pe alta și reuși să aţipească puțin, se hotărî să se scoale și să-și facă un ceai. Începu să răsfoiască și scrisorile, oprindu-se când dădu peste un plic voluminos cu ștampilă de Londra și marcat: „Urgent".

Îl deschise și extrase un document a cărui vedere o făcu să zâmbească:

„O hotărâre absolută a fost luată cu privire la următoarele părți: Max Donald Bennett și Ruth Ethel Bennett."

— Asta rezolvă lucrurile pentru totdeauna, spuse ea cu glas tare și-i telefonă imediat lui Gerald să-i dea vestea cea bună.

— Sunt dezamăgit, spuse el.

— Dezamăgit?

— Da, draga mea. Nici n-ai idee cât a crescut cota mea pe stradă de când băieții de la școală au aflat că am fost într-o escapadă cu o femeie măritată.

Ruth râse:

— Poartă-te frumos, Gerald, și încearcă să te obișnuiești cu ideea de a fi însurat și respectabil.

— Abia aștept, spuse el. Dar trebuie s-o șterg: una e să trăiești în păcat și alta să întârzii la slujba de dimineață.

Ruth se duse în baie și se așeză cu grijă pe cântar. Când văzu cât arăta indicatorul, se impacientă și se hotărî să-și petreacă cel puțin o oră la gimnastică în dimineața aceea. Tocmai când intra în baie, sună telefonul. Ieși și apucă în drum un prosop, crezând că e tot Gerald.

— Bună dimineața, doamnă Bennett, rosti o voce formală.

Ura și cum suna numele lui Max:

— Bună dimineața, răspunse.

— Sunt domnul Craddock, doamnă. De trei săptămâni încerc să iau legătura cu dumneavoastră.

— Îmi pare rău, zise Ruth, dar abia aseară m-am întors dintr-o vacanță în Grecia.

— Înțeleg. Atunci, credeți că putem stabili o întâlnire? întrebă avocatul, fără să manifeste nici un pic de interes pentru vacanța ei.

— Desigur, domnule Craddock. Pot veni la biroul dumneavoastră pe la ora 12, dacă vă convine.

— Oricând vă hotărâți, vă așteptăm, doamnă Bennett, spuse vocea formală.

Ruth lucră intens în sala de gimnastică, hotărâtă să dea jos kilogramele în plus din Grecia. Femeie căsătorită și respectabilă sau nu, ea tot voia să fie zveltă. Cu toate că se grăbi să facă duș și să se îmbrace, ajunse cu treizeci și cinci de minute întârziere la biroul domnului Craddock.

Secretara o introduse în biroul avocatului ca și prima dată, fără s-o lase deloc să aștepte. Intrând, îl găsi pe domnul Craddock plimbându-se prin încăpere.

— Îmi pare rău că v-am reținut, spuse ea, simțindu-se puțin vinovată când văzu încă doi asociați ridicându-se de la locurile lor ca s-o întâmpine.

De data asta nu i se oferi nici măcar un ceai, domnul Craddock poftind-o pur și simplu să se așeze pe scaunul de la celălalt capăt al mesei mari. Apoi își reluă și el locul și extrase din teancul de documente din fața lui o singură foaie.

— Doamnă Bennet, am primit de la avocații soțului dumneavoastră o petiție prin care cer o rentă completă în urma divorțului.

— Dar n-am discutat nici o clipă despre vreo rentă, spuse Ruth. Nu făcea parte din înțelegerea noastră.

— Se prea poate, replică avocatul, cu ochii în hârtii. Dar, din nefericire, ați fost de acord ca motivul de divorț să fie adulterul dumneavoastră cu un domn Gerald – și căută numele, apoi reluă – Prescot, în perioada când soțul dumneavoastră lucra la Londra.

— E adevărat, dar am fost de acord cu asta numai ca să grăbesc lucrurile. Vedeți, doream amândoi ca divorțul să se desfășoare cât mai repede posibil.

— Sunt convins că așa este, doamnă Bennett.

Toată viața avea să urască numele acela.

— Totuși, fiind de acord cu termenii impuși de domnul Bennett, el a devenit parte inocentă în acțiunea de divorț.

— Dar asta nu mai e relevant, spuse Ruth, pentru că de dimineață am primit de la avocații mei din Londra confirmarea emiterii hotărârii definitive de divorț.

Avocatul așezat la dreapta domnului Craddock o întrebă, privind-o în față:

— Dacă-mi e permis, pot să vă întreb dacă a fost sugestia domnului Bennett să vă angajați avocați din Londra să se ocupe de procedura de divorț?

A, deci asta este, gândi ea. Sunt supărați că nu i-am consultat.

— Da, răspunse cu fermitate. A fost doar o chestiune convenabilă, pentru că Max locuia la Londra și nu voia să fie nevoit să facă mereu naveta pe insula noastră.

— În mod sigur, a fost foarte convenabil pentru domnul Bennett, întări domnul Craddock. A discutat vreodată soțul dumneavoastră vreo înțelegere financiară cu dumneavoastră?

— Niciodată, accentuă Ruth cu putere. Habar nu avea ce avere am.

— Mi-e teamă că domnul Bennett știa foarte bine ce avere aveți, vorbi din nou celălalt avocat.

— Dar nu e posibil, insistă ea. Vedeți, n-am discutat niciodată cu el despre banii mei.

— Cu toate acestea, a depus o plângere împotriva dumneavoastră și pare să fi făcut o estimare remarcabil de exactă a valorii bunurilor lăsate de răposatul dumneavoastră soț.

— În cazul acesta, trebuie să refuzați orice pretenție bănească din partea lui, pentru că nu făcea parte din înțelegere.

— Accept faptul că ceea ce ne spuneți dumneavoastră e corect, doamnă Bennett, dar mi-e teamă că, deoarece sunteți parte vinovată, nu vă putem construi nici o apărare.

— Cum e posibil așa ceva?

— Legea divorțului în Jersey nu e echivocă în această privință, o lămuri domnul Craddock. Dacă ne-ați fi consultat, v-am fi spus de la început acest lucru.

— Care lege? întrebă ea, ignorând comentariul.

— După legea din Jersey, dacă se acceptă că una dintre părți este inocentă în procedura de divorț, persoana respectivă – indiferent de sex – are dreptul automat la o treime din averea celuilalt.

Ruth începu să tremure:

— Nu există excepții? întrebă ea încet.

— Ba da, răspunse domnul Craddock.

Ruth ridică ochii plini de speranță spre el:

— Dacă ați fost căsătoriți mai puțin de trei ani, legea nu se aplică. Totuși, ați fost căsătorită cu domnul Bennet timp de trei ani și opt zile.

Avocatul făcu o pauză, își aranjă ochelarii și adăugă:

— Am impresia că domnul Bennett știa nu numai exact ce avere aveți, dar și cum se aplică legea divorțului în Jersey.

După trei luni, când ambele echipe de avocați fură de acord asupra valorii averii lui Ruth Ethel Bennett, Max Donald Bennett primi un cec în valoare de 6 270 000 de lire sterline, conform hotărârii finale.

Privind în urmă, la cei trei ani care trecuseră – lucru ce se întâmpla adesea – Ruth devenea tot mai convinsă că Max plănuise totul, până la ultimul detaliu. Așa era. O făcuse chiar dinainte ca ambarcațiunile lor să se ciocnească în ziua aceea, în portul Brighton.

Dragoste la prima vedere

Andrew întârziase și dacă n-ar fi fost oră de vârf, ar fi oprit un taxi. Intră la metrou, înghesuindu-se printre grupurile aglomerate de navetiști; capul i se ițea din când în când printre ale altora, pe panta scării rulante.

Spre deosebire de navetiști, Andrew nu se îndrepta către casă. După patru stații, urma să iasă din măruntaiele pământului pentru a merge la o întâlnire cu Ely Bloom, directorul executiv al băncii Chase Manhattan din Paris. Deși Andrew nu-l cunoscuse personal pe Bloom, aflase foarte multe despre reputația acestuia, ca dealtfel toți colegii lui de bancă. Nu-și „dădea întâlnire" cu cineva decât dacă avea un motiv serios.

Andrew își petrecuse cele patruzeci și opt de ore care trecuseră de când secretara lui Bloom îi telefonase ca să fixeze întâlnirea întrebându-se care putea fi acel motiv. Răspunsul cel mai plauzibil părea o simplă mutare de la Crédit Suisse la Chase, dar dacă era Bloom la mijloc, nimic nu putea fi mai simplu. Oare era pe cale de a-i face lui Andrew o ofertă pe care acesta să n-o poată refuza? Oare dorea ca el să se întoarcă la New York, după ce petrecuse în Paris mai puțin de doi ani? Mintea îi colcăia de întrebări. Știa că n-ar trebui să mai speculeze fiindcă va primi toate răspunsurile la ora șase. Îi venea să coboare în fugă pe scara rulantă, dar era prea aglomerată. Era conștient că avea de partea lui câteva atuuri: conducea de aproape doi ani departamentul de schimburi cu străinătatea de la Crédit Suisse și se aflase deja că se

descurcase mai bine decât toți concurenții. Când li se vorbea de succesul lui Andrew, bancherii francezi ridicau pur și simplu din umeri, în timp ce rivalii lui americani încercau să-l convingă să accepte un post la ei. Orice i-ar fi oferit Bloom, puteau avea încredere în faptul că cei de la Crédit Suisse vor egala oferta. În ultimul an, respinsese orice alte propuneri cu același surâs politicos și adolescentin, dar știa că de data asta, lucrurile stăteau altfel.

Nu voia să plece de la bancă, pentru că era foarte mulțumit de condițiile oferite de Crédit Suisse; și cărui tânăr de vârsta lui nu i-ar fi plăcut să lucreze la Paris? Totuși, era momentul anului când se repartizau primele, așa că se bucura să fie văzut „dându-și întâlnire" cu Ely Bloom în barul american de la hotelul George V. N-aveau să treacă decât câteva ore până când cineva avea să le raporteze superiorilor lui despre întrevedere.

Ajunse pe peron, dar era atât de aglomerat, încât se întrebă dacă va putea să se urce în primul tren. Se uită la ceas: 5,37. Avea încă destul timp, dar nu avea deloc intenția de a-l lăsa pe domnul Bloom să aștepte, așa că începu să se strecoare prin orice deschizătură posibilă, până când ajunse în fruntea valului de oameni, bine plasat pentru a urca în primul tren. Chiar dacă nu ajungea la o înțelegere cu domnul Bloom, omul avea să joace un rol important în lumea bancară în anii următori, așa că nu trebuia să vină târziu și să facă impresie proastă.

Aștepta nerăbdător sosirea metroului din tunel. Își aruncă ochii pe peronul de vis- á-vis, încercând să anticipeze întrebările lui Bloom.

Ce salariu ai în prezent?
Poți să întrerupi contractul de angajare?
Ești pe lista pentru prime?
Dorești să revii la New York?

Peronul opus era la fel de aglomerat ca cel pe care stătea el, dar concentrarea îi scăzu când ochii i se opriră asupra unei tinere care se uita la ceas. Poate că și ea avea o întâlnire la care nu-și permitea să întârzie.

Când fata ridică fruntea, Andrew uită imediat de Ely Bloom. Rămase privindu-i ochii de un căprui intens. Ea nu-și dădea seama că are un admirator. Trebuie să fi avut un metru șaptezeci înălțime, un chip de un oval absolut perfect, tenul măsliniu care nu avea nevoie de machiaj și un pămătuf de păr negru și cârlionțat care sigur nu putea proveni de la un permanent făcut la coafor. Nu sunt pe peronul bun, se gândi el, și nu pot face nimic.

Fata purta un pardesiu bej, al cărui cordon, înnodat strâns, nu-i lăsa nici o îndoială cu privire la silueta ei zveltă și grațioasă, iar picioarele – atât cât se vedeau – completau o imagine perfectă. Era mai frumos decât orice altceva i-ar fi oferit domnul Bloom.

Ea se uită din nou la ceas, apoi la el, devenind conștientă că o privea.

El îi zâmbi. Ea se îmbujoră și lăsă capul în jos, tocmai când două trenuri intrau în stație, venind din direcții opuse. Toți cei din spatele lui Andrew se împinseră să prindă un loc.

Când metroul plecă din stație, pe peron nu mai rămăsese decât el. Privi cum celălalt tren accelera, plecând cu zgomot. Când ultimul vagon dispăru în tunel, zâmbi

din nou. Pe peronul opus nu mai rămăsese decât o singură persoană și de data aceasta, ea îi întoarse zâmbetul.

V-ați putea întreba de unde știu că această poveste este adevărată. Răspunsul e simplu. Am aflat-o anul acesta, la cea de-a zecea aniversare a căsătoriei lui Claire și Andrew.

Extremele împotriva centrului

— Mai e o problemă la care nu m-am referit, spuse Billy Gibson. Dar mai întâi, dă-mi voie să-ți umplu paharul.

Cei doi bărbați stăteau de două ore într-un colț al restaurantului King William Arms, discutând despre conducerea unei secții de poliție aflate la granița dintre Irlanda de Nord și Eire. Billy Gibson ieșea la pensie, după o muncă de treizeci de ani, ultimii șase fiind șef al poliției. Succesorul lui, Jim Hogan, fusese transferat de la Belfast și i se promisese că dacă se va descurca bine la frontieră, va fi numit comisar-șef.

Billy își clăti gâtul, apoi se lăsă pe spătarul scaunului și începu:

— Nimeni nu știe tot adevărul despre casa ridicată pe graniță, dar, așa cum se întâmplă în poveștile irlandeze, există întotdeauna jumătăți de adevăruri care circulă în diverse perioade. Trebuie să-ți povestesc câte ceva despre istoria casei înainte de a ajunge la problema pe care o am cu proprietarii actuali. Pentru asta, trebuie să-l menționez în treacăt pe un ins numit Patrick O'Dowd, care a lucrat în departamentul de planificare al Consiliului Orășenesc din Belfast.

— Un cuib de vipere în vremurile bune, strecură noul șef al poliției.

— Și acelea nu erau vremuri bune, spuse șeful la pensie, înainte de a mai sorbi din berea Guinness.

Își potoli setea, apoi își continuă istorisirea:

— Încă de la început, nimeni nu a înțeles de ce O'Dowd a acordat permisiunea să se construiască o casă pe graniță. Abia după ce construcția a fost terminată, cineva de la departamentul funciar din Dublin a făcut rost de o hartă de supraveghere militară și le-a arătat autorităților din Belfast că granița trecea chiar prin mijlocul sufrageriei. Bătrânii din sat spun că meșterul local n-a înțeles bine planurile, dar alții m-au asigurat că omul știa exact ce făcea când a ridicat casa.

Pe vremea aceea, nimeni nu s-a îngrijorat, pentru că proprietarul casei – un văduv, Bertie O'Flynn – era un om bun, cu frica lui Dumnezeu, care se ducea la slujbă la biserica Sf. Maria din sud și-și bea berea în nord, la localul voluntarilor. De asemenea, continuă șeful poliției, merită să amintesc faptul că Bertie nu făcea nici o politică.

Dublinul și Belfastul au reușit să ajungă la un compromis rarisim și au hotărât ca Bertie, a cărui ușă de la intrare era pe teritoriul Irlandei de nord, în timp ce bucătăria și grădina aparțineau sudului, să-și plătească taxele la stat în nord și impozitele locale administrației din sud. Ani de zile, aranjamentul s-a păstrat în condiții bune, până când bătrânelul de Bertie a închis ochii, lăsându-i casa fiului lui, Eamonn. Ca să n-o mai lungesc, Eamonn a fost și a rămas soi rău.

Băiatul mergea la școală în nord și la biserică în sud, dar nu se arăta prea interesat de vreuna dintre cele două. De fapt, pe la unsprezece ani, singurul lucru pe care nu-l știa despre contrabandă era să scrie corect cuvântul respectiv. Pe la treisprezece ani, cumpăra cartușe de țigări din nord și le schimba pe navete de bere Guiness în

sud. La cincisprezece ani, câștiga mai mult decât profesorii lui și la terminarea școlii, învârtea deja o afacere înfloritoare, importând băuturi alcoolice din sud și exportând „iarbă" și prezervative în nord.

Ori de câte ori polițistul din nord îi bătea la ușă, se retrăgea în bucătăria lui din sud. Dacă vedea garda locală în grădină, Eamonn dispărea în sufragerie și stătea acolo până când urmăritorii se plictiseau și plecau. Bertie, care trebuia întotdeauna să răspundă la ușă, s-a îmbolnăvit de inimă rea și bănuiesc că din cauza asta și-a și dat duhul.

Ei, când mi-am luat în primire slujba de șef al poliției acum șase ani, am hotărât ca ambiția mea să fie aceea de a-l arunca pe Eamonn O'Flynn în spatele gratiilor. Dar, din cauza problemelor pe care le-am avut la graniță și a altor sarcini polițienești, n-am ajuns niciodată să mă ocup de asta. Chiar începusem să mă prefac că nu văd, până când O'Flynn a cunoscut-o pe Maggie Crann, o prostituată faimoasă din sud care încerca să se extindă în nord. O casă cu patru dormitoare la etaj, câte două de fiecare parte a graniței, părea a fi răspunsul la rugăciunile ei, chiar dacă uneori, câte un client pe jumătate dezbrăcat trebuia să se mute repede în cealaltă parte a casei pentru a evita arestarea.

O dată cu înmulțirea necazurilor, colegul meu din sud și cu mine ne-am înțeles să tratăm casa cu o totală ignoranță, dar asta numai până când Eamonn a deschis un cazinou în sud, într-o seră unde nu urma să crească nici o floare – cu permisiunea de construcție aprobată de Dublin – și a plasat biroul casierului într-un garaj con-

struit de curând și unde ar fi încăput o flotă de autobuze, dar n-a fost adăpostită nici o singură mașină; autorizația i-a fost dată de Belfast.

— De ce nu v-ați opus eliberării autorizațiilor de construcție? întrebă Hogan.

— Am făcut-o, dar era evident că Maggie avea clienți în ambele locuri, oftă Billy. Însă lovitura finală s-a produs când terenul din jurul casei a fost scos la vânzare. N-a fost nimeni interesat, așa că O'Flynn s-a ales cu șaizeci și cinci de acri de pământ în care poate plasa puncte de observație. Lucrul acesta îi permite să mute cu ușurință orice dovadă incriminatoare dintr-o parte a casei în cealaltă cu mult înainte ca noi să ajungem la ușa de la intrare.

Paharele se goliseră.

— E runda mea, zise cel mai tânăr și se duse la bar să mai comande două halbe.

Întorcându-se, puse întrebarea următoare chiar înainte de a așeza berea pe masă:

— De ce n-ați cerut un mandat de percheziție? La câte legi a încălcat, n-ați fi putut închide de mult localul?

— De acord, răspunse șeful poliției, dar, ori de câte ori cer un mandat, el e primul care află despre asta. Până ajungem acolo, nu mai găsim decât doi soți pașnici, trăind fericiți la ferma lor.

— Dar colegul tău din sud n-are interesul să lucrați împreună, să...?

— Așa te-ai gândi, nu? Dar s-au schimbat cinci oameni în șapte ani de zile și fie că nu doreau să-și distrugă perspectivele de avansare, fie că voiau să aibă o viață

liniștită sau erau mituiți de-a dreptul, nici unul dintre ei nu a cooperat cu mine. În prezent, șeful gărzii din sud mai are câteva luni și se retrage și nu vrea să facă nimic care să-i pericliteze pensia. Nu, continuă Billy, oricum ai privi lucrurile, am eșuat. Dar îți spun, spre deosebire de alții, eu aș trece cu vederea și pensia dacă aș putea să-l dobor pe Eamonn O'Flynn o dată pentru totdeauna.

— Păi, mai ai șase săptămâni și după tot ce mi-ai spus, ai fi ușurat ca O'Flynn să fie înlăturat înainte de a prelua eu postul. Hai să vedem dacă nu găsim o soluție care să ne rezolve problemele la amândoi.

— Sunt de acord cu orice, mai puțin cu asasinarea individului și să nu crezi că nu mi-a trecut și asta prin minte.

Jim Hogan râse, apoi se uită la ceas:

— Trebuie să mă întorc la Belfast.

Vechiul șef al poliției dădu din cap, sorbi ultima picătură de bere și-și însoți colegul în parcarea din spatele localului. Hogan nu mai vorbi decât după ce se urcă la volan. Porni motorul și coborî geamul portierei:

— Ai de gând să dai o petrecere de adio?

— Da, zise Billy, în sâmbăta dinaintea pensionării. De ce întrebi?

— Pentru că mi se pare că întotdeauna, o petrecere de adio e ocazia potrivită de a pune capăt tuturor supărărilor, spuse Jim hodoronc-tronc.

Fostul șef îl privi nedumerit, în vreme ce mașina ieșea din parcare și luând-o la dreapta, se îndrepta spre Belfast.

Eamonn O'Flynn fu destul de surprins la primirea

invitației, pentru că nu se aștepta să figureze pe lista de oaspeți a șefului poliției.

Maggie studie cartonul gravat și cuvintele care-i invitau la petrecerea de adio a șefului Gibson, la restaurantul Queen's Arms din Ballyroney.

— Ai de gând să accepți? îl întrebă.

— De ce-aș face asta, când ticălosul și-a petrecut ultimii șase ani încercând să mă bage după gratii? răspunse el.

— Poate că e un mod de a îngropa securea războiului, sugeră Maggie.

— Da, implântându-mi-o în spate, pun rămășag. În orice caz, nu cred că ți-ai dori să fii în mijlocul unei adunături ca aia.

— Ei, de data asta greșești, spuse ea.

— Păi de ce?

— Fiindcă m-ar distra să le văd soțiile la toți consilierii, ca să nu mai vorbesc de ofițerii de poliție cu care am împărțit patul.

— Dar poate e o capcană.

— Nu văd cum, insistă ea, de vreme ce știm sigur că ăia din sud or să ne lase în pace, iar ăia din nord o să fie toți la petrecere.

— Asta n-o să-i oprească să ne răscolească pe-aici când nu suntem acasă.

— Ce dezamăgiți o să fie când o să vadă că personalul a primit o seară liberă și casa nu e altceva decât locuința unor cetățeni onorabili și decenți!

Eamonn rămase sceptic și abia după ce Maggie veni de la Dublin cu o rochie pe care și-o cumpărase special pentru petrecere fu de acord s-o însoțească.

— Dar nu stăm mai mult de o oră și cu asta am încheiat, o avertiză el.

În seara petrecerii, Eamonn se asigură că toate ferestrele sunt blocate și toate ușile zăvorâte înainte de a pune în funcțiune alarma. Apoi făcu turul proprietății cu mașina, prevenindu-și paznicii să fie foarte atenți și să-l sune pe mobil dacă ceva li se părea suspect, absolut orice.

Maggie, care-și aranja părul în oglinda retrovizoare, îi spuse că dacă mai întârziau mult, nu mai aveau la ce petrecere să mai meargă.

O jumătate de oră mai târziu, când intrară în sala de dans de la Queen's Arms, Billy Gibson păru sincer încântat să-i vadă, ceea ce-l făcu pe Eamonn să fie și mai suspicios.

— Cred că nu l-ați cunoscut pe succesorul meu, spuse șeful poliției, prezentându-li-l pe Jim Hogan. Dar sunt convins că ați auzit de reputația lui.

Eamonn auzise prea multe despre reputația lui Hogan și vru să se întoarcă imediat acasă, dar cineva îi vârî în mână o halbă de Guinness și un polițist tânăr o invită pe Maggie la dans.

În timp ce soția lui dansa, Eamonn se uită în jur după cunoscuți. Erau mult prea mulți și de-abia aștepta să treacă o oră ca să plece de acolo. Apoi ochii i se opriră asupra lui Mick Burke, un hoț de buzunare local care servea la bar. Era surprins că-l lăsaseră să intre acolo cu un cazier ca al lui. Dar măcar avea cu cine să schimbe câteva vorbe.

Când orchestra se opri din cântat, Maggie stătu la

coadă și-și umplu farfuria cu somon și cartofi noi. Îi duse și lui Eamonn și acesta păru chiar să se simtă bine, pentru câteva clipe. După ce se mai servi o dată, începu să le povestească unor membri ai gărzii tot felul de istorii, iar aceștia îi sorbeau cuvintele.

Totuși, când auzi ceasul bătând ora unsprezece, vru să scape de acolo.

— Nici măcar Cenușăreasa n-a plecat de la bal înainte de miezul nopții, îi spuse Maggie. Și oricum, ar fi nepoliticos să plecăm tocmai când șeful își ține discursul de adio.

Maestrul de toasturi ceru liniște și Billy Gibson păși spre microfon, întâmpinat de aplauze prietenoase. Bătrânul își puse foile cu discursul pe pupitru și zâmbi adunării:

— Prieteni, începu el, ca să nu mai vorbesc și de câțiva parteneri de antrenament, și-și ridică paharul spre Eamonn, încântat să-l vadă încă acolo. Apar în seara aceasta în fața dumneavoastră cu inima grea, conștient de cât vă datorez tuturor.

Făcu o pauză, apoi reluă:

— Știu ce spun, *tuturor*.

Remarca lui fu însoțită de urale și fluierături și Maggie fu bucuroasă văzându-l pe Eamonn alăturându-se râsului general.

— Ei, îmi amintesc foarte bine când am intrat în poliție, își reluă Billy discursul. Pe atunci, viața era într-adevăr dură.

Din nou, fu întrerupt de urale și fluierături, apoi îl lăsară să-și amintească în continuare, pentru că era petre-

cerea lui de adio și nimeni nu voia să-i ia dreptul de a vorbi despre trecut.

Eamonn era destul de treaz pentru a-l observa pe polițistul cel tânăr intrând în sală cu un aer îngrijorat. Acesta își făcu iute loc spre scenă și neputând întrerupe discursul lui Billy, respectă instrucțiunile domnului Hogan și-i puse o notiță în față.

Eamonn începu să se scotocească după mobil, dar îi fu imposibil să-l găsească. Ar fi jurat că-l avea la el când intrase.

— La miezul nopții îmi voi preda legitimația..., urmă Billy, apoi se uită la bilet.

Se opri și-și potrivi ochelarii, parcă pentru a înțelege mai bine, apoi se încruntă și-și privi oaspeții:

— Prieteni, trebuie să-mi cer scuze, dar la frontieră a avut loc un incident care impune prezența mea. Nu am de ales, trebuie să plec imediat și-mi invit toți subordonații să vină cu mine. Rog ceilalți invitați să se simtă bine și-i asigur că ne vom întoarce imediat ce vom rezolva mica problemă.

O singură persoană reuși să iasă pe ușă înaintea șefului poliției. Eamonn ieși din parcare la volanul mașinii fără ca Maggie să realizeze că nu mai era în sală. Poliția reuși să-l depășească doar cu două mile înainte de graniță.

— Să-l opresc pentru exces de viteză? întrebă polițistul care conducea.

— Nu, lasă-l, răspunse Billy Gibson. Ce rost are tot spectacolul ăsta dacă actorul principal nu-și face intrarea?

Câteva minute mai târziu, când Eamonn puse frână,

își găsi terenul înconjurat de benzi groase, albastru cu alb, care avertizau: „PERICOL. NU INTRAȚI."

Sări din mașină și fugi la șeful poliției care asculta rapoartele unui grup de ofițeri.

— Ce dracu' se petrece? vru el să știe.

— Vai, Eamonn, mă bucur că ai reușit să ajungi. Tocmai voiam să te sun, în caz că ai fi rămas la petrecere. Se pare că acum o oră, o bandă a IRA a fost depistată pe terenul tău.

— De fapt, știrea nu s-a confirmat, zise un ofițer tânăr, care asculta ce-i spunea cineva la telefon. Informații primite din Ballyroney anunță că s-ar putea să fi fost paramilitari loialiști.

— Ei, oricine ar fi, prioritatea mea este protejarea vieții și a proprietății așa că am trimis înăuntru trupa de șoc, să se asigure că tu și Maggie vă puteți întoarce liniștiți acasă.

— Astea sunt gogoși, Billy Gibson și tu o știi prea bine, spuse Eamonn. Îți ordon să ieși de pe pământul meu înainte de a-mi pune oamenii să te dea afară cu forța.

— Ei, nu e chiar așa de ușor, replică șeful poliției. Deja am primit un mesaj de la trupa de șoc, anunțându-mă că au intrat în casă. Cred că vei fi ușurat să afli că n-au găsit pe nimeni înăuntru, dar ceea ce i-a îngrijorat a fost că au dat peste niște pachete suspecte, unul în seră și unul în garaj.

— Bine, dar alea nu sunt decât...

— Decât ce? întrebă inocent șeful poliției.

— Cum au reușit oamenii voștri să treacă de pază? întrebă Eamonn la rândul lui. Aveau ordin să vă dea

afară și dacă puneați degetul mare de la picior pe pământul meu.

— Hai să vezi cum a fost, Eamonn. Probabil că au ieșit de pe proprietatea ta fără să-și dea seama și pentru că viața le era în pericol, m-am simțit obligat să-i rețin pe toți paznicii. Pentru protecția lor, cred că înțelegi.

— Pun pariu că nici măcar n-ai mandat de percheziție să intri pe terenul meu.

— Nici n-am nevoie de așa ceva, dacă eu consider că sunt vieți omenești în pericol, replică șeful.

— Bine, acum, dacă știi că nu e în pericol nici o viață și nici n-a fost vreodată, poți să pleci de la mine de-acasă și să-ți vezi de petrecerea ta.

— Aici apare altă problemă, Eamonn. Am mai primit un telefon, de la un anonim, care ne spune că ți-a pus o bombă în garaj și alta în seră și o să le detoneze chiar înainte de miezul nopții. După ce am fost informat în legătură cu amenințarea asta, mi-am dat seama că trebuie să mă uit în manual și să văd care este procedura corectă în asemenea condiții.

Și Billy scoase din buzunar o broșură groasă, verde, de parcă ar fi purtat-o mereu asupra lui.

— E o cacialma, răbufni O'Flynn. Nu ai autoritatea să...

— Aha, asta căutam, îl întrerupse celălalt, răsfoind manualul.

Eamonn se aplecă să citească paragraful subliniat cu roșu.

— Hai să-ți citesc exact cum scrie, Eamonn, ca să poți înțelege ce dilemă teribilă am în față:

„Dacă un ofițer cu grad mai mare de maior sau inspector-

șef crede că viețile civililor pot fi în pericol în cazul unui atac terorist suspectat și are la dispoziție geniști calificați dintr-o trupă de șoc, trebuie să înlăture toți civilii din perimetru și după aceasta, dacă va considera că e necesar, să detoneze proiectilul."

Nu se poate să fie mai clar de atât, comentă el. Așa că, Eamonn, poți să-mi spui ce e în cutiile alea? Dacă nu, trebuie să presupun ce e mai rău și să respect instrucțiunile.

— Billy Gibson, dacă-mi faci vreo pagubă, te dau în judecată și te las sărac.

— Îți faci prea multe griji, Eamonn. Dă-mi voie să te asigur că manualul prevede compensații pentru victimele nevinovate. Vom avea grijă să-ți reconstruim casa, cărămidă cu cărămidă, îți facem o seră de care Maggie va fi mândră și un garaj destul de mare pentru toate mașinile. Desigur, dacă trebuie să cheltuim banii contribuabililor, trebuie să ne asigurăm că ridicarea construcției se va face doar de o singură parte a graniței, pentru ca astfel de incidente să nu se mai repete.

— N-o să scapi așa ușor, îl preveni Eamonn, tocmai când lângă șeful poliției apărea un bărbat solid cu un detonator.

— Ți-l amintești pe domnul Hogan? V-am făcut cunoștință la petrecere.

— Dacă atingi detonatorul ăla, Hogan, o să ai parte de anchete tot restul vieții și o să uiți că ai vrut să fii comisar-șef.

— Domnul O'Flynn are dreptate, Jim, spuse șeful poliției, uitându-se la ceas și eu nu vreau să fiu răspunzător de vreun prejudiciu adus carierei tale. Dar văd că nu

preiei comanda decât peste șapte minute, așa că e de datoria mea să îndeplinesc această însărcinare dificilă.

Se aplecă să apese pe detonator, dar Eamonn îi sări la gât. Fu nevoie de trei ofițeri ca să-l oprească, se zbătea ținut de ei, înjurând în gura mare.

Șeful poliției oftă, se uită la ceas, apoi apucă mânerul detonatorului și-l apăsă ușor.

Explozia se auzi pe o rază de câteva mile, în timp ce acoperișul garajului – sau era al serei? – se înălța în aer. Clădirile fură rase de pe fața pământului în câteva minute și nu mai rămase în urma lor decât o grămadă de cenușă, ruine și fum.

Când ultimele ecouri ale zgomotului pieriră, se auziră în depărtare clopotele catedralei Sfintei Marii anunțând ora douăsprezece. Fostul șef al poliției consideră că se încheiase o zi perfectă.

— Știi, Eamonn, mărturisi el, chiar cred că a meritat să-mi sacrific pensia pentru asta.

Un weekend memorabil

O cunoscusem pe Susie în urmă cu șase ani și când m-a sunat să mă invite să bem un pahar împreună, nu avea cum să fie surprinsă de răceala răspunsului meu. La urma urmei, amintirile mele despre ultima întâlnire cu ea nu erau deloc plăcute.

Fusesem invitat la cină în familia Keswick și, ca orice gazdă bună, Kathy Keswick considerase că era de datoria ei, nici mai mult, nici mai puțin, să-i combine pe toți burlacii de peste treizeci de ani cu câte una din prietenele ei, prezente acolo.

Cunoscând acestea, am fost dezamăgit să descopăr că mă plasase lângă doamna Ruby Collier, soția unui parlamentar conservator care stătea la capătul celălalt al mesei, la stânga gazdei. La doar câteva minute după ce mă prezentasem, ea atacă:

— Probabil că ai citit despre soțul meu în ziare.

Apoi continuă, explicându-mi că nici una dintre prietenele ei nu înțelegea de ce soțul ei nu era încă ministru. Eu n-am fost în stare să-mi exprim opinia în legătură cu problema respectivă, deoarece, până în momentul acela, nici nu auzisem de soțul ei.

Cartonașul celeilalte colege de masă avea trecut pe el numele „Susie" și doamna în cauză era o apariție din acelea pe care le-ai fi dorit în fața ta la o cină de două persoane. Chiar și aruncând o privire cu coada ochiului la părul ei lung și blond, ochii albaștri, surâsul captivant și silueta zveltă, n-aș fi fost surprinsă să aflu că era fotomodel. Dar era o iluzie pe care ea o împrăștie după câteva minute.

M-am prezentat, spunându-i că studiasem la Cambridge cu gazda noastră.

— Dar tu de unde-i cunoști pe soții Keswick?

— Lucram în același birou cu Kathy la *Vogue*, la New York.

Îmi amintesc că mă simțeam dezamăgit că locuia dincolo de ocean. Oare pentru cât timp? mă întrebam.

— Și acum unde lucrezi?

— Tot la New York, răspunse ea. Tocmai am fost numită redactor delegat la *Art Quarterly*.

— Mi-am înnoit abonamentul săptămâna trecută, i-am mărturisit, mulțumit de mine însumi.

Zâmbi și ea, evident surprinsă că auzisem de publicația respectivă.

— Pentru cât timp ești la Londra? mă interesai, aruncând o privire la mâna ei, ca să verific faptul că nu purta nici verighetă, nici vreun inel de logodnă.

— Doar pentru câteva zile. Am venit la aniversarea căsătoriei părinților mei săptămâna trecută și speram să prind expoziția lui Lucian Freud la galeria Tate înainte de a mă întoarce la New York. Dar tu cu ce te ocupi?

— Sunt proprietarul unui hotel mic de pe strada Jermyn.

Mi-aș fi petrecut bucuros tot restul serii flecărind cu Susie și asta nu doar pentru că eram pasionat de artă, dar mama mă învățase de mic că, oricât ți-ar plăcea persoana așezată de o parte a ta la masă, trebuie să-i acorzi atenție egală și celei din partea cealaltă.

M-am întors așadar spre doamna Collier, care m-a luat în primire imediat:

— Ai citit discursul ținut de soțul meu ieri, în Camera Comunelor?

Am mărturisit că nu, ceea ce s-a dovedit o greșeală, pentru că mi l-a povestit integral.

După ce doamna și-a încheiat monologul pe tema proiectului pentru îmbunătățiri civice, am înțeles de ce soțul ei nu era ministru. De fapt, chiar mi-am notat în minte să-l evit când ne vom retrage în salon, la cafea.

— Abia aștept să-l cunosc pe soțul dumneavoastră mai târziu, în salon, i-am spus, înainte de a mă întoarce spre Susie.

Am descoperit că se uita fix la cineva aflat în capătul celălalt al mesei. Am aruncat și eu o privire și l-am văzut pe bărbatul respectiv adâncit într-o conversație cu Mary Ellen Yarc, o americancă, fără să-și dea seama cât de atent era observat.

Îmi amintesc că-l chema Richard nu știu cum și că venise cu o fată așezată și ea mai departe. Am observat că și fata se uita la Richard. Trebuie să mărturisesc că avea trăsăturile cizelate și părul des și ondulat, elemente care-l scuteau de a mai avea și vreo diplomă în fizica cuantică.

— Și ce se mai întâmplă pe la New York? am încercat să recapăt atenția lui Susie.

Ea s-a întors spre mine și a zâmbit:

— Suntem pe cale să ne alegem primarul, m-a informat, și s-ar putea chiar să iasă un republican de data asta. Drept să spun, aș vota pentru oricine ar putea micșora numărul de infracțiuni din oraș. Unul dintre candidați, nu-i mai știu numele, vorbește mereu despre toleranță zero. Oricine ar fi, va primi votul meu.

Deși conversația lui Susie rămânea vioaie și informa-

tivă, atenția ei se îndrepta adesea spre celălalt capăt al mesei. Dacă i-ar fi aruncat și el măcar o privire, aș fi presupus că ea și Richard erau amanți.

La budincă, doamna Collier măcelări cabinetul de miniștri, aducând argumente pentru care fiecare dintre ei ar fi trebuit înlocuit; nu era nevoie să întreb cu cine. Când ajunse la ministrul agriculturii, am simțit că-mi făcusem datoria și m-am întors, văzând cum Susie se preocupa în aparență de desert, în timp ce, în realitate, Richard o interesa mult mai mult.

Deodată, el se uită în direcția ei. Fără nici un avertisment, Susie mă luă de mână și începu să-mi povestească aprins despre un film al lui Eric Rohmer pe care-l văzuse de curând, la Nisa.

Puțini bărbați obiectează când o femeie îi ia de mână, mai ales dacă ea are grația lui Susie, dar ar prefera ca doamna în cauză să nu facă gestul în timp ce se uită la alt bărbat.

În clipa în care Richard își reluă conversația cu gazda, Susie îmi lăsă imediat mâna și-și înfipse furculița în budincă.

Am fost bucuros să fiu scutit de o nouă rundă cu doamna Collier, când Kathy se ridică și sugeră să trecem în salon. Asta însemna că trebuia să pierd actul pe care soțul doamnei Collier urma să-l prezinte în plen săptămâna viitoare.

La cafea, făcui cunoștință cu Richard, care se dovedi a fi un bancher din New York. Continua s-o ignore pe Susie – sau poate, inexplicabil, nu-i sesiza, pur și simplu, prezența. Fata al cărei nume nu-l știam veni la noi

și-i șopti prietenului ei la ureche: „N-ar trebui să mai întârziem mult, dragule. Nu uita că avem rezervări pentru Paris mâine dimineață devreme."

— N-am uitat, Rachel, răspunse el, dar aș prefera să nu fiu eu primul care pleacă.

Încă unul care fusese crescut de o mamă exagerată în privința amănuntelor.

Am simțit o atingere pe braț și m-am răsucit. În fața mea stătea doamna Collier, surâzătoare:

— El e soțul meu, Reginald. I-am povestit cât de avid erai să afli mai multe despre ultimul document.

Trebuie să fi trecut vreo zece minute, deși mie mi s-au părut lungi cât o lună, până ce Kathy a venit să mă salveze:

— Tony, ai avea amabilitatea s-o duci pe Susie cu mașina acasă? Plouă cu găleata și e greu să găsească un taxi atât de târziu.

— Aș fi încântat, am răspuns. Îți mulțumesc pentru că mi-ai oferit o companie atât de încântătoare. Totul a fost fascinant, am adăugat, zâmbindu-i doamnei Collier.

Soția parlamentarului mi-a zâmbit, la rândul ei. Mama ar fi fost mândră de mine.

În mașină, în drum către locuința lui Susie, ea m-a întrebat dacă văzusem expoziția lui Freud.

— Da, am răspuns. Mi s-a părut spectaculoasă și am de gând s-o revăd înainte de a se închide.

— Eu mă gândeam să trec s-o văd mâine dimineață, îmi atinse ea mâna. Ce-ar fi să vii cu mine?

Am fost de acord bucuros și, la plecare, mi-a oferit o îmbrățișare de genul „Aș vrea să te cunosc mai bine." N-oi fi eu expert în multe, dar mă consider o autoritate mondi-

ală în materie de îmbrățișări, deoarece le-am experimentat pe toate – de la o atingere ușoară la o strânsoare de urs. Pot interpreta orice mesaj, de la „Abia aștept să-ți dau jos hainele" până la „Cară-te."

A doua zi, am ajuns devreme la galeria Tate, anticipând că va fi coadă la bilete pentru expoziție. Susie apăru după ce o așteptai pe trepte doar câteva minute. Purta o rochie galbenă, scurtă, care-i punea în evidență silueta zveltă și observai cum unii bărbați întorceau privirile s-o urmărească urcând pe trepte. Când mă văzu, începu să alerge și mă salută cu o îmbrățișare lungă. Una de genul „Simt deja că te cunosc mai bine."

Mi-a plăcut expoziția chiar mai mult decât prima dată și asta datorită cunoștințelor pe care le avea Susie despre lucrările lui Lucian Freud și despre diferitele faze ale carierei lui. Când am ajuns la ultima pictură expusă, *Femei grase uitându-se pe geam*, am remarcat timid:

— Ei, un lucru e sigur, tu n-o să arăți niciodată așa.

— Ah, n-aș fi chiar atât de sigură, zise ea. Dar dacă aș ajunge așa, nu te-aș lăsa niciodată să afli, și mă luă de mână. Ai timp pentru masa de prânz?

— Desigur, dar n-am făcut rezervări nicăieri.

— Am făcut eu, spuse Susie zâmbind. Galeria Tate are un restaurant super și am rezervat o masă de două persoane, pentru orice eventualitate.

Și zâmbi din nou.

Nu-mi aduc aminte cine știe ce despre prânzul acela, cu excepția faptului că am rămas ultimii în restaurant.

— Dacă ai putea face orice pe lume în clipa asta, am început o replică pe care o folosisem de mai multe ori, ce ai alege?

Susie tăcu puțin, apoi răspunse:

— Aș zbura la Paris, aș petrece weekend-ul cu tine și aș vizita expoziția Picasso, „Vremurile timpurii", de la Musée d'Orsay. Dar tu?

— Aș zbura la Paris, aș petrece weekend-ul cu tine și aș vizita expoziția Picasso, „Vremurile timpurii", de la ...

Ea izbucni în râs, mă luă de mână și zise:

— Hai să mergem.

Am hotărât să mergem cu trenul și am sosit la gara Waterloo înaintea ei, cu vreo douăzeci de minute înainte de plecarea trenului. Rezervasem deja un apartament la hotelul meu favorit și o masă la un restaurant care se mândrea cu faptul că nu apărea în ghidurile turistice. Am cumpărat două bilete la clasa întâi și m-am așezat sub ceas, așa cum ne înțelesesem. Susie a întârziat doar vreo două minute și m-a îmbrățișat la un mod care constituia un pas clar înainte spre: „Abia aștept să-ți dau jos hainele".

Cât timp traversarăm în goană peisajul englez, mă țin-nu de mână. Când trecurăm în Franța – mă irită întotdeauna faptul că trenurile accelerează în partea franceză – m-am aplecat și am sărutat-o prima dată.

Îmi vorbi despre munca ei la New York, despre expozițiile care trebuiau văzute și-mi dădu o idee în legătură cu expoziția lui Picasso pe care urma s-o vedem.

— Portretul tatălui lui în creion, pe care l-a desenat când avea doar șaisprezece ani, a fost prefigurarea a ceea ce avea să urmeze.

Continuă să vorbească despre Picasso și despre munca lui cu o pasiune pe care n-o poți căpăta doar după ce ai

citit o carte pe tema asta. Când trenul trase în Gare du Nord, înșfăcai ambele valize și sării jos ca să fiu printre primii la coadă la taxi.

Susie stătu cea mai mare parte a drumului către hotel cu ochii pe geamul mașinii, ca o școlăriță în prima ei vizită în străinătate. Îmi amintesc că m-am gândit că era un gest ciudat pentru cineva care călătorise, evident, foarte mult.

Când taxiul intră în parcarea de la Hôtel du Coeur, îi spusei că era un loc al cărui proprietar m-aș fi dorit: confortabil, dar nepretențios și oferind servicii la un nivel rareori egalat de englezi.

— Iar proprietarul, Albert, e o bomboană.

— Abia aștept să-l cunosc, spuse ea, pe când taxiul se oprea în fața intrării.

Albert ne aștepta pe trepte. Știam că ne va întâmpina, așa cum și eu l-aș fi întâmpinat pe el dacă ar fi venit să-și petreacă weekend-ul la Londra însoțit de o femeie frumoasă.

— V-am rezervat camera obișnuită, domnule Romanelli, spuse el, gata să facă semn cu ochiul.

Susie făcu un pas înainte și privindu-l în ochi, spuse:

— Dar camera mea unde este?

Fără să clipească, el îi zâmbi.

— Există o cameră alăturată care cred că vă va fi pe plac, madame.

— Foarte frumos din partea dumitale, Albert, zise ea, dar aș prefera să am camera la un alt etaj.

De data asta, Albert fu luat prin surprindere, dar își reveni repede, ceru registrul de rezervări și-l examină, apoi spuse:

— Văd că avem o cameră cu vedere la parc la etajul de dedesubt.

Pocni din degete și-i dădu cele două chei băiatului care aștepta lângă recepție:

— Camera 574 pentru madame și apartamentul Napoleon pentru monsieur.

Băiatul ne ținu ușa liftului și după ce intrarăm, apăsă butoanele 5 și 6. Când ușile se deschiseră la etajul cinci, Susie îmi zâmbi:

— Ne întâlnim în hol pe la opt?

Am dat din cap, pentru că mama nu mă învățase cum să mă port în astfel de împrejurări.

După ce mi-am despachetat lucrurile, am făcut un duș și m-am scufundat în patul dublu, prea mare. Am aprins televizorul și m-am oprit la un film franțuzesc albnegru. M-am adâncit atât de tare în acțiune, încât nu mă îmbrăcasem nici la opt fără zece, când eram pe cale să descopăr cine o înecase pe femeia din cadă.

Am înjurat, am aruncat repede niște haine pe mine și, fără să mai verific în oglindă cum arăt, am luat-o la fugă pe scări, întrebându-mă cine putea fi criminalul din film. Când am ajuns la parter, am înjurat din nou în gând, pentru că Susie mă aștepta deja.

Trebuie să recunosc că în rochia aceea neagră și lungă, cu o crăpătură elegantă într-o parte, care-ți permitea să-i vezi coapsa la fiecare pas, aproape că eram dispus s-o iert.

În taxi, pe drumul către restaurant, își dădu silința să-mi spună ce cameră frumoasă avea și ce atent fusese personalul hotelului cu ea.

La cină – trebuie să recunosc că masa a fost senza-

țională – îmi vorbi despre munca ei la New York, întrebându-se dacă se va mai întoarce vreodată la Londra. Am încercat să par interesat.

După ce am achitat nota, m-a luat de braț și mi-a sugerat că, fiind o seară atât de frumoasă și pentru că mâncase mult prea mult, am putea să ne întoarcem pe jos la hotel. M-a strâns de mână și m-am întrebat dacă nu cumva...

Nu mi-a dat drumul la mână tot drumul până la hotel. Când am intrat în hol, băiatul a alergat și ne-a ținut ușile la lift.

— Ce etaj, vă rog? a întrebat.

— Cinci, vă rog, a spus Susie apăsat.

— Șase, am adăugat, de voie, de nevoie.

Susie s-a întors și m-a sărutat pe obraz chiar când s-au deschis ușile:

— A fost o zi memorabilă, mi-a spus și s-a strecurat afară.

Și pentru mine, aș fi vrut să-i răspund, dar am tăcut. În camera mea, am rămas treaz, încercând să-mi dau seama de situație. Desigur, eram un pion într-un joc mult mai mare: dar cine avea să mă înlăture de pe tablă, nebunul sau calul?

Nu-mi aduc aminte cât timp a trecut până am adormit, dar, când am sărit din pat, cu câteva minute înainte de șase, am observat cu plăcere că ziarul *Le Figaro* fusese deja împins pe sub ușă. L-am devorat de la prima până la ultima pagină, aflând totul despre ultimele scandaluri franceze – nici unul sexual, ar trebui menționat – apoi l-am pus deoparte și m-am dus la duș.

Am coborât agale pe la opt și am găsit-o pe Susie într-un

colț al sălii de mese, sorbind dintr-un suc de portocale. Era îmbrăcată ucigător și, deși era evident că nu eu fusesem victima aleasă, eram și mai hotărât decât înainte să aflu pe cine viza.

M-am strecurat pe scaunul din fața ei și cum n-am vorbit deloc, ceilalți oaspeți ai hotelului puteau presupune că suntem căsătoriți de ani de zile.

— Sper că ai dormit bine, i-am făcut o ofertă în cele din urmă.

— Da, Tony, mulțumesc de întrebare, mi-a răspuns ea. Dar tu? a adăugat cu inocență.

— Aveam în minte cel puțin o sută de răspunsuri, dar știam că dacă le-aș fi rostit, n-aș mai fi aflat niciodată adevărul.

— La ce oră vrei să vizităm expoziția? Am întrebat-o.

— La zece, a spus ea hotărâtă, apoi a adăugat: dacă-ți convine.

— Îmi convine, i-am răspuns, uitându-mă la ceas. Chem un taxi pe la 9,30.

— Ne vedem în hol, a zis ea, făcând să părem tot mai mult un cuplu căsătorit și plictisit.

După micul dejun, m-am întors în cameră, am început să-mi împachetez lucrurile și i-am telefonat lui Albert, să-i spun că nu credeam că vom mai sta încă o noapte.

— Îmi pare rău să aud asta, domnule, răspunse el, sper că nu a fost...

— Nu, Albert, n-a fost vina voastră, pot să vă asigur. Dacă descopăr cine e vinovat, îți dau de știre. Apropos, am nevoie de un taxi pe la 9,30, să ne ducă la Musée d'Orsay.

— Sigur, Tony.

N-o să vă plictisesc cu detalii despre conversația mondenă care s-a desfășurat în taxi, pe drumul de la hotel la muzeu, pentru că ar fi nevoie de un scriitor mult mai abil decât mine ca să vă reținăm atenția cu așa ceva. Totuși, nu ar fi frumos din partea mea să nu recunosc că desenele lui Picasso meritau să întreprind călătoria respectivă. Și aș adăuga că, în mers, comentariile lui Susie au strâns în jurul nostru un mic grup de ascultători.

— Creionul, spunea ea, este cea mai crudă dintre uneltele artistului, pentru că nu lasă nimic la voia întâmplării.

Se opri în fața desenului cu tatăl lui Picasso așezat pe scaun. Eram vrăjit și o vreme nu m-am putut mișca de acolo.

— Ceea ce e remarcabil la acest tablou, spuse Susie, e că Picasso l-a desenat la vârsta de șaisprezece ani, așa că era deja limpede că se va plictisi de subiectele convenționale cu mult înainte de a termina școala de artă. Când a văzut și tatăl lui desenul, și era și el artist, a...

Susie nu mai termină propoziția. Mă apucă deodată de mână și mărturisi, privindu-mă în ochi și aplecându-se, gata să mă sărute:

— Mă distrez atât de bine cu tine, Tony!

„Ce naiba pui la cale?" aș fi vrut s-o întreb, dar atunci l-am văzut cu coada ochiului.

— Șah, am spus.

— Cum adică, „șah"? făcu ea.

— Calul a traversat tabla sau mai bine spus, Canalul Mânecii și am sentimentul că e gata să intre în joc.

— Despre ce vorbești acolo, Tony?

— Cred că știi foarte bine despre ce, i-am răspuns.

— Ce coincidență, se auzi o voce din spatele ei.

Susie se răsuci și etală o expresie convingătoare de surprindere când îl zări pe Richard în fața ei.

— Ce coincidență, repetai și eu.

— Nu e așa că e o expoziție minunată? îmi ignoră Susie sarcasmul.

— Cu siguranță, întări Rachel, evident în necunoștință de faptul că era și ea doar un pion în jocul respectiv și era pe punctul de a fi luată de regină.

— Ei, acum dacă ne-am întâlnit, ce-ar fi să luăm masa împreună? Sugeră Richard.

— Mi-e teamă că noi avem alte planuri, răspunse Susie, luându-mă de mână.

— A, nu e nimic stabilit, draga mea, am parat, sperând că puteam să mai rămân puțin pe tabla de joc.

— Dar n-o să găsim nici o masă într-un restaurant cât de cât decent atât de repede, insistă ea.

— Nu e o problemă, am asigurat-o, zâmbind. Știu eu un bistro mic unde vom fi bineveniți.

Susie se strâmbă, pentru că ieșisem din șah și nu-mi mai adresă nici o vorbă. Părăsirăm muzeul și ne îndreptarăm spre malul stâng al Senei. Am început să discut cu Rachel. La urma urmei, mă gândeam, noi, pionii, trebuie să fim uniți.

Când mă văzu în prag, Jaques își desfăcu brațele cu o disperare galică:

— Câte persoane, monsieur Tony? întrebă el resemnat.

— Patru, i-am zâmbit.

Fu singura masă din weekend-ul acela de care mă bucurai cu adevărat. Mi-am petrecut timpul vorbind cu Rachel, o fată destul de drăguță, dar, ca să fim cinstiți, nu de clasa lui Susie. Habar n-avea ce se petrecea la celălalt capăt al tablei de șah, unde regina neagră era pe cale să-i ia calul cel alb. Era o plăcere s-o văd pe doamnă în plină desfășurare.

În timp ce vorbeam cu Rachel, făceam toate eforturile să ascult conversația celeilalte perechi, dar nu puteam prinde decât frânturi ocazionale:

„Când te întorci la New York..."

„Da, planificasem de câteva săptămâni călătoria la Paris..."

„Da, mi-a plăcut la petrecerea soților Keswick..."

„M-am întâlnit cu Tony la Paris. Da, o altă coincidență, nu-l cunosc prea bine..."

Destul de adevărat, m-am gândit. De fapt, m-a distrat așa de bine spectacolul ei, încât nu m-am supărat nici că m-am ales cu nota de plată.

După ce ne-am luat la revedere, eu și Susie ne-am îndepărtat împreună de-a lungul Senei, dar fără să ne ținem de mână. Am așteptat până când Richard și Rachel au dispărut din vedere, apoi m-am oprit și m-am întors spre ea. Ca să fiu drept, arăta vinovată și aștepta să fie admonestată.

— Ieri după masă te-am întrebat ce-ai alege să faci în clipa asta dacă ai putea face absolut orice. Acum ce-ai răspunde?

Susie păru nesigură pe ea pentru prima oară în weekendul acela.

— Fii sigură, i-am spus, scrutându-i ochii albaștri, că nimic din ce-ai alege nu mă va surprinde sau ofensa.

— Aș dori să mă întorc la hotel, să-mi fac bagajul și să plec la aeroport.

— Fie, am acceptat și m-am dus să opresc un taxi.

Pe drumul către hotel, Susie nu vorbi deloc și când sosirăm, dispăru imediat în lift. Eu am achitat nota și am rugat să mi se aducă jos bagajele pe care deja le făcusem.

Chiar și atunci, trebuie să recunosc că, văzând-o coborând din lift și zâmbindu-mi, aproape că mi-a părut rău că nu mă chema Richard.

Spre surprinderea ei, am acompaniat-o la aeroportul Charles de Gaulle, pentru că doream să vin și eu la Londra cu primul zbor. Ne-am luat la revedere în fața tabelei de plecări și sosiri, cu o îmbrățișare de genul „Poate că o să ne mai întâlnim, dar atunci poate că nu o să ne mai îmbrățișăm".

I-am făcut un semn cu mâna și am pornit spre ieșire, dar n-am rezistat să nu mă întorc să văd ce avion voia să ia.

S-a așezat la coadă la compania liniilor aeriene elvețiene. Am zâmbit și m-am îndreptat spre biroul agenției British Airways.

Au trecut șase ani de la acel weekend din Paris și de atunci n-am mai revăzut-o pe Susie nici măcar o dată, deși numele ei a fost pomenit de câteva ori de prieteni comuni.

Aflasem că devenise redactor-șef la revista *Art Nouveau* și se măritase cu un englez pe nume Ian, impresar sportiv. Cineva zisese că o făcuse ca să se consoleze după o aventură cu un bancher american.

După doi ani, am auzit că născuse un fiu, apoi o fiică, dar nimeni nu le știa numele. În cele din urmă, cam acum un an citisem în rubricile de scandal despre divorțul ei.

Și apoi, fără nici un avertisment, Susie îmi telefonă și sugeră să ne vedem. Alese același restaurant și știui că-și păstrase tupeul. M-am trezit spunând da și întrebându-mă dacă o voi mai recunoaște.

Privind-o urcând treptele spre Tate, mi-am dat seama că uitasem între timp cât de frumoasă era. Poate că dacă se schimbase puțin, acum era și mai captivantă.

Am intrat la galerie să vedem ultimele tablouri expuse și mi-am reamintit cât de plăcut era să o asculți vorbind despre subiectul ei predilect. Nu mă împăcasem până atunci cu Damien Hirst, pe Warhol și pe Lichtenstein îi acceptasem doar recent în calitate de pictori și nu de mâzgălitori, dar plecai de la expoziție cu un alt grad de respect pentru valoarea lor artistică.

Susie rezervase două locuri la restaurant și nu aminti nimic despre weekendul nostru din Paris, până la cafea, când întrebă:

— Dacă ai putea face orice pe lume în clipa asta, ce-ai alege?

— Mi-aș petrece weekendul la Paris, cu tine, am râs.

— Hai s-o facem, zise ea. La Centre Pompidou e o expoziție Hockney cu niște cronici exorbitante și știu eu un hotel confortabil și fără pretenții unde n-am mai fost de ani de zile și pe deasupra și un restaurant care se mândrește că nu apare în ghidurile turistice.

Am considerat întotdeauna că e un gest lipsit de noblețe ca un bărbat să discute despre o doamnă ca și când ar fi o simplă cucerire sau un trofeu, dar trebuie să recunosc că, privind-o pe Susie cum trece de poartă ca să se îmbarce în avionul ei de New York, luni dimineața, mi-am dat seama că meritase s-o aștept atâția ani.

De atunci, nu m-a mai căutat niciodată.

Când primești ceva și nu dai nimic

Jake începu să formeze încet numărul, așa cum făcea aproape în fiecare seară la ora șase, din ziua în care tatăl lui se stinsese. Se pregăti să stea cincisprezece minute și să asculte ce mai făcuse mama lui în ziua aceea.

Ducea o viață atât de sobră și de ordonată încât rareori îi putea spune ceva interesant. Și cu atât mai puțin o putea face sâmbăta. În fiecare dimineață își bea cafeaua cu cea mai veche prietenă a ei, Molly Schultz și uneori stăteau de vorbă până la prânz. Lunea, miercurea și vinerea juca bridge cu niște vecini, familia Zacchari. Marți și joi o vizita pe sora ei, Nancy, acțiune care îi provoca niște motive de bombăneală când o suna fiul ei.

Sâmbăta se odihnea. Singurul lucru pe care-l făcea era să cumpere ediția de weekend a ziarului *Times*, chiar după masă, o tradiție ciudată pentru New York, dar care-i dădea ocazia să-i spună fiului ce știri se anunțau mai interesante.

Pentru Jake, conversația din fiecare seară se rezuma la câteva întrebări adecvate zilei respective. Luni, miercuri și vineri: Cum a fost la bridge? Cât ai pierdut / câștigat? Marți, joi: Ce mai face mătușa Nancy? Zău? Așa de rău? Sâmbătă: E ceva interesant în *Times*, ca să mă uit și eu mâine?

Cititorii atenți trebuie să fi observat deja că în orice săptămână sunt șapte zile și poate vor dori să știe ce făcea mama lui Jake duminică. Duminică venea întotdeauna la el la masă, așa că nu mai era nevoie s-o sune în seara respectivă.

Formă și ultimul număr și așteptă ca mama lui să ridice receptorul. Se pregătise deja să afle ce trebuia să caute în *New York Times* ziua următoare. De obicei, suna de două-trei ori până se ridica de pe scaunul ei de lângă fereastră și traversa camera ca să ajungă la telefon. După ce sună de cinci, șase, șapte ori, Jake începu să se întrebe dacă nu era plecată. Dar era imposibil. Nu ieșea niciodată după ora șase, fie vară, fie iarnă. Păstra o disciplină atât de strictă, încât l-ar fi făcut să zâmbească pe un sergent de instrucție din marină.

În cele din urmă, auzi un clic. Era pe punctul de-a spune: „Bună, mamă, sunt Jake", dar auzi o voce care nu-i aparținea mamei lui și care era deja antrenată într-o conversație. Se gândi că era o atingere și vru să pună receptorul jos, dar vocea zise:

— Tu câștigi 100 000 de dolari. Nu trebuie decât să vii să-i ridici. E un plic pentru tine la localul lui Billy.

— Unde-i asta? întrebă altă voce.

— La colțul străzilor Oak și Randall. Te așteaptă pe la șapte.

Jake încercă să nu respire când scria Oak și Randall pe carnețelul de lângă telefon.

— De unde o să știe că mie trebuie să-mi dea plicul? întrebă din nou cea de-a doua voce.

— Ceri ziarul *New York Times* și dai o bancnotă de 100. O să-ți dea rest două'ș cinci de penny, ca și cum i-ai fi dat un dolar. Așa că n-o să bănuiască nimeni nimic, dacă mai sunt și alții în magazin. Nu deschide plicul până n-ajungi la loc sigur; sunt mulți în New York carear vrea să pună mâna pe 100 000 de dolari. Și orice-ai

face, nu mă mai căuta. Dacă o faci, data viitoare o să primești altfel de răsplată.

Și conversația se întrerupse.

Jake puse receptorul jos, uitând complet că trebuia s-o sune pe mama lui.

Se așeză, chibzuind ce să facă și dacă să facă ceva. Ellen, soția lui, îi luase pe copii la film, așa cum făcea de cele mai multe ori sâmbătă seara și urma să se întoarcă abia pe la nouă. El avea mâncarea în cuptorul cu microunde și un bilet pe care scria câte minute s-o lase la încălzit. Întotdeauna mai adăuga un minut la ce scria în bilet.

Se pomeni răsfoind cartea de telefon. B: Bi..., Bil..., Billy. Așa era, pe strada Oak, la numărul 1127. Închise cartea și se îndreptă spre camera lui, căută pe raftul din spatele biroului un atlas al străzilor din New York și-l găsi înghesuit între *Memoriile lui Elisabeth Schwartzkopf* și *Cum să slăbești zece kilograme după patruzeci de ani.*

Se uită la index și găsi repede strada Oak. Verifică referirea la schemă și găsi pătratul corect de pe hartă. Calculă că, dacă se ducea, îi lua o jumătate de oră să ajungă în cartierul de vest. Se uită la ceas. Era 6,14. Dar ce-i trecea prin minte? N-avea intenția să se ducă nicăieri. Nici măcar nu avea 100 de dolari.

Totuși, își luă portofelul din buzunarul interior al hainei și numără încet: 37 de dolari. Se duse la bucătărie să caute în cutia cu mărunțiș a lui Ellen. Era încuiată și nu-și aducea aminte unde ținea cheia. Luă o șurubelniță din sertar și forță încuietoarea: încă 22 de dolari. Începu să se plimbe prin bucătărie, încercând să gândească. Apoi se duse în dormitor și căută prin buzunarele tuturor

sacourilor și pantalonilor. Încă un dolar și șaptezeci și cinci, în monede mici. Se duse în camera fiicei lui. Pușculița lui Hesther era pe toaletă. O răsturnă pe pat și luă toate monedele, până la ultima: încă 6,75 dolari.

Se așeză pe marginea patului, încercând cu disperare să se concentreze, apoi își aminti de bancnota de 50 de dolari pe care o ținea în permisul de conducere, pentru urgențe. Își adună toată agoniseala: 117,50 dolari.

Se uită la ceas. Era 6,23. O să se ducă să arunce o privire. Nimic mai mult, își promise.

Își luă paltonul vechi din dulapul din hol și se strecură afară din apartament, controlând să vadă dacă închisese bine toate cele trei zăvoare. Apăsă butonul liftului, dar nu auzi nici un sunet. Iar e defect, se gândi Jake și începu să alerge pe scări. Peste drum era un bar la care se ducea deseori când scotea Ellen copiii la film.

Când intră, barmanul îi zâmbi:

— Ca de obicei? Îl întrebă, cam surprins să-l vadă cu paltonul, deși avusese doar de trecut drumul până acolo.

— Nu, mulțumesc, răspunse Jake, încercând să adopte un ton banal. Mă întrebam dacă n-ai vreo bancnotă de 100.

— Nu sunt sigur că am, spuse omul.

— Scotoci printr-un pachet de bancnote, apoi se întoarse la el:

— Ai noroc. E doar una.

Jake îi dădu o bancnotă de cincizeci, una de douăzeci, una de zece și zece de câte un dolar și primi în schimb hârtia de o sută. Împăturind-o grijuliu în patru, o strecură în portofel, iar pe acesta îl vârî în buzunarul interior al hainei. Apoi ieși din bar și porni pe stradă.

Parcurse încet vreo două cvartale până la o stație de autobuz. Poate că va întârzia și problema se va rezolva de la sine, se gândi. Veni un autobuz. Jake urcă, plăti biletul și se așeză în spate, încă nesigur cu privire la ce avea să facă după ce ajungea în cartierul de vest.

Era atât de adâncit în gânduri, încât greși stația și trebui să se întoarcă aproape o jumătate de kilometru până la strada Oak. Se uită la numere. Mai era ceva de mers până la intersecția cu strada Randall.

Apropiindu-se, își încetinea mersul cu fiecare pas. Dar deodată, la următorul colț îl văzu, un indicator verde cu alb pe care scria: Randall Street.

Se uită repede în toate părțile, apoi la ceas. Era 6,49.

În timp ce observa de pe cealaltă parte a străzii, una sau două persoane intrară la „Billy". Lumina semaforului se aprinse și se trezi purtat pe celălalt trotuar împreună cu pietonii care traversau.

Se uită din nou la ceas: 6,51. Se opri în pragul magazinului. Un bărbat aranja niște ziare în spatele tejghelei. Purta un tricou negru și blugi și putea să aibă vreo patruzeci de ani, de statură medie și cu niște umeri care nu puteau fi clădiți astfel decât de antrenamente regulate la o sală de gimnastică.

Un client trecu pe lângă Jake și ceru un pachet de Marlboro. În timp ce omul primea restul, intră și el, pretinzând că-l interesa oferta magazinului.

Când clientul se întoarse să plece, Jake își vârî mâna în buzunarul interior, scoase portofelul și atinse bancnota de 100 de dolari. După ce omul cu Marlboro ieși, Hake puse la loc portofelul, păstrând bancnota în palmă.

Vânzătorul aștepta impasibil în timp ce el despăturea încet hârtia.

— *Times*, se auzi Jake spunând, în vreme ce așeza 100 de dolari pe tejghea.

Bărbatul în tricou negru aruncă o privire la bani, apoi se uită la ceas. Păru să ezite o clipă înainte de a căuta ceva. Jake se încordă, dar văzu că nu scoase decât un plic alb, gros. Omul îl împachetă între paginile ziarului, apoi i-l întinse lui Jake, la fel de impasibil. Luă hârtia de 100 de dolari, bătu la casă 75 de cenți și-i dădu rest 25. Jake se întoarse și ieși repede, gata să se ciocnească de un bărbat micuț care arăta la fel de nervos ca și el.

O luă la fugă pe strada Oak, uitându-se des înapoi să vadă dacă nu-l urmărea cineva. Privind astfel, zări un taxi și-i făcu repede semn să oprească:

— În cartierul de est, zise, sărind înăuntru.

În timp ce șoferul se strecura prin trafic, scoase plicul dintre paginile ziarului și-l strecură într-un buzunar. Își auzea inima bătând cu putere. Următoarele cincisprezece minute și le petrecu uitându-se nervos în oglinda retrovizoare a mașinii.

Zărind o gură de metrou la dreapta, îi spuse șoferului să tragă într-o parcare. Îi dădu zece dolari și, fără să mai aștepte restul, se năpusti pe scările metroului, dar ieși după câteva minute pe trotuarul celălalt. Acolo opri un alt taxi, care mergea în direcția opusă. De data aceasta, îi dădu șoferului adresa de acasă. Se felicită pentru subterfugiul pe care-l folosise, învățat de la Gene Hackman în rolul din filmul săptămânii.

Jake își atinse nervos buzunarul, ca să se asigure că

plicul mai era încă acolo. Încrezător că nu-l mai urmărea nimeni, nu se obosi să se mai uite în oglinda retrovizoare. Era tentat să caute în plic, dar avea destul timp s-o facă după ce ajungea în siguranța apartamentului. Se uită la ceas: 7,21.

Ellen și copiii nu urmau să vină acasă cel puțin încă o jumătate de oră.

— Poți să mă lași pe stânga, după cincizeci de metri, îi spuse șoferului, bucuros că se afla din nou pe un teritoriu familiar.

Aruncă o ultimă privire pe geamul din spate, în timp ce mașina se oprea în fața blocului. Nu mai era nici un vehicul prin apropiere. Îi dădu șoferului mărunțișul pe care-l găsise în pușculița fiicei lui, apoi sări jos din mașină și intră dezinvolt în clădire.

Ajuns înăuntru, străbătu holul din două sărituri și-și propti palma în butonul liftului. Acesta nu funcționa nici acum. Înjură și urcă în goană cele șapte etaje, din ce în ce mai obosit, până ajunse în fața ușii. Cu răsuflarea tăiată, descuie cele trei zăvoare, se prăbuși înăuntru și trânti ușa după el, rezemându-se de un perete ca să-și revină.

Tocmai extrăgea plicul din buzunar când sună telefonul. Primul lui gând a fost că-i luaseră urma cumva și-și vroiau banii înapoi. Cumpăni o clipă, apoi apucă nervos receptorul.

— Alo, Jake, tu ești?

Atunci își aduse aminte că nu vorbise cu ea:

— Da, mamă.

— N-ai sunat la șase.

— Îmi pare rău, mamă. Am sunat, dar...

Și se opri; se hotărâse să nu-i spună de ce nu mai telefonase a doua oară.

— De o oră te sun încontinuu. Ai fost plecat?

— Doar la barul de peste drum. Mai merg acolo câteodată, când duce Ellen copiii la film.

Puse plicul lângă telefon, disperat să scape mai repede, dar conștient că trebuia să parcurgă rutina conversației de sâmbătă.

— E ceva interesant în *Times*? Se auzi întrebând, puțin cam repede.

— Nu cine știe ce, răspunse ea. Se pare că Hillary va primi sigur nominalizarea pentru Senat de la democrați, dar eu tot cu Giuliani votez.

— Acum și întotdeauna, repetă Jake făgăduiala auzită deseori de la mama lui, când discutau despre primar.

Luă plicul și-l strânse în mână, să vadă cum se simțeau la pipăit 100 000 de dolari.

— Mai e ceva, mamă? încercă să grăbească lucrurile.

— La rubrica de stil este un articol despre văduvele de șaptezeci de ani care-și redescoperă impulsurile sexuale. De îndată ce soții lor sunt ascunși bine în groapă, hormonii încep să li se trezească și revin la rutina veche. O citează pe una care zice: „Nu încerc să recuperez timpul pierdut ci să fiu în pas cu vremurile".

Ascultând-o, Jake începu să desfacă un colț al plicului.

— Aș încerca și eu, continuă mama lui, dar nu-mi pot permite liftingul facial care face parte din schema asta.

— Mamă, mi se pare că Ellen și copiii sunt la ușă, așa că ar fi mai bine să închid. Ne vedem mâine la masă.

— Dar nu ți-am povestit de un articol fascinant de la afaceri.

— Te ascult, se resemnă Jake, încercând să dezlipească plicul.

— E un articol despre o escrocherie nouă care se practică în Manhattan. Ca să vezi la ce le umblă mintea.

Plicul era pe jumătate deschis.

— Se pare că o bandă a descoperit cum să intre pe telefonul cuiva care formează un număr de telefon...

Încă un centimetru și Jake putea să așeze pe masă conținutul plicului.

— Așa că, atunci când formezi, crezi că a făcut atingere.

Jake lăsă plicul și începu să asculte mai atent.

— Pe urmă te păcălesc și te fac să crezi că asculți o convorbire adevărată.

Fruntea lui Jake, care se uita la plicul de pe masă, se îmbrobonă de sudoare.

— Te fac să crezi că dacă te duci la celălalt capăt al orașului și dai o bancnotă de 100 de dolari, o să primești în schimb un plic cu 100 000.

Lui Jake i se făcu rău când se gândi ce ușor renunțase la suta de dolari și ce repede căzuse în cursă.

— Se folosesc de vânzătorii de la tutungerii sau de la chioșcurile de ziare ca să ducă la capăt escrocheria, continuă mama lui.

— Și în plic ce e? întrebă el.

— Aici sunt chiar deștepți. Înăuntru au o cărticică în care te învață cum să câștigi 100 000 de dolari și nici măcar nu e ilegal, pentru că prețul scris pe copertă e de 100 de dolari. Trebuie să-i plătești.

Deja am făcut-o, mamă, ar fi vrut Jake să spună, dar în loc de asta, trânti receptorul, holbându-se la plic.

Soneria de la intrare începu să sune. Probabil că se întorseseră Ellen și copiii și ea își uitase din nou cheia.

Sună a doua oară.

— O.K., vin acum! strigă Jake.

Apucă plicul, hotărât să nu lase nici o urmă din stânjenitoarea lui existență. Când soneria sună a treia oară, alergă în bucătărie, deschise incineratorul și-i făcu vânt plicului înăuntru.

De data asta, cineva părea că se proptise cu degetul de butonul soneriei.

Jake se grăbi spre ușă. O deschise și se trezi în fața a trei bărbați masivi. Cel îmbrăcat în tricou negru sări și-i puse un cuțit la gât, în timp ce ceilalți doi îl apucară de câte un braț. Ușa se închise cu zgomot după ei.

— Unde e? urlă tricoul, lipindu-i cuțitul de gât.

— Unde e ce? îngăimă Jake. Nu știu despre ce vorbiți.

— Nu te juca cu noi, zbieră altul. Ne vrem suta de mii înapoi.

— Dar în plic nu era decât o carte, nu bani. Am aruncat-o în incinerator Ascultați și voi.

Bărbatul în tricou negru își ațintì urechea și tovarășii lui făcură liniște. Din bucătărie se auzea un zgomot de ardere.

— O.K., atunci o să sfârșești și tu la fel, zise cel cu cuțitul.

Dădu din cap, iar complicii lui îl ridicară pe Jake ca pe un sac de cartofi și-l duseră la bucătărie.

Tocmai când capul lui Jake era pe cale de a fi înghițit de gura incineratorului, telefonul și soneria de la intrare se porniră să sune...

Strădaniile unor păguboși

Totul începu destul de inocent, când Henry Pascoe, prim secretar la înaltul Consulat Britanic din Aranga, primi un telefon de la Bill Peterson, directorul băncii Barclays. Era o după amiază târzie de vineri și Henry spera că Bill sunase să-l invite sâmbătă dimineață la o partidă de golf sau poate să-l cheme la masă duminică împreună cu soția. Dar în clipa în care auzi vocea de la celălalt capăt al firului, știu că era o chestiune oficială.

— Luni, când vei controla contul Consulatului, vei vedea că aveți un credit mai mare decât de obicei.

— Există vreun motiv anume? replică Henry pe un ton cât se poate de formal.

— Unul destul de simplu, bătrâne, răspunse directorul băncii. Peste noapte, rata de schimb s-a modificat în favoarea voastră. Așa se întâmplă mereu când se zvonește că ar urma o lovitură de stat, adăugă el pe un ton neutru. Sună-mă luni dacă ai întrebări.

Henry se gândi să-l întrebe pe Bill dacă avea chef de o partidă de golf a doua zi, dar renunță până la urmă.

Era prima lui experiență legată de zvonul unei lovituri de stat și nu numai rata de schimb avea să traverseze un weekend prost. Vineri seara, șeful statului, generalul Olangi, apăru în uniformă pe postul național de televiziune să-i avertizeze pe bunii cetățeni din Aranga că, datorită unor tulburări create de un mic grup dizident din armată, se dovedise nevoit să impună pe insulă starea de necesitate, dar aceasta nu va dura mai mult de câteva zile.

Sâmbătă dimineața, Henry îi contactă pe cei de la știrile BBC să afle ce se petrecea cu adevărat în Aranga. Corespondentul BBC, Roger Parnell, era întotdeauna mai bine informat decât posturile locale de radio și televiziune, care nu făceau altceva decât să-i avertizeze pe cetățeni, din cinci în cinci minute, că dacă se aventurau pe străzi puteau să fie arestați. Iar dacă erau destul de nesăbuiți să iasă noaptea, aveau să fie împușcați.

Asta punea capăt la orice planuri de golf sâmbătă sau la o masă comună cu Bill și Sue duminică. Henry petrecu un weekend liniștit, citind, punându-se la curent cu corespondența din Anglia, golind frigiderul de toate rezervele de mâncare și făcând curățenie în apartamentul lui de burlac, prin colțurile pe care menajera părea să le ocolească mereu.

Luni dimineața, șeful statului era încă instalat în palatul lui. BBC-ul raportă că mai mulți ofițeri tineri au fost arestați și se zvonea că unul sau doi dintre ei fuseseră chiar executați. Generalul Olangi apăru din nou pe post, anunțând că starea de necesitate fusese ridicată.

În aceeași zi, mai târziu, când Henry ajunse la birou, descoperi că Shirley, secretara lui, care trecuse prin experiența mai multor lovituri de stat, îi deschisese deja corespondența și i-o ordonase pe birou, în trei teancuri. Pe primul scria: „Urgent, necesită acțiune", pe cel de-al doilea, mai înalt: „De considerat" și cel mai mare era marcat: „De văzut și aruncat".

Itinerarul vizitei iminente a subsecretarului de stat de la Externe din Marea Britanie era în fruntea listei de urgențe, deși ministrul trecea prin St. George, capitala sta-

tului Aranga, doar pentru că era o oprire convenabilă pentru alimentarea avionului pe drumul de întoarcere de la Jakarta la Londra. Foarte puține oficialități se deranjau să viziteze micul protectorat britanic în alte împrejurări decât cele legate de procurarea de combustibil pentru o călătorie mai lungă.

Ministrul care venea acum, domnul Will Whiting, cunoscut la Ministerul de Externe drept „Will cel fără de minte", urma să fie înlocuit, potrivit ziarului *Times*, cu cineva mai capabil să lege două propoziții. Cu toate acestea, gândi Henry, de vreme ce Whiting rămânea peste noapte la reședința ambasadorului, aceasta era șansa lui de a-i stoarce o decizie cu privire la proiectul de piscină. Henry era nerăbdător să vadă începute lucrările la noua piscină atât de necesară copiilor de acolo. Subliniase într-un memoriu extins către Ministerul de Externe că li se promisese demararea proiectului când prințesa Margareta vizitase insula, în urmă cu patru ani și așezase piatra de temelie a fundației, dar se temea că proiectul avea să rămână „în cumpănă" în arhiva ministerului dacă nu-i bătea mereu la cap ca să le reamintească de situația respectivă.

În cel de-al doilea teanc de scrisori era declarația bancară promisă de Bill Paterson, care confirma că în contul extern al ambasadorului se aflau cu 1123 kora mai mult decât era prevăzut, din cauza loviturii de stat din weekend, care nici măcar nu avusese loc. Henry nu prea se interesa de treburile bănești ale protectoratului, dar ca prim secretar, era de datoria lui să contrasemneze orice cec în numele guvernului Majestății sale.

În teancul „De considerat" mai era doar o singură

scrisoare cât de cât interesantă: o invitație să țină un discurs în numele oaspeților clubului Rotary, la întâlnirea anuală din noiembrie. În fiecare an, era de așteptat ca cineva din personalul ambasadei să ia cuvântul în această împrejurare. Se părea că era rândul lui Henry. Mormăi, dar însemnă scrisoarea în colțul din dreapta sus.

În teancul „De văzut și aruncat" erau scrisorile obișnuite – oferte gratuite inutile, circulare și invitații de a îndeplini funcții fără acoperire. Nici nu se obosi să le mai răsfoiască, îndreptându-și din nou atenția asupra urgențelor și începând să citească programul ministrului.

27 august

3.30 p.m.: Domnul Will Whiting, subsecretar de stat la Ministerul de Externe, întâmpinat la aeroport de ambasador, Sir David Fleming și de primul secretar, domnul Henry Pascoe.

4.30 p.m.: Ceai la ambasadă cu ambasadorul și lady Fleming.

6.00 p.m.: Vizită la colegiul „Regina Elisabeta", unde ministrul va înmâna premiile elevilor din clasa a șasea (cuvântare).

7.00 p.m.: Cocktail la ambasadă. În jur de o sută de oaspeți (numele sunt atașate).

8.00 p.m.: Cină cu generalul Olangi la tabăra Victoria (cuvântare).

Henry ridică privirea, pentru că secretara lui intrase în cameră:

— Când aș putea să-i arăt ministrului locația pentru piscina nouă, Shirley? întrebă el. Pe itinerarul ăsta nu apare nimic.

— Am reușit să strecor o vizită de cincisprezece minute mâine dimineață, când ministrul se va duce la aeroport.

— Cincisprezece minute ca să discutăm un lucru care va afecta viețile a zece mii de copii, comentă Henry și dădu pagina programului.

28 august

8.00 a.m.: Mic dejun la reședință cu ambasadorul și reprezentanți ai firmelor locale (cuvântare).

9.00 a.m.: Plecarea la aeroport.

10.30 a.m.: Zborul 0177 al companiei British Airways către Londra, Heathrow.

— Pe programul oficial nici măcar nu apare, bombăni Henry, uitându-se din nou la secretara lui.

— Știu, zise Shirley, dar ambasadorul a considerat că într-o vizită atât de scurtă, ministrul trebuie să se concentreze asupra priorităților.

— Cum ar fi ceaiul cu doamna ambasador, pufni Henry. Asigură-te să ia micul dejun la ora fixată și să citească paragraful despre piscină pe care l-am introdus în cuvântare, conchise el, ridicându-se de la birou. Am citit scrisorile și le-am marcat pe cele importante. Acum plec în oraș să văd în ce stadiu se află proiectul piscinei.

— Apropos, zise Shirley, a telefonat Roger Parnell, corespondentul BBC. Voia să știe dacă ministrul va face o declarație oficială în timpul vizitei la Aranga.

— Dă-i telefon și spune-i că va face; pe urmă trimite-i prin fax cuvântarea de la micul dejun, cu paragraful despre piscină subliniat.

Apoi Henry plecă de la birou, sărind în micul lui automobil Austin Mimi. Soarele încălzea puternic capota. Chiar cu ambele geamuri deschise, era lac de transpirație după numai câteva sute de metri.

Câțiva localnici îi făcură cu mâna, recunoscând mașina diplomatului din Anglia care părea să fie sincer interesat de bunăstarea lor.

Parcă în spatele catedralei, care ar fi putut fi luată drept o biserică parohială din Anglia și parcurse pe jos cei trei sute de metri până la locul destinat amenajării piscinei. Înjură, așa cum făcea ori de câte ori vedea petecul de teren irosit. Copiii din Aranga aveau atât de puține facilități sportive! Un teren de fotbal tare ca piatra, care era transformat în teren de cricket la fiecare 1 mai; o sală de la primărie unde se juca baschet când nu se întruneau edilii și un teren de tenis cu o pistă de golf la clubul Britannia, unde localnicii nu erau agreați iar copiilor nu le era permis să treacă de poartă, decât ca să mătură aleea. În cazarma Victoria, la distanță mai mică de o jumătate de milă, armata avea o sală de gimnastică și o duzină de terenuri de fotbal, dar acestea nu puteau fi folosite decât de ofițeri și de invitații lor.

Henry se hotărî pe loc să-și asume misiunea de a vedea piscina terminată înainte ca Ministerul de Externe să-l transfere în altă țară. Își va folosi discursul pentru membrii clubului Rotary ca să-i determine la acțiune. Trebuie să-i convingă să aleagă proiectul piscinei ca act de binefacere în anul acela și-l va forța pe Bill Patterson să devină președintele comitetului. De altfel, ca director al băncii și secretar al clubului Rotary, era candidatul cel mai potrivit.

Dar mai întâi avea să fie vizita ministrului. Henry începu să cântărească în minte subiectele pe care dorea să le abordeze în fața acestuia, amintindu-și că nu avea

decât cincisprezece minute pentru a-l convinge pe individ să obțină mai multe fonduri de la minister.

Se întoarse să plece și zări un băiețel la marginea terenului, încercând să citească semnele scrijelite pe piatra de temelie: „Piscina St. George. Această piatră de temelie a fost așezată de majestatea sa, prințesa Margaret, 12 septembrie 1987."

— Aceasta este o piscină? Întrebă inocent băiețelul.

Henry își repetă în gând cuvintele lui până ajunse la mașină, hotărât să le folosească în discursul de la clubul Rotary. Se uită la ceas și văzu că avea timp să treacă pe la clubul Britannia, unde poate că-l va găsi pe Bill Peterson la masă. Intrând în club, îl zări pe Bill pe taburetul lui obișnuit de la bar, citind un *Financial Times* învechit.

Văzându-l pe Henry apropiindu-se, Bill se miră:

— N-aveai un ministru de așteptat azi?

— Avionul aterizează abia la 3.30, spuse Henry. Am trecut pe aici să schimb două vorbe cu tine.

— Ai nevoie de un sfat în legătură cu cheltuirea surplusului rezultat din schimbarea ratei de vineri?

— Nu. Trebuie să am ceva mai mult de atât dacă vreau să ridic de la pământ proiectul ăsta de piscină, sau, mai degrabă, să-l adâncesc în pământ.

După douăzeci de minute, Henry părăsi clubul, obținând de la Bill promisiunea că va conduce comitetul de donații, va deschide un cont în bancă și-și va întreba superiorii de la Londra dacă nu vor ei să ofere prima sumă.

Pe drumul către aeroport, în Rolls Royce-ul ambasadorului, Henry îl puse la curent pe sir David cu ultimele noutăți legate de proiectul piscinei. Ambasadorul zâmbi și-l felicită:

— Bravo, Henry. Acum să sperăm că vei avea și la ministru același succes pe care l-ai avut la Bill Paterson.

Când ateriză avionul Boeing, cei doi stăteau la capătul pistei aeroportului St. George, pe care fuseseră întinși doi metri de covor roșu. Cum rareori ateriza mai mult de un avion pe zi și exista o singură pistă, lui Henry i se părea puțin cam deplasat ca aeroportul St. George să fie numit „internațional".

Ministrul se dovedi a fi un ins destul de vesel, care insistă ca toată lumea să-i spună Will. Îl asigură pe sir David că abia așteptase să ajungă să viziteze orașul St. Edward.

— St. George, domnule ministru, îi suflă ambasadorul.

— Desigur, St. George, se replie Will fără să roșească.

Odată ajunși la ambasadă, Henry îl lăsă pe ministru să ia ceaiul cu sir David și soția lui și se reîntoarse la birou. Chiar și după scurta călătorie de la aeroport până acolo, era convins că Will cel fără de minte nu părea omul care avea prea multă influență în guvern, însă asta nu-l va împiedica pe el să facă presiunile necesare. Măcar ministrul citise nota informativă, pentru că le spuse că abia aștepta să vadă piscina cea nouă.

— Încă n-a fost construită, sesizase Henry.

— Ciudat, comentase ministrul. Mi se părea că am citit undeva că a inaugurat-o prințesa Margaret.

— Nu, Majestatea sa a așezat doar piatra de temelie, domnule ministru. Dar poate situația se va schimba dacă proiectul este susținut de dumneavoastră.

— O să fac tot ce pot, promisese Will. Dar să știți că ni s-a spus să reducem și mai mult din fondurile pentru străinătate.

Semn sigur că se apropiau alegerile, gândi Henry.

La cocktailul din seara aceea, Henry nu putu spune mai mult decât „Bună seara, domnule ministru", deoarece ambasadorul era hotărât să-i prezinte pe toți invitații în mai puțin de o oră. Când cei doi plecară să ia cina cu generalul, Olangi Henry se duse din nou la birou, să revadă discursul de a doua zi al ministrului. Fu mulțumit să vadă că paragraful scris de el referitor la piscină rămăsese în forma finală, așa că cel puțin avea să fie consemnat. Controlă diagrama locurilor la masă, asigurându-se că el urma să stea lângă redactorul-șef al ziarului *St. George's Echo*. Astfel, putea să fie sigur că următoarea ediție a ziarului va avea pe prima pagină un editorial despre sprijinirea proiectului piscinei de către guvernul britanic.

A doua zi, Henry se sculă devreme și fu printre primii sosiți la reședința ambasadorului. Folosi timpul câștigat pentru a-i informa pe cât mai mulți dintre afaceriștii locali de importanța acordată de guvernul britanic proiectului piscinei, subliniind că banca Barclays fusese de acord să deschidă finanțarea cu o donație substanțială.

Ministrul întârzie câteva minute la micul dejun:

— Am primit un telefon de la Londra, explică el, așa că până se așeză la masă, se făcu opt și cincisprezece minute.

Henry luă loc lângă redactorul-șef al ziarului local, așteptând nerăbdător discursul.

Will se ridică la 8.47. Risipi primele cinci minute discutând despre banane și până la urmă ajunse și la fraza respectivă:

— Dați-mi voie să vă asigur că guvernul Majestății

sale nu a uitat proiectul piscinei inaugurate de prințesa Margaret și sperăm că vom putea anunța un progres în această privință în viitorul apropiat. Am fost încântat să aflu de la sir David, și se uită la Bill Paterson, care stătea în fața lui, că membrii clubului Rotary au preluat proiectul ca act caritabil al anului și mai mulți oameni de afaceri proeminenți s-au oferit deja cu generozitate să sprijine această cauză.

Fraza fu urmată de o rundă de aplauze provocate de Henry.

După ce ministrul se așeză la loc, Henry îi dădu ziaristului de lângă el un plic, conținând un articol de o mie de cuvinte și câteva fotografii ale șantierului. Era convins că problema va ocupa un loc central în ediția următoare din „St. George's Echo".

Ministrul luă loc din nou la 8.56. Nu mai rămânea prea mult timp. Când Will dispăru în camera lui, Henry începu să se plimbe înainte și înapoi, urmărind scurgerea fiecărui minut pe cadranul ceasului.

Ministrul se urcă în Rolls la 9.24 și spuse, întorcându-se către Henry:

— Mi-e teamă că va trebui să renunț la plăcerea de a vedea locația piscinei. Totuși, promise el, sigur voi citi raportul dumitale în avion și-l voi înainta ministrului cum ajung la Londra.

În timp ce mașina trecea pe lângă un teren viran, Henry îi arătă locul. Will aruncă o privire:

— Admirabil, remarcabil, important, bolborosi, dar nu se angajă să cheltuiască nici un penny din banii guvernului.

— Voi face imposibilul să-i conving pe mandarinii de la trezorerie, fură ultimele lui cuvinte înainte de îmbarcare.

Henry nu avea nevoie să afle de la cineva că „imposibilul" lui Will nu era în stare să-l convingă nici pe cel mai mărunt funcționar din instituția cu pricina.

După o săptămână, primiră un fax de la Ministerul de Externe, cu detalii legate de ultima rotire de cadre. Will Whiting fusese concediat și înlocuit cu o persoană de care Henry nu auzise niciodată.

Când se pregătea să meargă la clubul Rotary pentru a-și ține cuvântarea, sună telefonul. Era Bill Paterson.

— Henry, sunt zvonuri că se coace altă lovitură, așa că mă gândeam să aștept până vineri ca să schimb lirele ambasadei în kora.

— Îți primesc sfatul bucuros, Bill; piața financiară mă depășește. Apropos, aștept cu nerăbdare să ne lansăm diseară apelul pentru strângerea fondurilor.

Cuvântarea lui Henry fu bine primită de membrii clubului, dar când descoperi la cât se ridicau donațiile în intenția acestora, se temu că proiectul nu avea să fie finalizat prea curând. Nu se putea să nu se gândească la faptul că el nu mai avea decât optsprezece luni până la următoarea numire pe post.

Cuvintele lui Bill de la clubul Britannia îi reveniră în minte în mașină, la întoarcerea acasă. Și începu să-și contureze o idee.

Nu-l interesaseră niciodată câtuși de puțin plățile semestriale pe care guvernul britanic le făcea micii insule

Aranga. Ministrul de Externe aloca 5 milioane de lire sterline pe an, împărțite în patru tranșe de 1,25 milioane, care se transformau automat în kora, conform ratei curente de schimb. După ce Henry era informat de Bill Peterson cu privire la rată, administratorul-șef al ambasadei se ocupa de toate plățile instituției în următoarele trei luni. Era o situație pe cale să se schimbe.

Henry nu dormi în noaptea aceea, deplin conștient că-i lipseau cunoștințele și experiența necesare pentru a duce la capăt un proiect atât de îndrăzneț și că trebuia să adune informațiile necesare fără ca nimeni altcineva să afle ce punea la cale.

A doua zi dimineața, când se trezi, începuse să i se contureze un plan în minte. Își petrecu weekendul la biblioteca locală, studiind numere vechi din *Financial Times* și fiind atent la cauzele care determinaseră modificări ale ratei de schimb valutar, căutând să vadă dacă acestea respectau vreun model.

În următoarele trei luni profită de orice ocazie când se întâlnea cu Bill, la clubul de golf sau la cocktailurile de la Britannia, pentru a asimila noi informații, până când avu încredere să facă prima mișcare.

Bill îl sună luni dimineața și-i spuse că aveau în contul curent un surplus de 22107 kora, din cauza zvonurilor legate de o nouă lovitură de stat. Henry dădu instrucțiuni ca banii să fie depuși în contul pentru piscină.

— Dar de obicei îi transfer la contingențe, se miră Bill.

— Am primit o ordonanță nouă de la Ministerul de Externe – K I 4792, replică Henry. Spune că orice surplus poate fi utilizat pentru proiecte locale, dacă există aprobarea ministrului.

— Dar ministrul a fost demis, îi reaminti directorul băncii.

— Foarte posibil, dar superiorii mi-au comunicat că ordonanța este încă în vigoare.

Ordonanța K I 4792 chiar exista, așa cum descoperise Henry, deși se îndoia că ministerul o emisese gândindu-se la piscina lor.

— Îmi convine, se învoise Bill. Cine sunt eu să mă pun cu o ordonanță a Ministerului de Externe, mai ales că nu trebuie decât să mut banii dintr-un cont al ambasadei în altul.

Administratorul-șef nu observă nici o sumă lipsă în săptămâna aceea, pentru că primise tot atâtea kora ca de obicei. Henry presupuse că scăpase cu bine.

Cum nu mai aveau de făcut nici o încasare timp de trei luni, avea destul timp să-și amănunțească planurile. Mai primi câteva donații și de la oamenii de afaceri locali, dar știa că totuși abia-și permiteau să înceapă săpăturile. Trebuia să obțină un fond mult mai substanțial dacă voia să aibă mai mult decât o groapă pe șantier.

Atunci, peste noapte, îi veni o idee. Dar ca să-i reușească lovitura, trebuia să lucreze contra cronometru.

Când îl sună Roger Parnel, corespondentul BBC, ca să-l întrebe dacă mai avea vreo informație pentru săptămâna aceea în afară de obișnuitul apel pentru piscină, Henry îl rugă să discute neoficial o problemă.

— Bineînțeles, se învoi ziaristul. Despre ce este vorba?

— Guvernul e îngrijorat pentru că generalul Olangi n-a mai fost văzut de câteva zile și se zvonește că la ultimele analize medicale, testul de SIDA ar fi fost pozitiv.

— Dumnezeule mare! Ai vreo dovadă?

— Nu am nimic precis, recunoscu Henry, dar l-am auzit pe medicul lui personal comițând o mică indiscreție față de ambasador. În afară de asta, nimic.

— Dumnezeule mare! repetă omul de la BBC.

— Desigur, este o informație neoficială. Dacă voi fi indicat ca sursă, nu vom mai discuta niciodată.

— Nu-mi trădez niciodată sursele, îl asigură celălalt indignat.

Știrea difuzată în seara aceea de către agenția mondială era vagă și plină de „dacă„ și de „dar". Totuși, a doua zi, când Henry trecu pe la clubul de golf, pe la Britannia și pe la bancă, auzi de la toți cuvântul SIDA. Chiar și ambasadorul îl întrebă dacă auzise zvonul.

— Da, dar nu cred nimic, răspunse el, fără să roșească.

A doua zi, kora scăzu cu patru la sută și generalul Olangi apăru la televizor să dezmintă zvonurile, spunând că acestea fuseseră răspândite de dușmanii săi. Apariția lui nu făcu decât să-i înștiințeze și pe cei care încă nu aflaseră și cum generalul părea să fi slăbit puțin, kora mai scăzu cu două procente.

— Te-ai ales cu un venit măricel luna asta, îi spuse Bill lui Henry la începutul săptămânii următoare. După alarma aia falsă despre SIDA generalului, am reușit să transfer 118 000 kora în contul piscinei, ceea ce înseamnă că putem cere arhitecților să întocmească planurile.

— Bravo, îl lăudă Henry, atribuindu-i lui meritul loviturii.

Și închise telefonul, conștient că nu putea risca să repete aceeași scamatorie.

Cu toate că arhitecții desenaseră planurile și o machetă a piscinei fu așezată în biroul ambasadorului, trecură încă trei luni în care contul se bucură doar de câteva donații firave din partea localnicilor.

În mod normal, Henry n-ar fi avut acces la fax, dar se afla în biroul ambasadorului, revizuind cuvântarea pe care trebuia s-o țină sir David la Convenția Anuală a crescătorilor de banane, când hârtia fu așezată pe birou.

Ambasadorul se încruntă și dădu la o parte cuvântarea:

— N-a fost un an bun pentru banane, mormăi el.

În timp ce citea faxul, încruntarea nu-i dispăru. Îl întinse apoi și primului secretar.

„Către toate ambasadele și consulatele: guvernul va retrage Marea Britanie din mecanismul ratei de schimb. Urmează un anunț oficial în cursul zilei."

— Dacă așa stau lucrurile, cancelarul nu va mai avea post, comentă sir David, referindu-se la ministrul finanțelor. Totuși, ministrul de externe nu se schimbă, așa că nu e problema noastră. Însă, îl preveni el pe Henry, poate că ar fi înțelept să nu pomenim subiectul încă vreo câteva ore.

Henry dădu din cap și-l lăsă pe ambasador să-și șlefuiască mai departe cuvântarea.

De îndată ce închise ușa, o luă la fugă pe coridor pentru prima dată de doi ani de zile. Ajunse în biroul lui și formă un număr de telefon pe care-l știa pe dinafară.

— Aici Bill Paterson.

— Cât avem în fondul de contingențe? întrebă el, pe un ton voit neglijent.

— Așteaptă o secundă. Vrei să închizi și să te sun eu?

— Nu, aștept, zise Henry.

Și urmări secundarul ceasului de pe birou descriind aproape un cerc complet înainte ca directorul băncii să-i vorbească din nou:

— Puțin mai mult de un milion de lire. De ce doreai să știi?

— Tocmai am primit instrucțiuni de la Ministerul de Externe să schimb imediat toți banii disponibili în mărci germane, dolari americani și franci elvețieni.

— Vei avea de plătit un comision mare pentru asta, zise Bill pe un ton formal. Și dacă rata se întoarce împotriva ta...

— Sunt conștient de aceste implicații, zise Henry, dar telegrama de la Londra nu-mi dă dreptul să aleg.

— Corect, spuse Bill. Ai aprobarea ambasadorului?

— Tocmai am ieșit din biroul lui.

— Atunci e timpul să mă apuc de treabă, nu?

Henry rămase în biroul lui, transpirând de emoție, douăzeci de minute, așteptând telefonul de la bancă.

— Am transformat toată suma în franci, mărci și dolari, conform instrucțiunilor. Îți trimit detaliile mâine dimineață.

— Să fie într-un singur exemplar, îi atrase Henry atenția. Ambasadorul nu vrea să afle tot personalul despre asta.

— Înțeleg, bătrâne, îl liniști Bill.

Ministrul de finanțe anunță retragerea Marii Britanii din mecanismul ratei de schimb pe treptele trezoreriei de la Whitehall, la ora 7.30, când toate băncile din St. George erau închise.

A doua zi dimineață, Henry îl contactă pe Bill la prima oră, cerându-i să convertească imediat valuta străină în lire sterline și să-i aducă la cunoștință rezultatul operațiunii.

Urmară încă douăzeci de minute de sudori reci până îl sună directorul băncii:

— Aveți un profit de 64 312 lire sterline. Dacă toate ambasadele din lume au făcut același lucru, guvernul va putea reduce impozitele cu mult înaintea viitoarelor alegeri.

— Ai dreptate, zise Henry. Apropos, poți transforma surplusul în kora și să-l transferi în fondul piscinei? Și mai e ceva, Bill: l-am asigurat pe ambasador că n-o să facem nici un fel de referiri la acțiunea asta.

— Ai cuvântul meu că nu va afla nimeni, promise directorul băncii.

Henry îl informă pe redactorul-șef de la *St. George's Echo* că în fondul piscinei, contribuțiile se adunau în continuare, datorită generozității oamenilor de afaceri locali și a multor filantropi. În realitate, doar o jumătate din sumă fusese acumulată prin donații externe.

Nu trecuse nici o lună de la cea de-a doua lovitură a lui Henry și se încheiase deja contractul de construcție iar camioanele, buldozerele și excavatoarele se adunaseră pe șantier. Henry trecea pe acolo în fiecare zi, ca să supravegheze lucrările. Dar nu trecu mult și Bill îi reaminti că dacă nu mai primeau și alte fonduri, nu puteau continua proiectul platformei de sărituri de la înălțime și pe cel al vestiarelor pentru o sută de copii.

Ziarul *St. George's Echo* le reamintea mereu cititorilor

de piscină, dar, după un an de zile, aproape toți cei care-și puteau permite donaseră ceva în fondul respectiv. Șuvoiul banilor se redusese la câteva picături, iar sumele strânse pe la târguri sau mesele de caritate erau neglijabile.

Lui Henry îi era teamă că-și va primi următoarea numire înainte de finalizarea proiectului și că, după plecarea lui de pe insulă, Bill și comitetul lui își vor pierde interesul și piscina nu va mai fi terminată niciodată.

A doua zi, se duse cu Bill la șantier și priviră amândoi fundația de douăzeci de metri pe cincizeci, pe malurile căreia leneveau de zile în șir vehiculele de construcții, urmând ca în curând să fie transferate în altă parte.

— Numai un miracol ne-ar ajuta s-o terminăm, dacă guvernul nu-și ține promisiunea de a ne ajuta, remarcă diplomatul.

— Și nici kora nu ne-a ajutat, e stabilă de șase luni, adăugă Bill.

— Henry începu să simtă gustul disperării.

În lunea următoare, la ședința de dimineață cu ambasadorul, sir David îi spuse lui Henry că avea vești bune.

— Nu-mi spuneți. Guvernul și-a ținut în sfârșit promisiunea și...

— A, nu e nimic așa de surprinzător, râse sir David. Dar ești pe lista de promovări de anul viitor și probabil vei conduce un consulat. Mi s-a spus că sunt câteva posturi bune, așa că ține pumnii strânși. Și fiindcă veni vorba, eu și Carol plecăm mâine în Anglia, în concediu, și sperăm să nu vedem Aranga la știrile de pe prima pagină în timpul acesta. Asta dacă vrei să iei Bermuda și nu insulele Ascension.

Henry se întoarse la birou și începu să parcurgă poșta de dimineață cu secretara lui. În teancul „Urgent, necesită acțiune" era o invitație de a-l acompania pe generalul Olangi în satul lui natal. Acesta era ritualul anual îndeplinit de președinte pentru a le demonstra oamenilor că nu-și uita rădăcinile. În mod normal l-ar fi acompaniat ambasadorul, dar cum acesta pleca în Anglia, trebuia să-l reprezinte primul secretar. Henry se întreba dacă nu cumva sir David aranjase dinadins lucrurile astfel.

Din teancul „De considerat", Henry trebuia să hotărască dacă să acompanieze un grup de oameni de afaceri într-un turneu în jurul insulei, legat de cultivarea bananelor sau dacă să vorbească la Societatea Politică din St. George despre viitorul monedei euro.

Apoi trecu la grămada „de văzut și aruncat". O scrisoare de la doamna Davidson, care dona douăzeci și cinci de kora pentru piscină; o invitație la bazarul bisericii de vineri; și o notiță amintindu-i că sâmbătă, Bill împlinea cincizeci de ani.

— Mai e și altceva? se interesă el.

— O înștiințare de la biroul ambasadorului, cu lucrurile necesare călătoriei la țară cu președintele. Vă sugerează să luați o ladă de sticle cu apă, niște pastile antimalarie și un telefon mobil. Altfel s-ar putea să fiți deshidratat, să faceți febră și pe deasupra nici să nu puteți contacta pe nimeni.

— Am înțeles, râse Henry, tocmai când suna telefonul de pe biroul lui.

Era Bill, să-l anunțe că banca nu mai putea onora cecurile pentru piscină, deoarece în cont nu se mai făcuse nici o depunere substanțială de peste o lună.

— Nu era nevoie să-mi reamintești, oftă Henry, privind cecul de 25 de kora al doamnei Davidson.

— Din păcate, constructorii au părăsit șantierul, pentru că nu puteam onora plata următoare. În plus, suma voastră trimestrială de un milion de lire și un sfert nu va fi probabil majorată, atâta vreme cât președintele este în formă.

— La mulți ani pentru sâmbătă, Bill, îi ură Henry.

— Nu-mi aduce aminte, fu rândul directorului băncii să ofteze. Dar, dacă tot a venit vorba, sper că vii să ne vezi sâmbătă seara, la o mică sărbătorire.

— Nimic nu mă va împiedica să vin, promise Henry.

În seara aceea, Henry luă prima pastilă pentru prevenirea malariei, înainte de culcare. Joi cumpără o navetă de apă de la supermarketul local. Vineri dimineața, secretara îi întinse un telefon mobil chiar atunci când era pe punctul de a pleca. Ba chiar îl verifică, să vadă dacă știa să umble cu el.

La ora nouă, Henry plecă de la birou și urcându-se în Mimi-iul lui, conduse până la cazărmile Victoria. Promisese că o va suna pe secretară când aveau să sosească în satul natal al generalului Olangi. Își parcă mașina în complex și fu escortat spre un Mercedes care aștepta în spatele cortegiului ce arbora steaguri ale Marii Britanii. La 9,30, președintele ieși din palat și se îndreptă spre Rolls Royce-ul decapotabil aflat în fruntea cortegiului. Henry nu putu să nu constate că generalul arăta mai în formă ca oricând.

La ieșirea grupului de mașini din incintă, gărzile

prezentară onorul. Înaintând încet prin oraș, mașinile treceau printre șiruri de copii care fluturau steguleţe. Primiseră liber de la școală pentru a-și ovaționa conducătorul la începutul lungii sale călătorii către locul natal.

Henry se lăsă pe spate, pentru a petrece mai comod cele cinci ore ale călătoriei, ațipind din când în când și trezit brutal ori de câte ori traversau o localitate de aclamațiile copiilor adunați să-și întâmpine conducătorul.

În jurul prânzului, convoiul se opri într-un sat din dealuri, unde se prepara masa pentru înalții oaspeți. După o oră, porniră mai departe. Lui Henry îi era teamă că băștinașii își sacrificaseră cea mai mare parte din rezervele lor de iarnă pentru a umple burțile zecilor de demnitari și soldați care-l acompaniau pe președinte în pelerinajul lui.

Când convoiul se puse din nou în mișcare, Henry căzu într-un somn adânc și visă Bermuda, un loc unde era sigur că nu era nevoie să se construiască vreo piscină.

Dar tresări din somn. I se păru că auzise o împușcătură. Oare fusese în vis? Ridică ochii și-l văzu pe șofer sărind din mașină și pierzându-se în junglă. Deschise calm portiera din spate, ieși și el și văzând mișcări în față, se hotărî să meargă să vadă ce se întâmplă. Nu făcuse decât câțiva pași când se împiedică de trupul masiv al președintelui, zăcând nemișcat într-o baltă de sânge și vegheat de soldați. Aceștia se întoarseră și, văzându-l pe reprezentantul ambasadorului, ridicară pușile.

— Pe loc repaus! Strigă o voce tăioasă. Încercați să țineți minte că nu suntem sălbatici.

Un căpitan cu uniformă ajustată făcu un pas înainte, salutându-l.

— Îmi cer scuze dacă v-am provocat vreo neplăcere, domnule prim secretar, spuse el, cu accentul unuia care studiase în școli engleze, dar vă asigurăm că nu vi se va întâmpla nimic.

Henry nu comentă, continuând să se uite la cadavrul președintelui.

— După cum vedeți, domnule Pascoe, fostul președinte a suferit un accident tragic, urmă căpitanul. Vom rămâne cu el până când va fi îngropat cu onoruri, în satul natal. Sunt sigur că aceasta ar fi fost și dorința lui.

Henry se îndoia, dar nu spuse nimic.

— Domnule Pascoe, vă sugerez să reveniți imediat în capitală și să vă anunțați stăpânii în legătură cu cele întâmplate. De asemenea, probabil că vor dori să afle că noul președinte este colonelul Narango.

Henry tăcea în continuare. Își dădea seama că prima lui datorie era să transmită imediat un mesaj către Ministerul de Externe. Dădu din cap și se întoarse încet spre mașina abandonată de șofer.

Se strecură în spatele volanului, ușurat să vadă cheia încă în contact. Porni motorul, întoarse mașina și începu lunga călătorie de întoarcere către capitală. Nu putea ajunge la St. George înainte de căderea nopții.

După ce parcurse vreo doi kilometri și se asigurase că nu-l urmărea nimeni, trase pe dreapta și telefonă la birou.

Secretara răspunse destul de repede.

— Henry sunt, începu el.

— Mă bucur că ați sunat, zise Shirley. S-au întâmplat atâtea în după amiaza asta. Tocmai a sunat doamna Davidson, să spună că din bazarul de la biserică s-ar putea

strânge vreo două sute de kora și să întrebe dacă nu vreți să treceți pe acolo să luați cecul la întoarcere.

Și înainte ca el să poată deschide gura, Shirley adăugă:

— Am aflat cu toții ultimele știri.

— Da, din cauza asta am sunat, spuse Henry. Trebuie să luăm imediat legătura cu Ministerul de Externe.

— Deja am făcut-o, spuse secretara.

— Ce le-ai spus?

— Că sunteți cu președintele și că vă îndepliniți îndatoririle oficiale și veți lua legătura cu ei la întoarcere, domnule ambasador.

— Domnule ambasador? Se miră Henry.

— Da, e oficial. Bănuiesc că de aceea ați sunat, pentru numirea dumneavoastră. Felicitări.

— Mulțumesc, spuse el neutru, fără să întrebe unde fusese numit. Alte știri mai sunt?

— Nu, nu se întâmplă mare lucru zilele astea. E o vineri după amiază liniștită și normală. De fapt, vroiam să vă cer voie să plec acasă puțin mai devreme în după-amiaza asta. Am promis că trec s-o ajut pe Sue Paterson să facă pregătiri pentru aniversarea soțului ei.

— Da, de ce nu? încercă Henry să rămână calm. Spune-i doamnei Davidson că voi face tot posibilul să trec pe la bazar. Două sute de kora înseamnă ceva.

— Ce mai face președintele? Întrebă Shirley.

— Tocmai trebuie să participe la o ceremonie, așa că ar fi mai bine să închid, răspunse el.

Atinse butonul roșu, apoi formă imediat un alt număr.

— Aici Bill Paterson.

— Bill, Henry sunt. Ai schimbat cecul nostru trimestrial?

— Da, acum vreo oră. Am obținut cea mai bună rată posibilă, dar mi-e teamă că moneda națională se întărește întotdeauna când președintele își face călătoria oficială la locul de naștere.

Henry evită să adauge și „de moarte", spunând simplu:

— Vreau să convertim toată suma din nou în lire sterline.

— Te sfătuiesc să n-o faci, zise Bill. Kora s-a întărit în ultima oră și oricum, o astfel de acțiune va fi sancționată de ambasador.

— Ambasadorul e în Dorset, în concediul lui anual. În absența lui eu dețin cel mai înalt rang diplomatic.

— Se prea poate, spuse Bill, dar tot va trebui să-i fac un raport complet ambasadorului la întoarcere.

— Nici nu mă aștept la altceva din partea ta, îl asigură Henry.

— Ești sigur că știi ce faci?

— Știu exact ce fac, sosi imediat răspunsul. Și dacă te ocupi de asta, cer să convertim în lire și toată suma din fondul de contingență.

— Nu sunt sigur..., începu Bill.

— Domnule Paterson, nu trebuie să-ți reamintesc că mai sunt multe bănci în St. George care-și exprimă limpede de ani de zile dorința de a găzdui contul guvernului britanic.

— Îți voi îndeplini instrucțiunile, domnule prim secretar, replică directorul băncii, dar vreau să notezi că o fac împotriva convingerilor mele.

— Chiar și așa, doresc ca tranzacția să se realizeze astăzi, înainte de închiderea zilei, insistă Henry. E clar?

— Absolut, se învoi Bill.

Lui Henry îi mai trebuiră încă patru ore să ajungă în capitală. Cum toate străzile erau pustii, presupuse că se anunțase vestea morții președintelui și se declarase stare de necesitate. Fu oprit de mai multe patrule, recunoscător că avea steagul Marii Britanii pe bonetă, și i se ordonă să meargă acasă cât mai repede posibil. În felul acesta nu avea cum să treacă pe la bazarul doamnei Davidson și să colecteze cele două sute de kora.

Când ajunse la locuința lui, Henry dădu drumul la televizor și-l văzu pe președintele Narango, în uniformă de gală, adresându-se poporului:

— Vă asigur, prieteni, că nu aveți de ce să vă temeți. Intenționez să ridic starea de necesitate cât mai curând cu putință. Dar, până atunci, vă rog să nu vă aventurați pe străzi, pentru că armata a primit ordin să tragă fără avertisment.

Henry deschise o conservă de fasole și stătu în casă tot weekendul. Îi păru rău că lipsea de la cea de-a cincizecea aniversare a lui Bill, dar simțea că, una peste alta, era mai bine așa.

Majestatea sa regală, prințesa Anne, inaugură noua piscină din St. George pe drumul de întoarcere de la întrecerile sportive ale Commonwealth-ului din Kuala Lumpur. În discursul ei, sublinie cât de impresionată era de platforma de sărituri și de vestiarele cu dotări moderne.

Continuă, scoțând în evidență activitatea clubului Rotary și felicitându-i pe membrii lui pentru campania

de strângere a fondurilor. Domnul Bill Paterson, președintele comitetului, primi o distincție de onoare pentru serviciile aduse Majestății sale.

Din păcate, Henry Pascoe nu era prezent la ceremonie. Fusese trimis recent la noul lui post de ambasador, în insulele Ascension, care nu se intersectau cu nici o rută aeriană importantă.

Femeie odihnindu-se

— Poate vă întrebați de ce această sculptură poartă numărul 13, spuse curatorul, cu un zâmbet de satisfacție.

Eram în primul rând al grupului și bănuiam că ni se va ține o lecție de artă.

— Henry Moore, continuă omul pe un ton din care se vedea limpede că ne considera o adunătură de ignoranți care ar confunda cubismul cu zahărul cubic și n-ar avea nimic mai bun de făcut decât să se ducă la un fond de investiții lunea, când băncile nu lucrează – Henry Moore lucrează de obicei seturi de câte douăsprezece piese. Ca să fim drepți cu marele artist, acesta a murit înainte de a i se da aprobarea să execute cea de-a treisprezecea copie a uneia dintre capodoperele lui.

Am privit bronzul masiv, reprezentând un nud de femeie, care domina intrarea în galeria Huxley. Silueta magnifică, sinuoasă, cu marca autorului pe stomac și fruntea odihnindu-se în palma rotunjită privea maiestuoasă peste creștetele a un milion de vizitatori anual. Pentru a cita din ghid, era „o piesă clasică" de Henry Moore din 1952.

Am continuat s-o admir pe enigmatica doamnă, dorind parcă s-o pot atinge – semn că artistul își atinsese țelul în execuția ei.

— Galeria Huxley, continua curatorul, e administrată de trustul național de douăzeci de ani. Sculptura aceasta, *Femeie odihnindu-se,* e considerată de specialiști una

dintre cele mai reușite piese ale lui Moore, executată când acesta era în deplinătatea forței artistice. Cea de-a șasea copie a fost achiziționată de cel de-al cincilea duce – un bărbat din Yorkshire, ca și Moore – pentru suma princiară de 1000 de lire sterline. Când galeria a trecut în proprietatea celui de-al șaselea duce, acesta a descoperit că nu putea asigura capodopera. Cel de-al șaptelea duce a fost și mai strâmtorat; nu-și putea permite nici măcar întreținerea galeriei și a terenului înconjurător. Cu scurt timp înainte de moarte, a dorit să ridice povara unei datorii de pe umerii succesorului său și a încredințat galeria, obiectele conținute și terenul înconjurător către trustul național. Francezii nu au înțeles niciodată că, dacă dorești să omori aristocrația, datoriile sunt mult mai eficiente decât revoluțiile.

Și curatorul râse singur de spiritul pe care-l făcuse, secondat politicos de câțiva privitori din primele rânduri.

— Și acum să revenim la misterul celui de-al treisprezecelea exemplar, continuă omul, așezându-și o mână pe șoldul amplu al *Femeii odihnindu-se*. Pentru asta, trebuie să vă explic una din problemele cu care se confruntă trustul național ori de câte ori preia proprietăți particulare. Trustul e o organizație de binefacere autorizată. Deține și administrează peste 250 de clădiri istorice și grădini în Marea Britanie, și peste 600 000 de acri de teren de țară, plus 575 de mile de coastă marină. Fiecare proprietate trebuie să îndeplinească criteriile de a fi „de interes istoric" sau „să reprezinte frumuseți naturale". Asumându-ne responsabilitatea întreținerii acestor proprietăți, trebuie să le protejăm forma și conținutul fără a

falimenta trustul. În cazul galeriei Huxley, am instalat sistemul de securitate cel mai avansat pe care l-am găsit, dublat de paznici care patrulează zi și noapte. Chiar și astfel, e imposibil să ne protejăm toate comorile vreme de douăzeci și patru de ore pe zi, în tot timpul anului. Dacă ni se raportează lipsa unui obiect, apelăm imediat la poliție. În nouă cazuri din zece, obiectul dispărut revine la noi în câteva zile.

Și curatorul tăcu, sigur că cineva va întreba de ce.

— De ce? întrebă o americancă îmbrăcată în bermude ecosez.

— Bună întrebare, doamnă, spuse condescendent curatorul. Este simplu: cei mai mulți hoți nu reușesc să vândă bunuri atât de valoroase, cu excepția cazului când acestea ar fi furate la ordin.

— Furate la ordin? căzu în coadă de mirare aceeași americancă.

— Da, doamnă, i se răspunse cu bucurie. Vedeți, pe tot globul există bande de infractori care fură capodopere pentru persoane care nu doresc să le mai admire și altcineva în afara lor.

— Trebuie să fie o treabă scumpă, sugeră interlocutoarea curatorului.

— Din câte am auzit, obiectele se vând la o cincime din valoarea lor pe piață.

Americanca tăcu, dar interveni o altă voce din grup:

— Dar asta nu explică de ce atâtea comori sunt returnate foarte repede.

— Tocmai aici vroiam să ajung, zise cam înțepat curatorul. Dacă o operă de artă nu a fost furată la ordin,

chiar și cel mai experimentat amator o evită. Pentru că, adăugă el repede, ca să nu mai audă încă un „de ce", toți conducătorii de case de licitație, de tranzacții și galerii au descrierea amănunțită a obiectului pe mesele lor, la numai câteva ore după ce acesta e furat. Astfel, hoțul se vede posesorul unui obiect pe care nimeni nu-l dorește pentru că, odată scos pe piață, ar atrage imediat poliția. Multe dintre capodoperele noastre furate ne vin înapoi după câteva zile sau sunt abandonate în locuri unde vor fi găsite cu siguranță. Galeria de artă Dulwich a trecut prin astfel de întâmplări de trei ori în ultimii zece ani și, în mod surprinzător, foarte puține comori se întorc la cuib vătămate.

De data asta se auziră mai multe „de ce-uri" din toate părțile.

— Se pare că publicul e dispus să ierte un furt îndrăzneț, dar, în schimb, nu admite știrbirea calității unui obiect de patrimoniu național. Aș adăuga și faptul că astfel se reduce foarte mult și probabilitatea ca infractorul să fie condamnat. Dar să continuăm povestea celui de-al treisprezecelea exemplar. Pe 6 septembrie, 1997, în ziua înmormântării prințesei Diana de Wales, chiar când catafalcul era introdus în catedrala Westminster, o furgonetă a parcat în fața galeriei Huxley. Șase bărbați îmbrăcați în salopete de lucrători la trustul național au coborât și i-au spus paznicului de serviciu că au ordin să ia *Femeie odihnindu-se* și s-o transporte la Londra la o expoziție Henry Moore care urmează să aibă loc în Hyde Park.

Paznicul fusese informat că, din cauza funeraliilor, sculptura urma să fie ridicată abia peste o săptămână.

Dar cum hârtiile păreau să fie în ordine și omul se grăbea să se întoarcă la televizor, le permise celor șase să ia sculptura.

Galeria Huxley a fost închisă două zile după înmormântare, așa că nu s-a mai gândit nimeni la incidentul cu pricina. Totuși, marțea următoare sosi o altă furgonetă, cu aceleași instrucțiuni referitoare la *Femeie odihnindu-se*. Hârtiile erau și de data aceasta în ordine și un timp s-a considerat că se comisese o eroare birocratică. Dar un telefon dat de comitetul de organizare a expoziției din Hyde Park a spulberat această idee. Era clar că opera de artă fusese furată de o bandă de infractori profesioniști. Scotland Yard-ul a fost informat imediat.

Aici există un departament întreg care se ocupă în mod special cu furtul operelor de artă și are înregistrate detalii despre mii de astfel de piese, în computere. La câteva minute după ce iau cunoștință de o infracțiune, cei de la Scotland Yard îi pot alerta pe toți oamenii de afaceri cu artă din țară.

Curatorul făcu o pauză și își puse din nou mâna pe șoldul doamnei de bronz:

— Pare o piesă greu de transportat și de plasat, cu toate că șoselele au fost neobișnuit de libere în ziua înmormântării și atenția publicului se concentra în direcții diferite.

Săptămâni în șir nu s-a aflat nimic despre *Femeie odihnindu-se* și Scotland Yard-ul a început să se teamă că avea de-a face cu un „furt la ordin" reușit. Dar câteva luni mai târziu, când un borfaș pe nume Sam Jackson a fost prins încercând să ia o mică pictură în ulei din sala

Royal Robing, poliția a dat de primul fir. Când suspectul a fost luat la întrebări la secția locală, i-a propus ofițerului care-l arestase să facă un târg.

„Și ce-ai putea *tu* să-mi oferi, Jackson?" l-a întrebat polițistul neîncrezător.

„Vă duc la *Femeie odihnindu-se*", a promis hoțul, „dacă nu mă acuzați de intrare prin efracție", pentru că știa că astfel s-ar fi ales cu o sentință cu suspendare.

„Dacă găsesc *Femeie odihnindu-se,* batem palma", s-a învoit polițistul.

Tabloul pe care hoțul încercase să-l fure n-ar fi valorat decât câteva sute de lire la o licitație, așa că târgul s-a făcut pe loc. Jackson a fost înghesuit într-o mașină și a condus trei polițiști pe granița comitatului Yorkshire și apoi în Lancashire, unde au pătruns tot mai mult în ținut, până au ajuns la o fermă părăsită. De acolo, Jackson îi duse pe jos peste un câmp și într-o vale, unde găsiră o clădire ascunsă după un pâlc de copaci. Poliția forță încuietoarea și deschizând ușa, au descoperit că se aflau într-o topitorie abandonată. Pe podea erau câteva bucăți de țevi de plumb, furate probabil de pe acoperișurile bisericilor și ale caselor vechi din apropiere.

Au percheziționat clădirea, dar n-au găsit nici urmă din *Femeie odihnindu-se.* Tocmai erau pe cale de a-l acuza pe Jackson că a irosit timpul poliției când l-au văzut stând în fața unui bloc de bronz.

„Nu v-am spus că o veți găsi în starea originală", le-a amintit Jackson. V-am promis doar că vă duc la ea".

Și curatorul aștepta ca și cei mai înceți la minte să se alăture „ah"-urilor și „oh"-urilor generale.

— În mod evident, se dovedise dificil să scape de capodoperă și cum infractorii nu doreau să fie prinși cu un bun furat în valoare de peste un milion de lire, pur și simplu topiseră sculptura. Jackson a negat că mai știa și altceva, dar a recunoscut că o persoană încercase să-i vândă blocul de bronz pe 1000 de lire. În mod ironic, era exact suma pe care cel de-al cincilea duce o plătise pentru capodopera originală.

După câteva săptămâni, la trustul național a fost adusă bucata de bronz. Spre dezamăgirea noastră, compania de asigurări a refuzat să plătească orice compensații, având în vedere că bronzul furat fusese returnat. Avocații trustului au studiat cu atenție polița și au descoperit că aveam dreptul să pretindem achitarea cheltuielilor necesare pentru ca obiectul alterat să fie adus la starea originală. Compania de asigurări a cedat și a fost de acord să plătească toate cheltuielile de restaurare.

În continuare, ne-am adresat Fundației Henry Moore, întrebându-i dacă ne pot ajuta cu ceva. Blocul de bronz a fost studiat timp de mai multe zile și după cântăriri și teste chimice, cei de la fundație au convenit cu laboratorul poliției că era posibil ca metalul respectiv să fie materialul original al sculpturii achiziționate de cel de-al cincilea duce.

După multe deliberări, fundația a fost de acord să facă o excepție de la regula lui Henry Moore și să toarne cea de-a treisprezecea copie a *Femeii odihnindu-se*, cu condiția ca trustul să fie de acord să acopere costurile de topit. Bineînțeles că ne-am învoit și am primit o factură de câteva mii de lire, pe care ne-am plătit-o prin polița de asigurare.

Cu toate acestea, fundația a emis două prevederi înainte de a realiza acest al treisprezecelea și unic exemplar. În primul rând, au insistat să nu scoatem niciodată statuia la vânzare, în public sau în particular. Și, în al doilea rând, dacă cea de-a șasea copie avea să reapară vreodată undeva, vom returna imediat cel de-al treisprezecelea exemplar fundației, pentru topire.

Trustul s-a învoit cu acești termeni și din acest motiv puteți acum să admirați capodopera din fața dumneavoastră.

Urmară aplauze și curatorul le mulțumi ascultătorilor, înclinându-se ușor.

Mi-am amintit de povestea asta după câțiva ani, când am participat la o vânzare de obiecte de artă modernă, la galeriile Sotheby Parke – Bernet din New York, unde cea de-a treia copie a *Femeii odihnindu-se* a fost adjudecată pentru 1.600.000 de dolari.

Sunt convins că Scotland Yard a închis dosarul doamnei furate a lui Henry Moore, considerând cazul rezolvat. Cu toate acestea, inspectorul-șef care fusese însărcinat cu problema respectivă a recunoscut în fața mea că dacă un infractor întreprinzător ar convinge o topitorie să toarne încă un exemplar din *Femeie odihnindu-se* și să o marcheze cu numărul „6" din „12", atunci acesta ar putea vinde piesa respectivă unui client de „furturi la ordin" cu un sfert de milion de lire. De fapt, nu putem fi siguri nici acum de numărul *Femeii odihnindu-se*, marcate cu cifra „6", care sunt admirate în secret pe tot cuprinsul globului.

Capra vecinului...

Bill tresări din somn. Întotdeauna era la fel după dormitul din weekend. Luni dimineața, când răsărea soarele, se așteptau să se mute de acolo. Dormea în portalul băncii Critchley de mulți ani, mai mulți decât anii de serviciu ai majorității angajaților de acolo.

În fiecare seară, în jur de ora șapte, Bill venea să-și ia locul în primire. Oricum, nimeni n-ar fi îndrăznit să-i ocupe colțul după atâția ani. În ultimul deceniu îi privise venind și plecând, unii cu inimi de aur, alții de argint, alții de bronz. Inimile de bronz erau cele mai interesate de aurul adevărat. Îi ghicise pe toți și asta nu numai după felul cum îl tratau.

Aruncă o privire la ceasul de deasupra ușii: șase fără zece. Tânărul Kevin urma să apară dintr-o clipă în alta și să-l roage să plece. Bun băiat, Kevin – îi scăpa deseori câte o băncuță, două, ceea ce era un sacrificiu pentru el acum, când aștepta încă un copil de la soția lui. Cei mai mulți dintre grangurii care urmau să vină nu l-ar fi tratat cu atâta blândețe.

Bill își îngădui un moment de visare, i-ar fi plăcut să aibă slujba lui Kevin, să poarte paltonul lui gros și călduros și șapca aceea cu cozoroc. Tot pe stradă ar fi stat, dar ar fi avut o slujbă adevărată și un salariu fix. Unii aveau parte doar de noroc. Kevin nu avea de făcut altceva decât să spună „Bună dimineața, domnule. Sper că ați avut un weekend plăcut".

Nici măcar nu trebuia să țină ușa deschisă, se deschidea automat.

Dar Bill nu se plângea. Nu fusese un weekend prea rău. Nu plouase și poliția nu mai încerca în ultimul timp să-l mute de acolo, de când îl observase pe tipul de la IRA care-și parca dubița peste drum. Îl ajutase antrenamentul din armată.

Reușise să pună mâna pe un *Financial Times* și pe un *Daily Mail* de sâmbătă și citise ambele ziare. Primul îi amintea că ar fi trebuit să investească în companiile Internet și să se țină departe de fabricanții de textile, deoarece acțiunile acestora scădeau rapid. Probabil că era unica persoană din perimetrul băncii care citea din scoarță în scoarță *Financial Times* și în mod sigur era singurul care se învelea cu paginile ziarului.

Adunase al doilea ziar din gunoiul din spatele clădirii – uimitor ce puteau arunca unii din filfizonii ăștia. Găsise de toate, de la un ceas Rolex până la un pachet de prezervative. Nu avea ce să facă nici cu unul, nici cu altul. Erau destule ceasuri în oraș la care se putea uita, cât despre prezervative, nici ele nu-i prea mai foloseau de când terminase armata. Vânduse ceasul și-i dădu prezervativele lui Vince, care măturа trotuarul la Banca Americii. Vince se lăuda întotdeauna cu ultimele lui cuceriri, lucru ce părea cam improbabil în condițiile date. Bill se hotărâse să-i susțină cacealmaua și să-i dea prezervativele ca dar de Crăciun.

În clădire se aprindeau luminile și Bill îl văzu pe Kevin punându-și haina dincolo de ușa de sticlă. Era timpul să-și adune catrafusele și s-o ia din loc: nu voia să-l bage pe Kevin în belea, sperând că acesta va obține curând promovarea pe care o merita.

Își făcu sul sacul de dormit – un cadou de la președinte, care nu mai așteptase Crăciunul ca să i-l dea. Nu, nu acesta era stilul lui sir William. Era un gentleman înnăscut, atent cu femeile – și cine-l putea învinui pentru asta? Bill le văzuse pe câteva urcând cu liftul seara târziu și se îndoia că se duceau să ceară sfaturi bancare. Poate că *lui* ar fi trebuit să-i dea prezervativele.

Își împături cele două pături – una pe care o cumpărase cu o parte din banii luați pentru ceas și alta pe care o moștenise când murise Irlandezu. Îi era dor de Irlandezu. O jumătate de pâine din spate de la clubul orășenesc, după ce-l sfătuise pe director să se retragă din textile și să investească în Internet, dar acela râsese. Își înfundă toate obiectele în rucsac – o altă achiziție de la ghenă, de la una din spatele tribunalului.

În cele din urmă, ca orice bun cetățean din centrul Londrei, își controlă situația lichidităților. E important să ai bani pe șin în buzunar în zilele noastre, când există mai mulți vânzători decât cumpărători. Cotrobăi prin buzunarul negăurit și extrase de acolo o liră, două monede de zece pence și un penny. Grație taxelor guvernamentale, azi nu-și va putea permite ceva tutun, ce să mai vorbim de obișnuita lui halbă de bere. Asta dacă nu cumva era Maisie de servici la barul Reaper. I-ar fi plăcut să-i facă el ceva, se gândi, deși era destul de bătrân ca să-i fie tată.

Prin tot orașul ceasurile începură să bată ora șase. Își încheie șireturile adidașilor Reebok – altă marcă aruncată de filfizoni; acum, toți filfizonii se încălțau cu Nike. O ultimă privire, tocmai când Kevin ieși în stradă. La

șapte seara, când Bill avea să se întoarcă – mai punctual decât orice paznic angajat – Kevin o să fie acasă, cu Lucy, soția lui gravidă. Ce om norocos!

Kevin îl privi pe Bill târându-și picioarele de acolo și amestecându-se printre oamenii care se grăbeau la servici. Nu-l punea niciodată pe Kevin în situații dificile și nu-i periclita slujba. Apoi zări un penny sub portal. Îl va înlocui diseară cu o monedă de o liră. La urma urmei, nu asta fac băncile cu banii oamenilor?

Kevin se întoarse la intrarea principală tocmai când ieșea echipa de curățenie. Sosea la trei noaptea și trebuia să părăsească localul la ora șase. După patru ani, îi știa pe toți pe nume și toți îi zâmbeau la plecare.

Kevin trebuia să fie pe trotuar la ora șase punct, cu pantofii lustruiți, cămașă albă curată, cravata înspicată a angajaților băncii și haina lungă, albastră, cu nasturi de alamă – din stofă iarna și din pânză vara. La o bancă, regulile și regulamentele se respectă la sânge. Trebuia să-i salute pe toți angajații care făceau parte din consiliul de conducere, dar mai adăugase pe lista lui câteva nume despre care auzise că vor figura curând în consiliu.

Filfizonii soseau între șase și șapte dimineața, cu câte un: „Bună, Kevin! Pun pariu că adun un milion azi". Între șapte și opt, mai puțin grăbiți, soseau funcționarii cu vechime, deja uzați de problemele pe care le aveau cu copiii, taxele școlare, mașina nouă sau nevasta nouă. „Bună dimineața!", spuneau ei, fără să se obosească să-l privească în ochi. De la opt la nouă, urmau demni cei din conducere, care-și aveau locuri rezervate în parcarea băncii. Kevin se gândi că și ei mergeau la meciurile de

sâmbătă, ca toată lumea, dar aveau locuri în tribuna directorilor. Mulți dintre ei își dădeau seama că nu vor mai ajunge în consiliu și erau hotărâți să-și facă viața cât mai ușoară. Printre ultimii va ajunge directorul executiv al băncii, Phillip Alexander, pe bancheta din spate a Jaguarului cu șofer, citind *Financial Times*. Kevin trebuia să alerge și să-i deschidă portiera domnului Alexander, care trecea apoi pe lângă el fără să-i arunce măcar o privire.

În sfârșit, sosea și sir William Selwyn, președintele băncii, în Rolls-Royce-ul lui care-l aducea tocmai de undeva de la țară, din Surrey. Sir William își găsea întotdeauna timp să schimbe două vorbe cu el:

— Bună dimineața, Kevin. Ce face soția?

— Bine, mulțumesc, domnule președinte.

— Anunță-mă când vine copilul.

Kevin surâse când apăru tineretul, filfizonii dispărând unul după altul dincolo de ușa cu deschidere automată. Datorită acestei instalații, nu mai trebuia să tragă de ușa grea. Era mirat că tot îl mai țineau pe lista de plată; cel puțin, așa gândea Mike Haskins, superiorul lui direct.

Kevin îi aruncă o privire lui Haskins, care stătea la biroul de recepție. Norocos om, Mike! Stătea înăuntru la căldură și bea ceai, ca să nu mai vorbim de salariu. Avea slujba pe care o urmărea Kevin, pasul următor în scara ierarhică a băncii. O merita. Și avea deja câteva idei care ar fi îmbunătățit funcționarea recepției. Se întoarse când Haskins ridică privirea, repetându-și în minte că șeful lui mai avea doar cinci luni, două săptămâni și patru zile până la pensie. Atunci, Kevin va primi slujba lui, dacă nu-l pasau și-i ofereau postul fiului lui Haskins.

Ronnie Haskins venea regulat pe la bancă de când își pierduse slujba de la distilerie. Se dorea util, cărând pachete, aducând scrisori, chemând taxiuri și luând chiar și sandvișuri de la un local din zonă, pentru cei care nu voiau sau nu puteau pleca de la birou.

Kevin nu era prost; știa exact care era jocul lui Haskins. Intenționa să se asigure că Ronnie va primi postul care era de drept al lui Kevin, lăsându-l pe acesta tot portar. Nu era drept. Slujise acolo conștiincios, nu lipsise nici o zi de la servici și stătuse afară pe orice vreme.

— Bună dimineața, Kevin, spuse Chris Parnell, gata să dea peste el.

Avea o expresie îngrijorată. Dacă ar avea el problemele mele, cum ar fi? gândi Kevin, aruncând o privire să-l vadă pe Haskins amestecând în prima ceașcă de ceai din ziua aceea.

— Ăsta e Chris Parnell, îi spuse Haskins lui Ronnie, înainte de a sorbi puțin ceai. Iar a întârziat; o să dea vina pe metrou, așa face totdeauna. Ar fi trebuit să mi se dea de mult slujba lui și le-aș fi arătat eu ce înseamnă ordine. Dar conducerea nu mi-a apreciat destul calitățile.

Ronnie nu făcu nici un comentariu, deoarece își auzea tatăl exprimându-și această opinie în fiecare dimineață, de șase săptămâni.

— O dată l-am invitat la reuniunea regimentului meu, dar mi-a zis că e ocupat. Snob blestemat! Dar ai grijă, totuși, fiindcă o să aibă un cuvânt de spus când vor da postul meu. Bună dimineața, domnule Parker, se întrerupse el, întinzându-i unui nou venit un exemplar din ziarul *Guardian*. Ziarul pe care-l citește spune multe

despre un om, continuă Haskins după ce Roger Parker dispăru în lift. Uită-te la tânărul Kevin de acolo de afară. El citește doar *Sun* și nici nu mai e nevoie să știi altceva despre el. Ăsta e un alt motiv pentru care nu m-aș mira dacă n-ar obține avansarea pe care o urmărește, și-i făcu semn cu ochiul fiului lui. Pe de altă parte, eu citesc *Express*; așa am făcut și voi face mereu. Bună dimineața, domnule Tudor-Jones, salută el, întinzându-i ziarul *Telegraph* administratorului-șef al băncii.

Așteptă să se închidă ușile liftului, apoi continuă să-i vorbească lui Ronnie:

— E un moment important pentru domnul Tudor-Jones. Dacă nu e promovat în consiliul de conducere anul ăsta, cred că nu mai are altceva de așteptat până la pensie. Uneori mă uit la măscăricii ăștia și mă gândesc că aș putea face și eu ce fac ei. Doar n-a fost vina mea că bătrânul era sărac și n-am putut să merg la liceu. Dacă viața ar fi fost altfel, aș fi acum pe la etajul șase sau șapte, cu birou și secretară numai pentru mine. Bună dimineața, domnule Alexander, îi spuse directorului executiv al băncii, care trecu pe lângă el fără să-l vadă. Lui nu trebuie să-i dau ziarul. Secretara, domnișoara Franklyn, i le ia pe toate la prima oră. Acum vrea să fie președinte. Dacă primește postul, o să fie multe schimbări pe aici. Ai început să înregistrezi toate numele, așa cum te-am învățat?

— Bineînțeles, tată. Domnul Parnell, 7.47. Domnul Parker, 8.09. Domnul Tudor-Jones, 8.11. Domnul Alexander, 8.23.

— Bravo, fiule; înveți repede.

Își turnă încă o ceașcă de ceai și luă o înghițitură; era prea fierbinte, așa că vorbi mai departe:

— Următoarea noastră datorie e să ne ocupăm de corespondență, care întârzie, ca și domnul Parnell. Așa că propun...Haskins își ascunse deodată ceașca de ceai sub pupitru și traversă în fugă holul. Apăsă butoanele, rugându-se ca unul dintre lifturi să se întoarcă la parter înainte ca președintele să intre în clădire. Ușile alunecară în lături; nu mai rămâneau decât câteva secunde.

— Bună dimineața, sir William. Sper că ați avut un weekend plăcut.

— Da, mulțumesc, Haskins, zise președintele, iar ușile liftului se închiseră.

Blocă butoanele, pentru ca sir William să nu fie întrerupt de nimeni în călătoria până la etajul al paisprezecelea.

Întorcându-se la recepție, Haskins își găsi fiul sortând scrisorile:

— Odată, președintele mi-a spus că durează treizeci de secunde să ajungă cu liftul la ultimul etaj și a calculat că-și petrece o săptămână din viață acolo, așa că citește editorialul din *Times* la urcare și notele pentru următoarea întâlnire la coborâre. Dacă el petrece o săptămână închis acolo, înseamnă că eu stau jumătate din viață, chibzui el, sorbind din ceai.

Se răcise:

— După ce sortezi corespondența, o duci la domnul Parnell. E treaba lui să o distribuie, nu a mea. Și așa stă în puf, așa că nu văd de ce i-aș face eu treaba lui.

Ronnie ridică scrisorile și merse la lift. Coborî la etajul doi, se duse la biroul domnului Parnell și i le puse în față.

Chris Parnell ridică ochii și-l văzu pe băiat plecând. Se uită apoi la teancul de scrisori. Ca întotdeauna, nici nu încercase să-l sorteze. Trebuia să stea de vorbă cu Haskins. Omul ăsta nu-și dădea deloc osteneala și acum mai voia și ca fiul lui să-i ia postul. Asta nu se va întâmpla dacă are și el un cuvânt de spus.

Oare Haskins nu înțelegea că slujba lui are niște responsabilități? Trebuia să se asigure că totul funcționează ceas. Scrisorile duse la timp înainte de nouă, verificarea absențelor până la zece, raportarea oricăror defecțiuni din mecanismul băncii. În plus, Parnell aranja și organiza toate întâlnirile personalului înainte de a doua livrare a corespondenței. La drept vorbind, totul ar fi înghețat dacă el și-ar fi luat o zi liberă. Se vedea asta numai după mizeria pe care o găsea ori de câte ori se întorcea din concediu.

Se uită la prima scrisoare din teanc. Îi era adresată „domnului Roger Parker". Pentru el, „Rog". De ani de zile ar fi trebuit să i se dea slujba lui Rog, de șef al personalului, și în somn ar fi putut s-o facă. Janice, soția lui, îi repeta fără să obosească: „Nu e decât un funcționar mediocru. A luat postul numai pentru că a fost coleg de școală cu casierul-șef". Nu era drept.

Janice vruse să-i invite pe Roger și pe soția lui la masă, dar Chris fusese de la început împotriva ideii.

— De ce nu? întrebase ea. Doar amândoi țineți cu Chelsea.Ți-e frică să nu te refuze, snobul îngâmfat?

La drept vorbind, și lui Chris îi trecuse prin cap să-l invite pe Roger la un pahar, dar nu la masă la ei, în cartierul Romford. Nu putea să-i explice soției că Roger,

când mergea la meci, nu stătea pe bănci cu galeria, ci avea loc rezervat.

După ce sortă scrisorile, Chris le puse pe tăviţe diferite, în funcţie de departament. Cei doi asistenţi ai lui le puteau duce la primele zece etaje, dar nu le permitea niciodată să urce mai sus. Numai *el* intra în biroul directorului executiv şi în cel al preşedintelui.

Janice îl bătea mereu la cap să ţină ochii deschişi la etajele conducerii: Nu ştii niciodată ce ocazii se ivesc, ce deschideri găseşti". Zâmbi pentru el, gândindu-se la Gloria de la îndosariere şi la deschiderile oferite de ea. Ce lucruri putea să facă fata asta în spatele unui dulap cu dosare! Dar nu era nevoie ca soţia lui să afle aşa ceva.

Luă tăviţele pentru ultimele patru etaje şi merse la lift. Ajungând la etajul unsprezece, bătu discret la uşă înainte de a intra în biroul lui Roger. Şeful personalului ridică ochii de la o scrisoare pe care o citea, cu o expresie preocupată.

— Chelsea s-a descurcat bine sâmbătă, Rog, chiar dacă a jucat numai cu West Ham, zise Chris, aşezând scrisorile în faţa superiorului lui.

Nu primi nici un răspuns, aşa că plecă grăbit.

Roger se uită în urma lui Chris. Se simţea vinovat că nu sporovăise cu el despre meciul lui Chelsea, dar nu voia să-i explice de ce pierduse un meci acasă pentru prima dată în sezonul acela. Ce norocos ar fi fost să se gândească numai la Chelsea!

Îşi concentră din nou atenţia asupra scrisorii din faţa lui. Era de fapt o factură de 1 600 de lire, plata pe o lună pentru azilul unde o dusese pe mama lui.

Acceptase cu greutate că ea nu mai era într-o stare atât de bună încât să stea cu ei, dar nu se aşteptase ca îngrijirea să-l coste 20 000 de lire pe an. Desigur, îşi dorea să mai trăiască douăzeci de ani, dar Adam şi Sarah erau încă la şcoală şi Hazel nu voia să-şi găsească şi ea o slujbă. Avea nevoie de o mărire de salariu, tocmai într-o perioadă de reduceri şi concedieri.

Fusese un weekend dezastruos. Sâmbătă începuse să citească raportul McKinsey, unde se expunea linia de acţiune necesară pentru ca banca să continue să fie o instituţie financiară de vârf şi în secolul douăzeci şi unu.

Raportul sugera că cel puţin şaptezeci de angajaţi vor trebui să participe la un program de restructurare – un eufemism pentru „Te dau afară". Şi cine va primi însărcinarea deloc de invidiat de a le explica celor şaptezeci de persoane înţelesul precis al cuvântului „restructurare"? Ultima dată când trebuise să dea afară pe cineva, Roger nu dormise câteva zile. Se simţise atât de deprimat când terminase raportul, încât pur şi simplu nu se putuse duce la meciul lui Chelsea.

Îşi dădea seama că va trebui să ceară o audienţă la Godfrey Tudor-Jones, administratorul-şef al băncii, deşi ştia că Tudor-Jones o să-l expedieze cu „Nu e departamentul meu, băiatule, sunt problemele oamenilor. Tu eşti şeful personalului, Roger, aşa că e problema ta". Nu se crease de-a lungul anilor nici o relaţie de prietenie între ei, pe care să conteze acum. Roger încercase din toate puterile, dar administratorul-şef nu era genul de persoană care să amestece slujba cu distracţia – cu excepţia cazului când era vorba de un membru al consiliului.

— De ce nu-l inviți la un meci al lui Chelsea? sugerase Hazel. Ai plătit destul pentru abonamentul de sezon.

— Nu cred că-i place fotbalul, o temperase Roger. După părerea mea, e mai degrabă un fan al rugby-ului.

— Atunci invită-l la masă la clubul tău.

Nu se obosise să-i explice lui Hazel că Godfrey era membru al clubului Carlton și nu-și imagina cum s-ar fi putut simți bine în societatea lui.

Lovitura finală venise sâmbătă seara, când directorul de la școala lui Adam telefonase să-i spună să se întâlnească urgent, în legătură cu o problemă care trebuia discutată personal. Plecase acolo duminică dimineața, neliniștit de natura problemei care nu putuse fi discutată la telefon. Știa că Adam trebuie să se înfrâneze și să muncească mult mai mult dacă dorea să i se ofere un loc la universitate, dar directorul îi spusese că fiul lui fusese prins fumând marijuana și că regulile școlii în privința acestui subiect erau cât se poate de limpezi – urma exmatricularea, însoțită de un raport detaliat către poliția locală. Auzind vestea, Roger se simțise și el licean, chemat în biroul directorului.

Tatăl și fiul nu schimbaseră nici două vorbe pe drumul de întoarcere. Când Hazel aflase de ce Adam fusese trimis acasă la mijlocul trimestrului, izbucnise în lacrimi și n-o putuse controla. Se temea că știrea va apărea în ziarul cartierului și că vor fi nevoiți să se mute. Desigur, Roger nu-și mai permitea să zică nimic acum și știa că nu era momentul potrivit pentru a discuta cu Hazel.

În dimineața aceea, în expresul de Londra, Roger nu se putuse împiedica să nu se gândească la faptul că ni-

mic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut el postul administratorului-șef. De luni de zile se vorbea ca Godfrey să fie primit în consiliul băncii și dacă acest lucru s-ar fi petrecut, Roger ar fi fost candidatul potrivit să-i ia locul. Dar el avea nevoie de bani acum, când mama lui era la azil și trebuia să găsească un liceu care să-l primească pe Adam. El și Hazel trebuia să uite de proiectul de a-și sărbători cea de-a douăzecea aniversare a căsătoriei la Veneția.

Așezat la birou, se gândi ce consecințe ar avea fapta lui Adam, dacă ar afla colegii lui. Nu-și va pierde slujba, desigur, dar nu putea să se mai gândească la nici o promovare. Parcă auzea șoaptele de la toaletă, rostite suficient de tare ca să le audă toți:

„Ei, el a fost întotdeauna puțin de stânga. Așa că, ce să ne mai mirăm?".

Ar fi vrut să le explice tuturor că dacă citeai ziarul *Guardian* nu însemna automat că participi la marșuri de dezarmare, experimentezi amorul liber și fumezi marijuana în weekend.

Reveni la prima pagină a raportului McKinsey și-și dădu seama că va trebui să ceară devreme audiența la administratorul-șef. Știa că nu va fi decât o mișcare formală, dar, cel puțin, astfel își făcea datoria față de colegi.

Formă un interior și-i răspunse secretara lui Godfrey Tudor-Jones.

— Biroul administratorului-șef, zise Pamela, cam pe nas.

— Aici Roger. Trebuie să mă întâlnesc urgent cu Godfrey. E în legătură cu raportul McKinsey.

— Are multe întâlniri azi, zise Pamela, dar vă pot introduce la 4.15, un sfert de oră.

— Atunci vin la 4.15.

Pamela puse jos receptorul și făcu o însemnare pe agenda șefului ei.

— Cine era? întrebă Godfrey.

— Roger Parker. Zice că are o problemă și are nevoie să te vadă urgent. L-am trecut la 4.15.

Nu știe el ce e aia problemă, gândi Godfrey, continuând să răsfoiască scrisorile, ca să vadă dacă este vreuna confidențială. Nu era nici una, așa că i le dădu înapoi pe toate Pamelei.

Ea le luă fără nici un cuvânt. Nimic nu mai fusese la fel de la weekendul acela din Manchester. N-ar fi trebuit să încalce niciodată regula de aur care spune să nu te încurci cu secretara. Dacă n-ar fi plouat trei zile sau dacă ar fi găsit un bilet la meciul lui Manchester United sau dacă fusta ei n-ar fi fost atât de scurtă, nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă, dacă, dacă. Și nu fusese ceva extraordinar și nu se întâmplase decât o dată. Ce început minunat de săptămână, să audă că era gravidă!

Și, de parcă n-ar fi avut destule probleme, era un an slab pentru bancă, așa că prima lui trebuia redusă la jumătate. Ceea ce era mai rău, cheltuise deja banii, în avans.

Ridică ochii spre Pamela. Tot ce-i mai spusese după izbucnirea inițială fusese că nu știa dacă să păstreze sau nu copilul. Asta-i mai lipsea acum, cu doi fii la Tonbridge și o fiică răsfățată, care nu știa dacă vrea un pian sau un ponei și nu înțelegea de ce nu le putea avea pe amândouă. Ca să nu mai pomenim de soția ahtiată după magazine. Nici nu-și mai aducea aminte de când contul lui în bancă nu mai fusese acoperit. Se uită din nou

la Pamela, care ieșea din birou. Nici un avort la o clinică particulară n-ar fi fost ieftin, dar ar fi fost cu mult mai economic decât alternativa.

Totul ar fi fost altfel dacă ar fi preluat funcția de director executiv. Fusese pe listă și cel puțin trei membri din consiliu își exprimaseră clar opțiunea pentru el. Dar consiliul, în înțelepciunea sa, îi oferise postul unui outsider. Ajunsese și el în finală și înțelesese pentru prima dată ce înseamnă să câștigi medalia olimpică de argint când ești favoritul clar al cursei. La naiba, era la fel de calificat ca și Phillip Alexander și mai avea și avantajul de a fi lucrat pentru bancă de doisprezece ani încoace. Auzise că i s-ar oferi un loc în consiliu drept compensație, dar orice șansă se va spulbera dacă se află de Pamela.

Și care fusese prima recomandare pe care o înaintase Alexander consiliului? Că banca ar trebui să investească masiv în Rusia, acțiune care avusese un efect catastrofal: șaptezeci de oameni urmau să fie concediați și toate primele trebuiau reduse. Ceea ce era și mai rău era faptul că acum Alexander încerca să arunce vina asupra președintelui pentru decizia dezastruoasă.

Gândurile lui Godfrey alunecară înapoi la Pamela. Poate c-ar trebui s-o invite la masă și să încerce s-o convingă de faptul că avortul era soluția cea mai înțeleaptă. Tocmai voia să-i sugereze ideea când sună telefonul.

— Tocmai a sunat domnișoara Franklyn, zise Pamela. Poți trece acum pe la biroul domnului Alexander?

Era o stratagemă folosită regulat de Alexander, ca să se asigure că nimeni nu-i uită funcția. În jumătate din cazuri, tot ce trebuia discutat putea fi rezolvat la telefon. Omul avea complexul puterii în cel mai înalt grad.

Urcând spre biroul lui Alexander, Godfrey își aminti că soția lui dorise să-l invite la cină, ca să-l cunoască pe omul care-i răpise plăcerea de a primi o mașină nouă.

— N-o să vrea să vină, încercase Godfrey să-i explice. E o persoană foarte retrasă.

— Nu strică să-l întrebi, insistase ea.

Dar se dovedise că Godfrey avusese dreptate. Primiseră un bilet: *Phillip Alexander îi mulțumește doamnei Tudor-Jones pentru amabila invitație, dar regretă că...*

Godfrey încercă să-și dea seama de ce dorea Alexander să-l vadă. Nu avea cum să știe de Pamela și nici nu era treaba lui. Mai ales dacă era să creadă zvonurile despre preferințele sexuale ale directorului. Oare aflase că Godfrey depășise limitele bugetare ale băncii? Sau voia să-l tragă lângă el în fiasco-ul rusesc? Ciocănind la ușă, Godfrey simți că îi transpiră palmele.

— Intră, spuse o voce profundă.

Godfrey intră și fu salutat de domnișoara Franklyn, secretara directorului executiv, care venise cu el de la banca Morgan. Aceasta îi făcu doar un semn din cap să intre în biroul superiorului ei.

Ciocăni a doua oară și când auzi „Intră", deschise ușa de la biroul directorului. Alexander ridică ochii spre el:

— Ai citit raportul McKinsey? îl întrebă. Fără „Bună dimineața, Godfrey". Fără „Cum a fost în weekend?" Doar: „Ai citit raportul McKinsey?".

— Da, răspunse el, deși nu reușise decât să-l răsfoiască repede, citind subtitlurile și studiind în detaliu doar secțiunile care-l afectau pe el.

Primul lucru pe care-l observase fusese că nu era nevoie să apară și el pe lista de restructurări.

— Concluzia e că putem economisi trei milioane pe an. Asta va însemna să concediem șaptezeci de oameni din personal și să înjumătățim majoritatea primelor. Am nevoie de o evaluare scrisă în privința modului cum trebuie să procedăm, a departamentelor unde putem reduce personalul și a oamenilor pe care riscăm să-i pierdem dacă le înjumătățim prima. Poți să-mi faci raportul la timp pentru ședința de mâine a consiliului?

Ticălosul pasează iar răspunderea, se gândi Godfrey. Și pare că nu-i pasă cui, superior sau inferior, atâta vreme cât supraviețuiește el. Vrea să se ducă la consiliu cu faptul împlinit, pe spinarea recomandărilor mele. Nici nu mă gândesc.

— Ai momentan vreo problemă care poate fi descrisă ca prioritate.

— Nimic care să nu suporte amânare, replică Godfrey.

Nici nu se gândea să menționeze problema lui cu Pamela sau faptul că soția sa se va înfuria pe el dacă nu va participa la spectacolul școlar din seara aceea, unde fiul lor cel mai mic juca rolul unui înger. Nimic n-ar fi contat, nici dacă-l juca pe Iisus. Godfrey tot ar fi fost nevoit să stea treaz toată noaptea și să-și pregătească raportul pentru consiliu.

— Bun. Sugerez să ne întâlnim mâine dimineață la ora zece, ca să mă informezi cu privire la modul de aplicare a raportului.

Alexander se adânci apoi în lectura hârtiilor de pe biroul lui – semn că întâlnirea se încheiase. Dar imediat după ce auzi ușa închizându-se, ridică din nou privirea. Ce norocos, gândi el, nu are nici o problemă serioasă. El

avea până peste cap. Acum, lucrul cel mai important era să continue să se distanțeze de decizia dezastruoasă a președintelui de a investi atât de masiv în Rusia. Sprijinise și el mișcarea la o ședință de consiliu de anul trecut și președintele se asigurase că totul fusese înregistrat. Dar imediat ce aflase ce se întâmplă la Banca Americii și la Barclays, oprise cea de-a doua rată de credit – așa cum le reamintea mereu celor din consiliu.

Din ziua aceea, Phillip inundase toate departamentele cu avertismente, îndemnându-i pe toți să retragă sumele, pe cât posibil. Notele lui erau trimise zilnic la toate nivelele iar drept rezultat, membrii consiliului căpătaseră convingerea că directorul fusese sceptic de la început în privința investiției respective.

Pe deasupra, reușise să le strecoare la doi-trei, care nu erau în termeni prea amicali cu sir William, că nu putuse contraargumenta inițiativa președintelui, fiind angajat pe postul de director executiv doar de câteva săptămâni și de aceea nu se opusese recomandării lui sir William de a acorda un împrumut de 500 de milioane de lire băncii Nordsky din St. Petersburg. Situația mai putea fi încă întoarsă în folosul lui, deoarece, dacă președintele era obligat să-și dea demisia, consiliul putea să numească în locul lui pe cineva din interior, ținând cont de situația de criză. De fapt, când îl numiseră pe Phillip director executiv, vice-președintele, Maurice Kington, spusese clar că se îndoia de faptul că sir William va ieși la pensie pe același post și asta se întâmpla înainte de eșecul rusesc. Cam după o lună, Kington își dăduse demisia. În lumea financiară londoneză se știa bine că el de-

misiona numai când prevedea apropierea unei furtuni, altfel nefiind deloc dispus să-și abandoneze locul în vreunul din cele treizeci de consilii din care făcea parte.

Când *Financial Times* publică un articol despre sir William, totul se confirmă încă de la început: „Nimeni nu dorește să nege faptul că prestația lui sir William Selwyn ca președinte al băncii Critchley a fost constant pozitivă, uneori chiar impresionantă. Dar în ultima vreme s-au produs niște erori nefericite, care par să fi emanat din biroul președintelui."

Alexander îi furnizase ziaristului informații amănunțite cu privire la fiecare „eroare nefericită".

Acum, unii membri ai consiliului șopteau: „Mai bine mai devreme decât mai târziu." Dar Alexander mai avea și alte probleme de rezolvat.

Primise un telefon și săptămâna trecută și i se ceruse încă o sumă. Blestematul părea să știe cât trebuie să ceară de fiecare dată. Dumnezeu știe că în timpurile noastre, opinia publică nu mai e atât de înverșunată împotriva homosexualilor. Dar cu un băiat închiriat era altceva – presa putea să facă incidentul să sune mult mai rău decât solicitarea unei prostituate de către un homosexual. De unde naiba era să știe că băiatul era minor? În orice caz, de atunci, legea se mai schimbase; dar cotidienele nu țineau cont de asemenea amănunte.

Și mai era și problema postului de vice-președinte, după demisia lui Maurice Kington. Pentru el era crucial să vină un înlocuitor bun, deoarece acesta urma să prezideze consiliul în ședința de numire a unui nou președinte. Phillip făcuse deja un pact cu Michael Butterfield,

convingându-l să-i pledeze cauza și începuse să picure la urechea celorlalți membri ai consiliului laude la adresa lui Butterfield: „Avem nevoie de cineva care a votat împotriva împrumutului pentru ruși...Cineva care nu a fost numit de sir William...Cineva cu o minte independentă...Cineva care..."

Știa că mesajul se dovedea eficient, pentru că unii dintre directori trecuseră deja prin biroul lui, sugerându-i că Butterfield era candidatul potrivit pentru funcția de vice-președinte. Phillip se lăsase bucuros convins de recomandările lor înțelepte.

Și acum, totul ajunsese la capăt; decizia trebuia luată în consiliul de mâine. Dacă Butterfield era numit vicepreședinte, totul urma să se potrivească.

Telefonul de pe birou sună. Îl ridică și țipă:

— Ți-am spus că nu primesc nici o convorbire, Alison!

— E tot Julian Burr, domnule Alexander.

— Dă-mi-l, se potoli el.

— Bună dimineața, Phil. Voiam să trec și să-ți urez succes la ședința de consiliu de mâine.

— De unde dracu' ai aflat despre asta?

— Ei, Phil, doar nu crezi că toți angajații băncii sunt heterosexuali. Iar unul dintre ei nu te mai iubește, adăugă vocea, după o scurtă pauză.

— Ce vrei, Julian?

— Să fii președinte, bineînțeles.

— Ce vrei? repetă Alexander, pe un ton tot mai ridicat.

— M-am gândit la o mică vacanță la soare în timp ce dumneata urci o treaptă valorică. Nisa, Monte Carlo, poate și o săptămână, două în St. Tropez.

— Și cam cât crezi că ar costa așa ceva? întrebă Alexander.

— Mă gândeam că zece mii de lire mi-ar acoperi toate cheltuielile în mod convenabil.

— Mult prea convenabil, pufni Alexander.

— Nu prea cred, ripostă Julian. Încearcă să nu uiți că știu exact câte parale ai și asta fără să punem la socoteală mărirea care te așteaptă dacă devii președinte. Să fim cinstiți, Phil, e mult mai puțin decât mi-ar oferi un ziar pentru un articol exclusiv. Parcă văd titlul: „Președinte de bancă acuzat că a întreținut relații sexuale cu un minor plătit."

— Ești un criminal, spuse Alexander.

— Nu. Eram minor pe vremea aceea, așa că probabil tu vei fi considerat criminal.

— Nu merge prea departe.

— Atâta vreme cât tu mergi, merg și eu, râse Julian.

— Am nevoie de câteva zile.

— Nu pot să aștept atât. Vreau să iau mâine dimineață avionul de Nisa. Dacă nu transferi banii în contul meu înainte de începerea ședinței de consiliu, nu mai sunt băiat bun. Nu uita că tu m-ai învățat cum se fac transferurile electronice.

Se auzi tonul, dar apoi telefonul sună imediat.

— Cine mai e? o repezi el pe secretară.

— Președintele pe linia doi.

— Fă-mi legătura.

— Phillip, am nevoie de ultimele cifre ale ratelor pentru ruși și de evaluarea cu raportul McKinsey.

— Vă aduc într-o oră datele la zi cu situația din Rusia. În privința raportului McKinsey, sunt de acord în linii

mari cu recomandările făcute, dar i-am cerut lui Godfrey Tudor-Jones să-mi descrie în scris procedura de aplicare. Intenționez să prezint raportul lui la ședința de consiliu de mâine. Sunteți mulțumit, domnule președinte?

Sir William știa că nu ajuta la nimic să afle că ultimele pierderi din Rusia depășeau 500 de milioane de lire. Și acum, pe biroul tuturor directorilor se afla raportul McKinsey, recomandând să fie tăiate din schema de salarizare cel puțin șaptezeci de persoane, pentru a se economisi în jur de 3 milioane de lire anual. Când o să înceapă consultanții manageriali să înțeleagă că ființele umane reprezentau mai mult decât combinații de cifre, că erau angajați loiali, unii lucrând la bancă de peste douăzeci de ani?

În raportul McKinsey nu se menționa nimic despre împrumutul dat rușilor, pentru că nu fuseseră informați despre asta; dar momentul era cât se poate de prost. Și momentul înseamnă totul în afacerile bancare.

Cuvintele adresate de Phillip Alexander membrilor consiliului răsunau și acum în urechile lui sir William: „Nu trebuie să-i lăsăm pe rivalii noștri să profite de acest declin. Dacă banca Critchley vrea să-și păstreze statutul pe plan internațional, trebuie să ne mișcăm repede și să obținem cât mai mult." Alexander îi asigurase pe membrii consiliului că vor avea un câștig enorm într-un termen scurt. În realitate, se întâmplase exact invers. Și înainte ca lucrurile să explodeze, micul ticălos începuse să-și nege contribuția la eșecul rusesc, aruncându-l pe președinte în groapa cu lei. Era în vacanță atunci și Alexander îi telefonase să-i spună că situația e sub control

și nu era cazul să se întoarcă repede. Când revenise la lucru, descoperise că Alexander își șterse toate urmele, lăsându-le pe ale lui la iveală.

După ce citise articolul din *Financial Times*, sir William știuse că zilele lui de președinte sunt numărate. Demisia lui Maurice Kington constituise lovitura de grație și nu mai putea spera să se redreseze. Încercase să-l convingă să se răzgândească, dar pe Kington nu-l interesa decât viitorul unei singure persoane și aceea era el însuși. Președintele se uită la hârtia pe care-și ceruse demisia; fiecare membru al consiliului urma să primească o copie a scrisorii în aceeași seară.

Claire, secretara lui credincioasă, îi amintise că avea cincizeci și șapte de ani și că spusese adesea că se va retrage la șaizeci, ca să facă loc altuia mai tânăr. Ce ironie, ca tânărul care urma să-l înlocuiască să fie tocmai o astfel de persoană!

Adevărat, avea cincizeci și șapte de ani. Dar președintele dinaintea lui nu se pensionase decât la șaptezeci și membrii consiliului și acționarii țineau minte asta. Va fi uitat faptul că preluase o bancă suferindă de la un președinte suferind și-i sporise an de an profitul în ultimul deceniu. Chiar dacă ținea cont de dezastrul rusesc, prestigiul lor rămânea la fel de mare.

Aluziile din anturajul primului ministru, legate de investirea lui cu titlu de pair, vor fi uitate repede. Funcțiile de director în diverse consilii, care se asociază firesc poziției de președinte în exercițiu al unei bănci însemnate, se vor evapora deodată, la fel ca și invitațiile la evenimentele mondene și la Wimbledon – singura ieșire oficială care-i plăcea și soției lui.

Îi spusese lui Katherine în seara precedentă că intenționa să demisioneze. Ea pusese jos cuțitul și furculița, își împăturise șervetul, apoi îl privise:

— Slavă Domnului! Acum n-o să mai fie nevoie să continuăm simulacrul acesta de căsnicie. Bineînțeles, o să aștept o perioadă de timp decentă înainte de a depune actele de divorț.

Se ridicase de pe scaun și ieșise din cameră fără să mai rostească nici un cuvânt. Până atunci nu se gândise că sentimentele ei erau atât de puternice. Bănuise că știa că mai fusese și cu alte femei, deși nici una din aventurile lui nu se dovedise serioasă. Crezuse că au ajuns la o înțelegere, la o acomodare reciprocă. La urma urmei, multe cupluri de vârsta lor reușeau asta. După masă se întorsese la Londra și dormise la club.

Deșurubă capacul stiloului și semnă cele douăsprezece scrisori. Le lăsase pe birou toată ziua, sperând că se va produce vreun miracol înainte de ora de închidere și-i va îngădui să le rupă în bucăți. În realitate, asemenea minuni nu prea se întâmplau.

În cele din urmă îi duse scrisorile secretarei, care dactilografiase deja numele destinatarilor pe douăsprezece plicuri. Îi zâmbi; Claire era secretara cea mai bună pe care o avusese vreodată.

— La revedere, Claire, o sărută el pe obraz.

— La revedere, sir William, răspunse ea, mușcându-și buza ca să nu izbucnească în plâns.

Președintele se întoarse în birou și-și luă servieta goală și ziarul *The Times*. Mâine o să fie subiectul principal de pe pagina economică – nu era atât de cunoscut încât

să i se acorde prima pagină. Privi în jur, la obiectele din biroul președintelui, înainte de a ieși pentru ultima oară de acolo. Închise încet ușa în urma lui și străbătu coridorul spre lift. Apăsă pe buton și așteptă. Ușile se deschiseră și păși înăuntru, recunoscător că nu mai era nimeni altcineva acolo.

Coborî în hol și aruncă o privire spre biroul de recepție. Haskins trebuia să fi plecat de mult acasă. Când ușile de sticlă groasă se despărțiră în fața lui, se gândi la Kevin, stând în casa lui de la periferie cu soția lui însărcinată. Ar fi vrut să-i ureze noroc în noua lui funcție de recepționist. Măcar el avea să scape de efectele raportului McKinsey.

Ajungând pe trotuar, ceva îi atrase atenția. Se întoarse și văzu un vagabond bătrân potrivindu-și culcușul într-un colț îndepărtat, sub arcul intrării.

Bill își atinse fruntea, într-un salut glumeț:

— Bună seara, domnule președinte, rânji el.

Ce bine ar fi să pot schimba locul cu el, se gândi sir William, întorcându-se cu spatele și plecând spre mașina care-l aștepta...

JEFFREY ARCHER este cel mai bine vândut romancier britanic. A fost membru al Parlamentului şi preşedinte adjunct al Partidului Conservator, numit pair pe viaţă cu ocazia aniversării zilei de naştere a reginei Angliei, în 1992.

SĂ SCURTĂM POVESTEA arată talentul lui Jeffrey Archer de a mânui caractere, subiecte şi scene diverse, toate purtând pecetea autorului: o întorsătură neaşteptată în final.

Lectura este foarte plăcută şi e fascinant să descoperim cât de multe dintre relatări sunt bazate pe incidente reale.

"INTRIGI ABILE, STIL SPUMOS. ARCHER SE JOACĂ DE-A ŞOARECELE ŞI PISICA, ANTRENÂND CITITORII."

NEW YORK TIMES

Vivaldi

ISBN 973-9473-13-X